

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

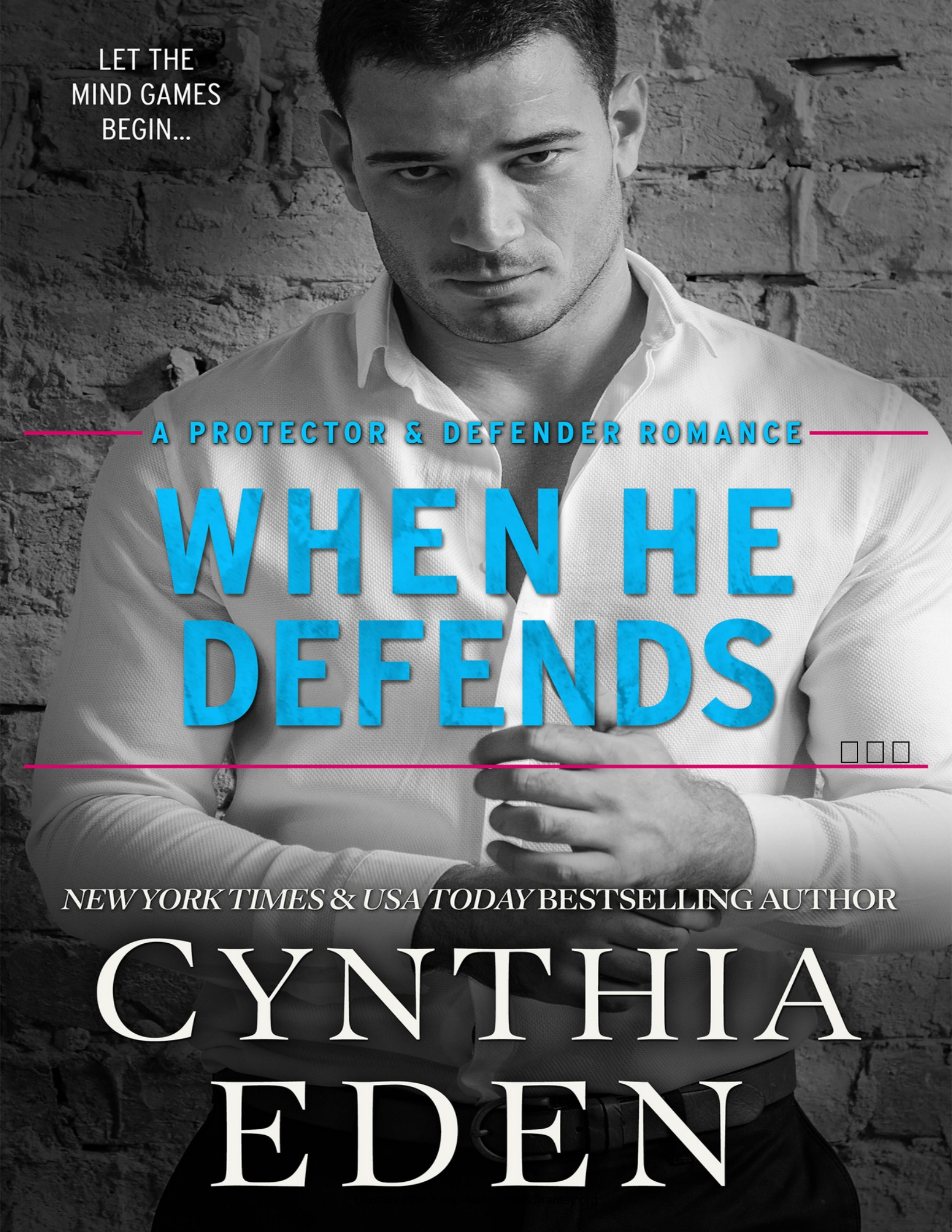
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A black and white photograph of a man with short dark hair and a light beard, wearing a white button-down shirt. He is looking directly at the camera with a serious expression. His hands are clasped in front of him. The background is a rough, textured stone wall.

LET THE
MIND GAMES
BEGIN...

A PROTECTOR & DEFENDER ROMANCE

WHEN HE DEFENDS

NEW YORK TIMES & USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

CYNTHIA EDEN

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

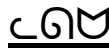
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

Gerçek suç programlarını izliyor musunuz? Criminal Minds'in biraz daha seksi olmasını ister miydiniz? Eğlence için katilleri avlayan eğlenmek için katilleri avlayan seksi, alfa erkekleri seviyor musunuz?

Öyleyse, bu kitap tam size göre. Keyifli okumalar ve iyi avlar.

Yeni bir ortak istemiyordu, özellikle de *onu*.

FBI ajanı Gray Stone katilleri tanır. Büro'nun en iyi profil uzmanı olarak, canavarlar gerçekten onun işi. Bu yüzden, sinir bozucu ve çekici Dr. Emerson Marlowe ile eşleştirilmesine kesinlikle gerek yok. Ancak annesi çok fazla güce sahip bir senatör ve birdenbire Gray kendini eğitim görevinde bulur, bu görev çok fazla saat ve Emerson ile çok fazla yakın temas içerir.

O, başkalarıyla iyi geçinemez. Aslında, hiç geçinemez.

Seksi bir gölgeyle ne yapması gerekiyor? Kendisi kadar zeka oyunlarında da iyi olan biriyle? Akıllı, eğlenceli ve... *Lanet olsun*. Emerson'un pratikte hiç saha tecrübesi yok ve Gray'in en son istediği şey onu tehlikeye atmak. Emerson'la çalışmak istemiyor olabilir, ama kimsenin ona zarar vermesine izin vermeyecek. Yeni bir dava ters gidip katil ürpertici bir şekilde yaklaşıncı, Gray yeni bir eğitim planı yapmak zorunda kalır.

Yeni kurallar: O, onun emirlerine uyar. Tam olarak onun dediklerini yapar. Ve onun yoluna çıkmaz.

Ancak Emerson, hayatını kurtarmak için emirlere uymayı beceremiyor. Ne isterse onu yapıyor ve bu kadın yüzde yüz onun yoluna çıkıyor. Yoluna. Aklına. Rüyalarına. Ve belki, sadece belki, sinir bozucu Emerson, sinsi bir şekilde onun kalbine giriyor olabilir. Ama etrafında tehlike büyüyor, bu tehlike sadece FBI'daki işlerinden kaynaklanmıyor gibi görünüyor. Emerson'ı takip eden bir sapık var, karanlık ve acıyı çok iyi tanıyan bir avcı. Emerson'ın acı çekmesini isteyen bir suçlu.

Yeni partnerini korumak için Gray, kendi karanlığını ortaya çıkararak avlanmak zorunda kalacak.

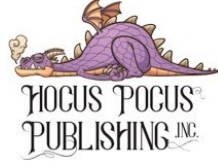
Kimse Gray'in ortağını av haline getiremez. Kimse Emerson'ı korkutamaz. Kimse ona zarar veremez. Asla. Gray iyi adam rolünü bırakır ve onu korumak için elinden geleni yapar. Korumak ve savunmak, onun yaşam tarzıdır, ama bu sefer savunma kişiseldir. Emerson *onun...* onun...

partneri, elbette, ve belki de çok daha fazlası. Gray her zaman içindeki karanlığı sıkı bir kontrol altında tutmuştur, ancak Emerson tehdit edildiğinde, kontrolü parçalanır. Onu sahiplenecek, koruyacak ve onu tehdit eden suçluyu ortadan kaldıracaktır.

Yazarın notu: Grayson "Gray" Stone, çok uzun yıllar boyunca diğer insanlarla akıl oyunları oynamıştır. Bu sefer, hiç beklemediği bir ortağa aşık olarak hayatının kontrolden çıktığını görecektir. Zorunlu yakınlık, tehlike, arzu, birbirine zıt olanların şiddetle çekişmesi... Oh, tüm bu eğlenceli şeylere hazır olun. Ateşli sahnelerden bahsetmiş miydim? Çünkü bu romantik hikayede bolca var.

O Savunurken
Bir Koruyucu ve Savunucu Romantik
Kitap 4

Cynthia Eden

Bu kitap bir kurgu eseridir. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler karakterler, yerler ve olaylar tamamen kurgudur.

Hocus Pocus Publishing, Inc. tarafından

yayınlanmıştır. Telif hakkı © 2025 Cindy Roussos

Tüm hakları saklıdır. Bu yayın, kitabın incelemelerinde kullanılan küçük alıntılar veya alıntılar dışında,

yazarın açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. Bu eserin hiçbir bölümü AI modellerinin eğitiminde kullanılamaz.

Bu yayınla ilgili herhangi bir sorun, yorum veya sorunuz varsa, lütfen info@hocuspocuspublishing.com adresine başvurun.

build 1

İçindekiler

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25 Epilog](#)

[Cynthia'dan Sıradaki Kitap](#)

[Yazarın Notu](#)

[Cynthia Eden'in Diğer Kitapları](#)

Yazar Hakkında

Birinci Bölüm

*"Her zaman ne yapmak istemişimdir? Canavarları
durdurmak." – Emerson Marlowe*

"O SENİN İÇİN NE İFADE EDİYOR?" Tornavida ucu Emerson Marlowe'un çenesinin altına dayandı. Kafası geriye doğru eğildi ve saldırgan onu şişman, terli vücuduna doğru bastırırken, geniş mavi gözleri Gray Stone'un bakışlarıyla buluştu.

Saldırgan. Kendisinden zayıf olanlara zarar vermekten zevk alan bir pislik.

Yağmur garajın çatısına yağıyordu. 1988 model bir Camaro parlak kırmızı boyasıyla, tekerlekleri sökülmüş halde sağdaki asansörde bekliyordu. Tozlu garajın etrafına milyonlarca alet ve parça dağılmıştı ve o garajın sahibi, şu anda tornavidanın ucunu Emerson'un narin cildine batıran adam, sert ve hırıltılı nefesler alıyordu.

Jake Waller. Kırk yedi yaşında. Üç kez boşanmış. Üniversitede futbol oynamaya başladığı ilk yıl dizini incitmesi nedeniyle aşkta ve hayatta şanssız olan bir yalnız adam. Öfkeli, kıskanç, hayal kırıklığına uğramış. Dünyaya kızgın.

Gray'in aradığı katilin profiline tam olarak uyan bir adam.

Jake'in kaslı kollarından biri Emerson'un belini sarmıştı. Diğer yağlı eli ise tornavidayı çenesinin altında tutuyordu. Eğer o tornavidayı yukarı doğru iterse, eğer ona zarar verirse...

Sen öldün demektir.

Gray silahını çekmiş ve nişan almıştı. Tetiği çekip Jake'in beynini o anda ve orada patlatabilirdi. O yolu tercih etmezdi

. Ama o tornavidayı bir milimetre bile daha yukarı itersen, işin biter, pislik.

"O senin için ne ifade ediyor?" Jake, cırtlak sesiyle sorusunu tekrar ederken ağzından tükürükler saçıyordu. Sesi, sözcüklerin üzerinde çatlıyordu. FBI'ın ziyaretini beklemiyordu. Gray kendini tanıtip kimliğini gösterdiğinde paniğe kapılmıştı.

Suçlu çıldırmış ve Emerson'u insan kalkanı olarak kullanmıştı. Emerson, arabada tatlı kışını bekliyor olmalıydı. Ama kadın emirlere uymayı beceremiyordu. Gerçekten. Garaja girmiş, kapıyı açmış ve Jake ona saldırmıştı.

Sonuçta, Emerson onun en sevdiği avdı. Avcı her zaman kadınları seçerdi. Narin vücutlu, güzel yüzlü kadınları. Ve onları kırık ve ölü bırakırdı.

O benim ortağıma zarar vermeyecek. Ama, o pisliğin az önce sorduğu soruya gelince...

Gray, Emerson'a hafifçe başını eğdi, sonra bakışlarını ondan ayırıp tamamen tehdide odaklandı. "Hiçbir şey."

Jake'in kaşlarının arasında derin bir çizgi belirdi. *O çizgiyi daha da derinleştirebilirim. O kaşların arasına bir kurşun sıkabilirim.* Silahını hedefine doğrultmuş halde Gray ekledi, "O kadın benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Ya da, aslında, acı gerçeği söylemek gerekirse, o benim için tam bir baş belası."

Emerson nefesini tuttu.

Tornavida hareket ettiği için değil. Hareket etmemişti. Hareket etseydi Gray tetiği çekmiş olacaktı. Ona baş belası dediği için nefesini tutmuştu.

Ama öyleydi. Örneğin, kadın *arabada* olması gerekirken, çenesine tornavida saplamak isteyen terli bir psikopat tarafından rehin tutuluyordu.

"Ne?" Jake, kısık gözlerini kırptı. Gray'in az önce söylediği şeyi anlamakta zorlanıyor gibiydi.

Gray sözlerini tekrar etti. Daha yavaş. Biraz daha net. Bir adım öne doğru kayarak, zevkle. "O benim için hiçbir şey ifade etmiyor." Bir adım daha. "O benim başımın belası." Bir

bir adım daha. "İstemediğim bir ortak." *Merhaba, bir adım daha.* "Şu anda hayatımın belası."

Jake daha fazla göz kırptı. Hızlıca. Kafası karışmış bir şekilde, "Senin baş belası..." diye başladı.

"Ama ona zarar vermesine izin veremem. Kimse ona zarar veremez." Gray, Emerson ve Jake'den birkaç santim uzaktaydı. "Can sıkıcı olsa da olmasa da, o benim." Dur, bu yanlış çıkmıştı. Açıklığa kavuşturma zamanı. "Ortağım." İşte. Çok daha iyi. "Ya onu hemen bırak, ya da bu mermiyi sana sıkarım." Uyarıyorum, ateş edecektir. Gray asla blöf yapmazdı. Düzeltme, kart oynarken blöf yapardı. Eski denizci arkadaşlarıyla poker masasında otururken bir rock yıldızı gibi blöf yapardı. Ama hayatının geri kalanı söz konusu olduğunda... *Asla istemediğim bir şey söylemem. Bu silahı ateşleyeceğim ve hiç pişmanlık duymayacağım.*

The Yağmur vurdu yağmur çatıya çatıya daha daha sert *Rat-tat-tat-tat*. Gök gürültüsü çaktı. Bina etraflarında titriyor gibiydi. "Sayabilirim," diye düşündü Gray. Saymak bir seçenektir. Bir tane bile O planlamıştı, ama yine de bir seçenek vardı. "Beşten başlayıp geriye doğru sayacağım. Sıfıra ulaştığımda onu bırakmazsan, tetiği çekeceğim."

Jake'in ağzı açık kaldı.

"Ama saymak istemiyorum." Cidden, o saçmalığa hiç havasında değildi. Havasında değildi ve geri sayım için sabrı yoktu. "Silah bende ve sen ortağımı *hemen* bırakmazsan ateş edeceğim."

Jake ağzını kapattı. Emerson'ı da bırakmadı. Büyük bir hata. Ama Emerson o anı fırsat bilip, sağ topuğuyla Jake'in ayağına tüm gücüyle vurdu. Jake çığlık attı.

Emerson, diğer eliyle saldırganın elinden tornavidayı almaya çalışırken, dirseğiyle ona vurmaya başladı. Tornavidayı çenesinden uzaklaştırmayı başardı ve sağa doğru atıldı.

"Seni kaltak!" Jake bağırdı.

Gray, tetiği çekerken çenesini sıktı. Mermi hedefine isabet etti ve Jake yere düşerken havada kan sıçradı. Tornavida parmaklarından fırladı ve garajın beton zeminine düştü.

Emerson da yere düştü, elleri betona çarptı ve koyu renk saçları yüzünün etrafında uçuşmaya başladı.

"Emerson!" Gray avına doğru koşarken onun adını bağırdı.

"Ben iyiyim!" diye bağırdı. Ona doğru baktı ve saçları yine dalgalandı. "Ben iyiyim." Daha az gergin. Daha kontrollü. Daha çok Emerson.

Çenesini sıkıca kapatan Gray, Jake ile arasındaki son mesafeyi kapattı.

Aptal adam kalkmaya çalışıyordu, bu yüzden Gray büyük, parlak ayakkabısını Jake'in sol omzundaki kurşun yarasına bastırdı. Son anda Emerson uzaklaştığı için, o pisliğin kafasına ateş etmemişti, çünkü adamı öldürmesi gerekmediğini anlamıştı.

Ama kurşunu beynine saplamak istediğimden eminim.

Emerson'a zarar vermekle tehdit ettiğı için o piçi yok etmek istedim.

Gray, tüm vücudunun ağırlığını kullanarak ayakkabısını yaraya bastırdı. Jake, onun altında inleyip sarsıldı, kalkmaya çalıştı. Ve o pislik kalkmaya çalıştığında, Gray silahını adamın alınına dayadı. "Merhaba."

Jake donakaldı.

"Senden zayıf olan birine sert davranmaman gerektiğini hiç öğrenmedin mi? Gücünü kullanırken dikkatli olman gerektiğini?"

Jake'in nefesi titredi.

"Hiç öğrenmedin mi..." Tetiğı çekmek çok kolay olurdu. Küçük bir baskı ve dünyada bir sapık daha azalırdı. Çok cazipti. Ama Emerson izliyordu. Ayağı kalkan Emerson. Kırmızı topuklu ayakkabılarla parmak uçlarında yaklaşan Emerson. Tatlı, baştan çıkarıcı kokusu onu sarmıştı. Yaz geceleri. Yasemin. Ve bir şekilde... masumiyet.

Dişlerini sıkıkmamaya zorladı. "Sana ait olmayan şeylere kirli ellerini sürmemen gerektiğini hiç öğrenmedin mi?"

Jake'in bakışları Emerson'a kaydı. Ona doğru atılmaya çalıştı. Düşürdüğü tornavidayı almaya çalıştı.

Gray, adamın yarasına ayağıyla sertçe bastı. Jake acı içinde çığlık attı.

"Grayson!" Emerson'un şok olmuş sesi.

"Ona bakma," diye Jake'e bağırdı. "Bana bak. Bana!" Jake'in bakışları tekrar Gray'e döndü.

"O kadınları sen öldürdün." Üç kurban. Hepsi de vücutlarında çok belirgin yaralarla bulunmuş kadınlar. Bazılarında tornavida ile yapılmış derin delikler vardı. Yaralarında gres ve yağ kalıntıları bulunmuştu. Araba tamirhanesinde bulunan türden gres ve yağ. *Bu garajda bulunan türden.* "O kurbanlar için sen onların kabusuydu."

Jake gülümsemeye başladı.

"Tahmin et ne oldu? Ben *senin* kabusunum." Gray, silahının namlusunu Jake'in kafasına biraz daha sertçe bastırdı. "Seni hapse atacağım ve bir daha gün ışığını görmememi sağlayacağım. Gideceğin yerde av olacaksın. Bana güven, diğer mahkumlar *sana* işkence etme fırsatını kaçırmayacaklar."

Jake'in gözlerinde korku belirdi. Gülümsemesi kayboldu.

"Tornavidayı uzaklaştır, Emerson," diye emretti Gray.

Kadın tornavidayı tekmeledi. Sonunda kadın bir emri yerine getirmişti. Mucizeler mucizesi.

O da başka bir emir verdi. "Dışarı çık ve destek çağır," diye ekledi.

Ama Emerson kıpırdamadı. Mucizeler buraya

kadarmış. Gray iç geçirdi. "*Emerson.*"

"Yardım çağırabilirim, burada."

Emirleri yerine getiremiyor. Bakışları ona doğru yöneldi.

"Yapma," dedi kadın, adam başka bir emir vermeden önce.

Adam gözlerini ona dikti.

"Onu öldürme. Kontrolünü kaybetme. O buna değmez."

Kahretsin. O, benim karanlığımın ne kadar kötü olduğunu biliyor.

Çünkü içerde zincirlemek için çok uğraştığı canavar, Gray'in kontrolünü kırmak için çok uğraşıyordu. Yerdeki o orospu çocuğu, Emerson'a zarar vermeye hazırdı, belki de diğer kadınları öldürdüğü gibi onu da öldürmeye hazırdı.

"Henüz somut kanıtımız yok," diye hatırlattı Emerson soğukkanlı, sakın ve kendinden emin sesiyle.

"O sana saldırdı," dedi Gray, "Dalga mı geçiyorsun lan?" ses tonuyla. "Bu saldırı, burayı baştan aşağı aramamız için bir neden oluşturuyor." Katile öfkeyle baktı. "Aramayı kolaylaştırdığın için teşekkürler, aptal. Aksi takdirde, arama emri için tüm o formaliteleri yerine getirmemiz gerekirdi, ama şimdi buradayım ve seni işyerinde tutuklamak üzereyim." Konuyu düşünürken düşük bir ısıklık kaçırdı. "Bahse girerim burada bazı hatıraların vardır, değil mi? Öldürdüklerini hatırlatacak küçük hatıralar?" Ayağını Jake'in omzundan çekti. Adamın kanı her yere sıçramıştı. Gray, kurşunun adamı delip geçtiğinden emindi. Gray, ayakkabılarının mahvolduğundan da emindi. Kahretsin, o ayakkabıları seviyordu. Bir aydan az bir süre önce almıştı.

Emerson gerçekten dışarı çıkıp o aramayı yapmalıydı.

Gray'in göz ucuyla attığı hızlı bir bakış, onun telefonunu çıkardığını gösterdi. *Oradan* arıyordu. Destek istiyordu. Onlara saldıran şiddetli bir suçluyla ilgili acil yardıma ihtiyaçları olduğunu söylüyordu. Sonra telefonunu küçük siyah çantasına geri koydu ve kavga etmesine rağmen bir şekilde hala narin omzunda duran çanta askısıyla oynadı.

Emerson boğazını temizledi. Saçlarını normalde omuzlarını örten düzgün bob kesimine geri düzeltti. "Silahı alnından uzaklaştırmalısın. Şüpheli artık silahlı değil. Ölümcül bir tehdit oluşturmuyor." Garajın etrafında yürümeye başladı. "Ona haklarını okumamız gerektiğini düşünüyorum, ama ben yeniyim, bu yüzden..."

"O ne halt ediyor?" Jake bilmek istedi.

"Beni daha da sinirlendiriyor," diye homurdandı Gray. Onu sinirlendiriyor, üstüne üstlük emirler de veriyordu. Sanki komuta eden oymuş gibi, oysa pratikte hiç saha tecrübesi olmayan ve bu yüzden... az önce *suçlu tarafından esir* alınmasının tek nedeni olan kişi oydu. Ama silahı uzaklaştırması gerekiyordu, çünkü Jake'in terli alnına doğrulttuğu sürece...

Tetiği çekmeye daha meyilli hale gelebilirim. "Jake Waller, tutuklusun."

"Ne için?"

Bu aptal ciddi miydi? "Federal bir memura saldırmaktan nasıl olur?" diye karşılık verdi Gray. Teknik olarak Emerson FBI ajanı değildi. O daha çok... serbest çalışıyordu. Daha çok... sorunluydu.

Çok sorunluydu.

Gray, Jake'i ayağa kaldırdı. Adama haklarını okudu. Gray kelepçeleri çıkardı ve Jake'in bileklerine takmaya başladı. Önce sağ bileği.

"Kupalarını yakınında tutardı." Emerson'un topukları beton zeminde tıklama tıklama sesleri çıkarıyordu. "İstediği zaman onlara ulaşabilmesi gerekirdi ve bu garaj... burası onun sığınağı. Kupalarını sığınağında tutması mantıklı, değil mi?" Sağ duvardaki bir rafın yanında durdu. "Bingo."

Bingo mu? Kafasını, hem Emerson'ı hem de avını görebilecek şekilde çevirdi.

"Bu alet kutusunun üzerinde büyük, parlak bir kilit var," dedi Emerson. Omzunun üzerinden Jake'e baktı. "İçinde ne var?"

"Lanet olası aletler!" Jake bağırdı. "Kutumdan uzak dur! Uzak dur!"

Aslında, uzaklaşmadı. Gray, Jake'in sol bileğine kelepçe takmaya başladı.

Jake kulakları sağır edecek kadar yüksek sesle bağırdı. "Omzum, omzum! Ah! Saldırı, saldırı..." Sonra o orospu çocuğu kafasını Gray'e doğru savurmaya çalıştı.

Gray darbenin önünden kaçtı. Ama o anda Jake, sadece bir bileği kelepçeli halde ileri atladı. Çıkışa doğru koşmadı, kilitli alet kutusuna eğilen Emerson'a doğru koştu. Elleri ona doğru uzandı.

Gray, o pisliği tekrar vurmak zorunda kalacağını biliyordu. "*Kıpırdama!*" diye bağırdı.

Ama Jake donma şansı bulamadı çünkü Emerson, sakın bir şekilde küçük siyah çantasından elini kaldırdı. Bir şok tabancası tuttu ve hemen Jake'e şok verdi.

tüm vücudu titredi, sarsıldı ve yere düştü. Altına işedikten sonra.

Sonra Emerson başını geriye eğdi. Dolgun, kırmızı dudakları, sanki o pisliği şoklamaktan zevk almış gibi, hafifçe kıvrıldı. Koyu renkli saçları yüksek elmacık kemiklerinin üzerine kaydı ve büyük, parlak mavi gözlerini ona doğru kırptı. *Safir mavisî*. Evet, tamam, belki de gözleri o kadar belirgindi ki tam olarak o rengi aramıştı. Arkadaşı Tyler'ın da mavi gözleri vardı, ama Emerson'unakilere hiç benzemiyorlardı. Emerson'un gözleri insanın ruhunun derinliklerine bakıyordu.

"Donmuyordu," diye mırıldandı Emerson. "Ben de onu durdurdum." Titreyen adama kaşlarını çatarak baktı. "Onu çok sert mi durdurdum?"

Gray ona doğru koştu. Emerson ile hala titreyen suçlu arasına girdi. Sonra Jake'in sol bileğine ikinci kelepçeyi takarken, adam bağırıp tehditler savurmaya başladı ve Emerson'un sıradaki kurban olacağını haykırmaya başladı.

Hayatta olmaz, seni piç kurusu. Ona bir daha asla dokunamayacaksın.

"Bunu ödeyeceksin, kaltak! Ödeyeceksin! Seni o kadar çok delikle dolduracağım ki, durmam için yalvaracaksın. Ağlayacak ve kanayacaksın, ama umurumda olmayacak. Tıpkı diğerleri gibi, sığ bir mezarda son bulacaksın ve kimse umursamayacak! Seni bir çöp gibi atacağım!" Jake'in bazı sözleri titremesiyle birlikte titriyor ve kekeliyordu.

Gray, garajın zemininde yatan canavara bakarken vücudundaki tüm kasları gerdi. *Tetiği bir kez çekerse, dünyada bir kabus azalacaktı.*

"Yapma." Sadece Gray'in kulakları için. Emerson'un alçak, boğuk sesi. Yumuşak parmakları sırtında gezdirdi ve hafif okşamalarının ardından tuhaf, elektriksel bir yük dalgası vücudunu sardı. Her dokunduklarında hissettiği bir yük. Çok sorunluydu.

Ama yine de, bu Emerson'dı. Onunla ilgili her şey sorunluydu.

Nefesi kesildi. "Sen insanlara şok tabancası kullanabiliyorsun, ama ben kendimi tutmak zorundayım mı?" Bu hangi dünyada adil olabilirdi ki? Ah, dur, o biliyordu. İstemediği bir ortağı kabul etmek zorunda kaldığı dünyada.

"Onu zaten bir kez vurdun." Öyleydi.

"Ve ikimiz de az önce itirafını aldık." Parmakları bir kez daha Gray'in sırtında gezdirdi.

Dişleri birbirine çarptı.

"Bunu bir zafer olarak kabul edelim, olur mu?" Emerson mırıldandı.

Başını ona doğru çevirdi. Emerson topuklu ayakkabı giyse bile, onun üzerinde yükseliyordu. Kadın *her zaman* topuklu ayakkabı giyiyor gibiydi. En uygunsuz zamanlarda bile. "Çenenin altına tornavida dayamıştı. Bu bir zafer değil." Hiçbir şekilde. Her kelimedede öfke yankılanıyordu. "Bu bir saldırı."

Gözlerini genişleterek onun bakışlarını aradı. "Grayson?"

Ona defalarca kendisine Gray demesini söylemişti. Sadece Gray. "Bu bir zafer değil." Düz bir sesle. "Bu, onun yapacağı son hata olacak."

Gray, onun kendisinden uzaklaşacağını düşündü.

Ama çekilmedi. Emerson yaklaştı. "İyi misin?"

Hayır, değildi. "Bu onun son hatası," dedi Gray dişlerini sıkarak, "ve senin de. Ortaklığımız *bitti*."

Ve ilk kez, bakışları gerçek bir dehşetle doldu. Seri katil tarafından yakalandığında dehşete kapılmamıştı. Dehşete kapılmış gibi görünmemişti, hatta o ucube tornavidayı çenesinin altına dayadığında bile özellikle korkmuş gibi görünmemişti, ama şimdi...

Şimdi...

Korku, inanılmaz gözlerinde parladı.

Korku da öyle.

Sonra başını salladı. Omuzlarını dikleştirdi ve çok, çok kesin bir şekilde, "Bizim ilişkimiz bitmedi, Grayson," dedi.

"*Gray*." Kahretsin. Kaç kez söylemesi gerekiyordu? *Gray*. Ona *Grayson* derse ve kendisi *Emerson* olursa, isimleri çok melodik olurdu. *Çok çift gibi*. Çok... ah, siktir et. "*Gray*."

Ayaklarının dibindeki seri katil inlemeye başladı. Uzaklarda sirenler çalmaya başladı. Emerson her şeyi görmezden geldi, Gray'in gözlerinin içine bakarak ona söz verdi: "Daha yeni başlıyoruz."

İkinci Bölüm

"Hayır, ortak istemiyorum. İşime karışacak, beni yavaşlatacak, sinirlendirecek biri mi? Her dakika elinden tutmam gereken biri mi? Kulağa cehennem gibi geliyor. Teşekkürler, ama almayayım. Yalnız çalışırken en iyi performansımı gösteririm. Yani... siktir git." – Gray Stone, FBI Ajanı

EMERSON MARLOWE, motel odasının küçük sınırları içinde bir ileri bir geri yürüyordu. Bir ayağını diğerinin önüne koyuyordu. Tekrar tekrar. Sağdaki duvara ulaştı, boyası dökülmüş ve ortasında hafifçe eğri duran bir ayçiçeği resmi olan duvara. Ayçiçeğine baktı. Topuklarını döndürdü. Odanın diğer ucuna doğru yürüdü. Topukları yıpranmış halının üzerinde ses çıkarmadan yürüyordu, ama yakınlarda bir pencere kliması uğultu yapıyordu. Tennessee'nin küçük bir kasabasında bulunuyordu. Briar, Tennessee.

Bir seri katilin yakalanmasına yardım etmişti. Adamın profilinin oluşturulmasına yardım etmişti. Adamın bir araba tamirhanesinde çalıştığından emin olduktan sonra onu bulmaya yardım etmişti. Tüm kurbanların araçları yakın zamanda tamir edilmişti ve tabii ki, vücutlarında yağ ve gres kalıntıları bulunmuştu...

Bir garaja bağlıydı. Bir tamirciye. Öyle olmalıydı.

Ancak kadınlar farklı tamirhaneleri kullanmışlardı, bu yüzden olayı daraltmak biraz zaman almıştı. Sonra ikinci kurban Tara Grush'un aslında yol kenarında arıza yaptığını ve "iyi bir samaritan"ın ona lastiğini değiştirmesine yardım ettiğini fark ettiler ve sonra...

Sağındaki kapıda sert bir vuruş sesi duyuldu. Emerson adımını yarıda kesti. On üçüncü adım. Evet, saymıştı. Stresli olduğunda hala sayardı ve bugün çok stresli bir gün olmuştu.

Kapı, odasının dışına açılan kapıdan gelmemişti. Hayır, *bağlantı* kapısından gelmişti, yani odasını Grayson'ın odasına bağlayan kapıdan. *Gray. Gray.* Ona *Gray* demesi gerekiyordu.

Emerson döndü. Kapıya baktı.

Tekrar kapıyı çaldı. Daha sabırsızca. Daha talepkar bir şekilde. Onun tipik sabırsızlığı.

Bu ziyaretin geleceğini biliyordu. Gece çökmüştü. Garajda saatlerce vakit geçirmişler, yerel kolluk kuvvetleriyle konuşmuşlar, kanıt toplamışlar ve Jake Waller'ın davasında hiçbir şeyin karıştırılmadığından emin olmuşlardı. Alet kutusundaki parlak kilit çıkarılmıştı ve içinde kurbanların hatıra eşyaları bulunmuştu. Mücevherler... ve kalın saç tutamları. DNA karşılaştırması yapmak için çok kolay bir şey. Yerel polisler, tanıdıkları bir adamın seri katil olduğunu öğrenince şok olmuştu. Çoğu, aileleriyle birlikte araç tamiri için Jake Waller'ın garajına gidiyordu.

Gray, tutukluyu gözetim altında tutmaları konusunda ısrarcıydı. Jake, omzundaki kurşun yarası nedeniyle yakındaki bir hastaneye nakledilmişti, ancak Gray, FBI'dan bir yerel saha ajanı ve bir polis memurunun her zaman suçluyla birlikte kalmasını sağlamıştı.

Gray tekrar kapıyı çaldı. Daha da sertçe. "Emerson, orada olduğunu biliyorum." Kapı kolu sallandı. "Aç yoksa kilidi açıp içeri gireceğim."

Gerçekten yapar mıydı? Merakla, kendini bağlantı kapısına doğru yürürken buldu. Kilit inanılmaz derecede zayıftı. Bir çocuk bile açabilirdi.

"Emerson." Derin, kaba bir gürültü.

Kapıdan açıkça duyduğu bir ses. Kapılar, duvarlar... *Motel* kağıt kadar inceydi. Bir ürperti onu sardı, çünkü

Gray'in sesinde bir şey vardı. Onu çağıran karanlık, tehlikeli bir cazibe.

Kendine gel, kadın. O senin antrenman partnerin. Sevgilin değil. Gece geç saatlerde ne kadar harika fanteziler ve rüyalar görürsen gör. Onlar romantik bir ilişki içinde değillerdi. Fiziksel olarak. İlişkileri sadece işti. Gray kesinlikle daha fazlasıyla ilgilenmiyordu.

Adam onu kelimenin tam anlamıyla varlığının belası olarak nitelendirmişti. Sanki bu onu incitmemiş gibi.

Elini uzattı. Kilidi açtı. Kapıyı açtı. Ve tipik Gray, kapıyı doldurdu. Büyük, güçlü. Çok uzun.

Çok kaslı. Hala beyaz gömleğini giyiyordu, ama ceketini çıkarmıştı. Kolları sıyrılmış, gömleğinin yakası açılmıştı ve o...

Çıplak ayak mı?

Ayaklarına kaşlarını çattı. Bu adamın garip bir şekilde çekici ayakları olduğunu düşünmek tuhaf mıydı?

"Emerson."

Gözleri tekrar yüzüne kaydı. "Ayakkabı giymemişsin." Genelde Gray mükemmel giyinirdi. Şık takım elbiseleri severdi. Pahalı kıyafetleri severdi. Parlak ayakkabılarını severdi.

"Üzerlerinde suçlunun kanı vardı."

Kız başını salladı. "Çünkü ayağını onun omzuna bastırıp onu çılgın attırdın."

Sıkılmış çenesinde bir kas gerildi. Çenesini hafifçe aşağı eğerek ona baktı. Gözleri... Gözleri altın ve kahverengi arasında bir yerde duran, dönen bir karışım. Işıқта her zaman daha altın rengi görünürlerdi, ama gölgeler etrafı kapladığında bakışları çok karanlık olurdu.

Bazen, Gray'in duygularına göre göz renginin değiştiğine yemin edebilirdi. Kızgın olduğunda bakışları aşırı derecede karardı.

O anda da karanlıktı.

"Ayakkabılarım delil olarak alındı. Yedek bir çiftim var, merak etme, ama sana bu ayrılık ziyaretini yaparken ne giydiğimin bir önemi olduğunu düşünmedim."

Omuzları gerildi. "Biz ayrılmıyoruz." Öncelikle, onlar bir çift değillerdi. Bir çift olmadıkları için ayrılmaları da mümkün değildi. Ona bir adım daha yaklaştı. Ayakkabıları olmasa bile, yine de ondan çok daha uzundu. Can sıkıcı bir özellik. O her zaman daha uzun olmak istemişti. Doğa bu konuda ona yardım etmemişti, bu yüzden mümkün olduğunca sık topuklu ayakkabı giyiyordu.

"Oh, Emerson, aslında ayrılıyorz." O da bir adım öne çıktı. Zaten birbirlerine yakın oldukları için, adımıyla vücutları neredeyse birbirine değdi. Aralarında belki bir santim vardı. Vücudundan yayılan ısının onu sardığını neredeyse hissedebiliyordu. Kokusu - zengin, erkeksi ve lanet olsun, *seksi* - onu baştan çıkardı.

Ama yine de, Gray'in her şeyi onu cezbediyordu. Ne yazık ki.

Çenesini dik tuttu. Omurgasını dik tuttu. "Beni korkutamazsın."

"Seni korkutmaya çalışmıyorum."

Emerson bu inkar karşısında neredeyse burnunu çekecekti. "Evet, korkutuyorsun. Benim alanımda duruyorsun. Üzerimde yükseliyorsun..."

"Herkes senin üzerinde yükseliyor."

"*Hayır, öyle değil.* Ben bir kadın için kesinlikle normal boydayım." Daha uzun boylu olmak isterdi, ama *normaldi*. "Buraya geliyorsun, gömleğinin düğmeleri açık ve çok seksi görünüyorsun..." Vay canına. *Dur.* Kırmızı ışık. Ciddi, kırmızı ışık. Yanıp sönen kırmızı ışık. Neredeyse ona seksi diyecekti. *Yüksek sesle. Yüzüne karşı.* Gözleri hızlı bir şokla büyüdü ve ondan uzaklaşarak döndü.

Kendine gel.

Bir, iki, üç, dört, beş... aceleyle aralarına mesafe koymak için adımlar attı. *Altı, yedi, sekiz...*

Bağlantı kapısı arkasında klik sesiyle kapandı. "Neye bakıyorsun? Son tanımlamayı anlamadım galiba," dedi Gray. "Lütfen, bir erkeği merakta bırakma."

Ona doğru döndü. Sert bir bakış attı.

"Gömleğimin üst üç düğmesi açık çünkü çok uzun bir gün oldu." Omuzlarını geriye attı. "Bak, hiç eğitim almamış bu ortağı kabul etmek zorunda kaldım."

Ellerini yanlarında sıktı. Kontrolünü kaybetmemek için çok uğraştı. Gerçekten uğraştı. Gray ile iyi geçinmek için çok uğraştı. Ama adam onu çok zorluyordu. "Biraz eğitim aldım."

"Sen FBI ajanı değilsin."

"Quantico'ya gittim..."

"Senatör annenin senin için özel olarak oluşturduğu saçma sapan bir program için. O, bağlantılarını kullandı, seni FBI'ın boğazına tıkadı ve şimdi sen benim başımın belası oldun."

Tamam, bu onu baş belası olarak nitelendirdiği üçüncü seferdi. Evet, saymıştı. Dişlerini sıktı. "Sen de tam olarak güneş ışığı ve şampanya sayılmazsın."

Adam gözlerini kırptı. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Ama o gülümseme, ya da gülümseme olabilecek şey, hemen kayboldu. "Garajda emirlere uymadın."

Adam emirleri severdi. Durmadan emir yağdırırdı. "Sen bir talim çavuşu muydun?"

Ona baktı.

"Deniz piyadesi olduğunu biliyorum. Emir yağdırmayı sevme şeklin, senin bir talim çavuşu olduğunu düşündürüyor. Sende o havadan var."

Burun köprüsünü ovuşturdu. "Terim, talim çavuşu. Deniz piyadelerinden bahsederken, onlara talim çavuşu denir." Düz bir sesle. "Talim çavuşları orduda bulunur."

"Oh." Bunu bilmiyordu.

"Ben deniz piyadesindeydim, başından sonuna kadar. Semper Fi. Deniz piyadesi, asker değil. Ve hayır, talim eğitmeni değildim. Yaptığım iş gizlidir ve bu bilgiyi paylaşmam."

Gözlerini kırptı. "Partnerinle bile mi?"

"Ben partner istemedim." Eli yanına düştü. "Özellikle de bu akşam neredeyse kendini öldürtmek üzere olan birini."

Emerson, artık kendini tutamadı ve burnundan soludu.

Adam gözlerini kırptı. "Az önce ne yaptın sen?"

Şimdi de o gözlerini devirdi. "Ölme tehlikesi hiç yoktu. Silahın başından beri suçluya doğrultulmuştu."

Yavaşça, onu takip edercesine ona doğru bir adım attı. "Jake Waller çenenin altına bir tornavida dayamıştı."

Gereksiz özetlemeye gerek yoktu. "Evet, biliyorum. Hâlâ kanıtı olan iz var."

Bu sözler onu etkiledi. Bakışları donuklaştı. Sertleşti. Acımasızca soğuk ve daha da karardı. "Ne?" diye sordu boğuk bir sesle.

Aletin iz bıraktığını bilmiyor muydu? "Önemli değil. Bir çizikten biraz daha fazlası. Fotoğrafı çekildi ve sen telefonda konuşurken bir acil tıp teknisyeni beni tedavi etti." Bu arada, tamamen gereksiz olan kısa bir tedavi.

Sert ve öfkeli adımlarla ona doğru ilerledi. O yerinde durdu, nefesini tuttu ve ona ne tür yeni bir hakaret yönelteceğini bekledi.

Ancak adam onu hakaret etmedi. Gray tam önünde durdu. Büyük elini uzattı, çenesini tuttu, ona doğru eğildi ve garip bir şekilde nazik ve inanılmaz derecede dikkatli bir dokunuşla çenesini daha da yukarı kaldırırken, "Adi herif. Neden onun beynine kurşun sıkmama izin vermedin?" diye homurdandı. Parmakları izi hafifçe okşadı. Aslında çizik bile değildi. Tornavida deriyi parçalamamıştı. Morumsu bir çürük vardı.

O her zaman kolayca morarırdı.

Onun dikkatli dokunuşları ona garip şeyler yapıyordu. Ama, dürüst olmak gerekirse, ne zaman dokunsalar o tepkiyi verirdi. Kalbi hızla çarpar, nefesi hızlanır, içinde gerginlik birikir ve...

Tahrik oluyorum.

Bu, huysuz partnerine karşı vermesi gereken tepki kesinlikle değildi.

Aceleyle geri adım attı.

Adamın eli bir an havada kaldıktan sonra düştü. Yumruğunu yanına indirdi.

"Şüphelilerimizin beynine kurşun sıkmayız." Sesi yeterince keskin çıkmıştı. Onun için bir artı puan.

"Jake Waller, bildiğimiz kadarıyla üç kadını öldürdü, Emerson. İkimiz de daha fazlası olduğunu şüpheleniyorduk. Tüm o ganimetlere bakılırsa, haklıydık. Umarım, kurbanları hakkında daha fazla bilgi vermesini sağlayabiliriz.

kurbanları hakkında daha fazla bilgi alabiliriz. Ödül vitrinini gördün... ödül alet kutusunu. O vitrinde bir sürü mücevher vardı. Özenle saklanmış bir sürü saç teli. Sadece üç kurbana ait olamayacak kadar çok."

Evet, bu konuda haklıydı. Ama o da haklıydı. "Sen kötü adam değilsin. Gerekli olmadıkça tetiği çekemezsin."

Kaşları kalktı. "Bana emirleri veren senmişsin gibi geliyor." Başını olumsuz bir şekilde salladı. "İlişkımız böyle işlemiyor."

Demek artık bir ilişkileri vardı, öyle mi? İlginç. Belki de saçmalıkları bir kenara bırakıp meselenin özüne inmenin zamanı gelmişti. "Benimle sorunun ne?"

"Anlamadım?"

Oh, o, onun kendisini gayet iyi duyduğunu sanıyordu. Ama daha açık konuşacaktı. Daha yüksek sesle. "Tanıştığımız andan itibaren bana acı çektirdin." Öyleydi. Mississippi'deki bir hapishanede ilk kez yüz yüze gelmişlerdi. O zaman ondan pek etkilenmemişti. Ve görünüşe göre, hâlâ da etkilenmemişti. "Profil oluşturmada iyiyimdir. Katilleri tanırım. Waller'ın ganimet kutusunu yaklaşık beş saniyede buldum. Bana teşekkür etmelisin." Kadın başını salladı. Dikkatli kontrolü çatlamaya başlamış olabilir. Birazcık. Elleri kalçalarına gitti. "Bunun yerine, buradasın ve büyük, kötü kurt izlenimi yaratmaya çalışıyorsun."

Koyu kaşları yukarı kalktı. "Bir daha söyler misin?"

"Nefes nefese kalmışsın ve ortaklığımızı bozmakla tehdit ediyorsun."

"*Arabada kalman gerekiyordu.*" Gözleri ona doğru parladı. "Sen FBI ajanı *değilsin*. Sahada olmaması gereken bir serbest çalışanısın. Ben bir emir verdiğimde, bu sırf eğlence olsun diye değil. Emirler seni güvende tutmak için. Hayatta kalman için. Ama en basit talimatları bile yerine getireceğine güvenemiyorsam, sana nasıl güvenebilirim?"

Günün her saniyesinde onun elini tutmasına ihtiyacı yoktu. Ya da onu balonlu naylonla sarmalamasına. İşin risklerini anlıyordu. "Kendini savunma dersleri aldım."

Dişleri birbirine vurdu.

"Silah kullanmayı biliyorum. Ama sen henüz soruşturmalarımızda kullanmam için bana bir silah *vermedin*."

"Çünkü sen FBI ajanı değilsin," diye tekrarladı. "Bu işi aldın çünkü senatör annen ipleri eline aldı ve seni bana dayattı. Ya seni kabul edip bebek bakıcılığı yapmaya başlayacaktım ya da rütbem düşürülecekti."

Şimdi gözlerini kırdı. Yanaklarında bir sıcaklık hissetti. Annesinin bu kadar yoğun bir şekilde nüfuzunu kullandığını bilmiyordu. Gray'e, onu geçici ortağı olarak kabul etmezse işini kaybedeceği söylendiğini fark etmemişti. "Özür dilerim." Kırılğan. Hızla uzaklaştı. Çantasını aldı. Telefonunu kaptı. "Bunu hemen halledeceğim." Annesini aradı. Telefonu kulağına dayadı ve zil sesini duydu. *Bir. İki. Üç.* "İşini kaybetme ihtimaliyle asla karşı karşıya kalmamalıydın... *Bekle!*"

Telefonu elinden almıştı. Aramayı sonlandırmıştı. Şimdi ona kaşlarını çatmıştı. Kaşlarının arasında hafif bir çizgi belirdi. "Düşürölme konusunu bilmiyordun, ha? Bu senin için yeni bir haber miydi?"

Mutsuz ve utanmış bir şekilde başını salladı. Yanaklarındaki kızarıklık daha da şiddetlendi. *Annem bana bu pozisyonu sağlamak için sadece Büro'yu zorlamakla kalmamış, Gray'i resmen tehdit etmişti.* "Benden nefret etmene şaşmamalı."

"Senden nefret etmiyorum. Etseydim, her şey çok daha kolay olurdu. Ama ben kolay olanı seven biri değilim. Kolay olan sıkıcıdır."

Elindeki telefon çaldı.

"Bu annem," dedi, zil sesini tanıyarak. "Tahmin etmiştim."

"Ona Büro'daki bağlantısıyla iletişime geçmesini söyleyeceğim. Uyguladığı baskıyı ortadan kaldırmak için. İşin güvende olacak." Bir nefes verdi. "Ve FBI'da çalışacak başka birini bulacağım."

Telefon çalmaya devam etti.

Gray, onu incelerken başını sağa eğdi ve çalan telefonu görmezden geldi. "Bu serbest işi bırakmayacaksın, değil mi?"

Hayır, vazgeçmeyecekti. Emerson başını salladı. İş bırakmayacaktı, ama onunla çalışma hayalinden vazgeçecekti.

Adam benim onun büyük hayranı olduğumu asla bilemez. Onunla tanışmadan çok önce onun dava dosyalarını incelediğimi.

"İnatçı," diye mırıldandı Gray ve sonra telefonu açtı. "Merhaba, Senatör Marlowe." Sesi keskin ve sinirliydi. "Kızınız şu anda meşgul. Konuşamaz."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Hayır, onun telefonuna cevap vermemişti... Bakışları yatak başındaki saate kaydı. *Saat 12:43'tü.*

"Ben kimim?" Gray güldü. Kaba, tuhaf bir şekilde baştan çıkarıcı bir ses. "Tabii ki, onun motel odasındaki adamım. Bak, ne kadar ödediysen onu alırsın. Emerson'la yirmi dört saat birlikte olmamı istedin ve ben bu tür işleri ciddiye alırım."

Hayır, hayır, hayır, hayır. Ona çılgınca el salladı. Telefona uzanmaya çalıştı.

Adam ona göz kırptı ve onun hamlesini kolayca atlattı.

Göz kırptı. Adam ne yaptığını bilmiyordu.

"Oh, evet, burası Gray Stone. Hizmetinizdeyim, ya da Emerson'un hizmetinde, demeliyim. Onun motel odasındayım..."

"*Senin neyin var?*" Emerson nefes nefese sordu. İkinci, çaresiz denemesinde telefonu ondan kaparak kulağına dayadı. "Anne, FBI'yı aramanı istiyorum. Grayson'ı, eğer yapmazsa terfi ettirmeyeceğinle tehdit ettiğine inanamıyorum..."

"Gray," diye araya girdi.

"...benimle çalışmazsa."

Hatta sessizlik oldu. Emerson'un kalbi göğsünde hızla atıyordu.

"Merhaba, Emerson," dedi annesi sonunda mükemmel, kibar ses tonuyla. Artık Maine aksanının hiçbir izi kalmamış bir ses tonuyla. Yıllar önce aksanının tüm izlerini kaybetmişti. Ancak seçim kampanyası sırasında, kelimelerin sonundaki "r" harfini düşürmek gibi, kasıtlı olarak köklerine geri dönüyordu. "Sanırım az önce aramanı kaçırdım." Kısa bir duraklama. "Bu geç saatte sohbet etme şerefini neye borçluyum?"

Emerson, Gray'in bakışlarını karşıladı. Boğazındaki düğümü yuttu ve cevabı bildiği halde sordu: "Ajan Stone benimle çalışmayı kabul etmezse onu görevinden alacağınızı mı söylediniz?"

Bir başka sessizlik. Sonra, "Gray Stone ile çalışmayı çok istiyordun," diye cevapladı annesi.

Gray'in kaşlarından biri yukarı kalktı. Elbette o cümleyi duymuştu. *Hâlâ benim büyük bir hayranı olduğumu bilmiyor.*

"Sadece sana yardım etmeye çalışıyordum," diye devam etti annesi. "Biraz tartıştıktan sonra, Ajan Stone sana mentorluk yapmayı kabul etti, yani aslında... tehdit falan yoktu. O kelimeyi kullanmayalım, olur mu? Şöyle demeyelim..."

"Onu tehdit ettin," diye araya girdi Emerson. "Senin bu işe karışmanı hiç istemedim." Annesinin siyasi nüfuzunu kullanarak Emerson'a bu işi bulmasını hiç istememişti. Kendi yolunu kendisi açmak istiyordu. "Sana söylüyorum, geri çekil. Ajan Stone'u rahat bırak. Büro'daki işimi rahat bırak. Kendimi koruyabilirim." İşte. Bitti. "İyi geceler, anne."

Annesi mırıldandı. "Deneyimin başarısız olduğu için üzgünüm. Sana defalarca söyledim, Büro senin için uygun bir yer değil. Çok sert ve tehlikeli. Baskıya dayanamazsın, seni bu konuda uyarmamış mıydım?"

Evet, annesi defalarca Emerson'un bu işi yapamayacağını söylemişti. *Yanılıyordun anne. Hâlâ da yanılıyorsun.*

"İyi geceler, canım." Annesi memnun görünüyordu. *Tık.*

Başarısız bir deney. Emerson, telefonu çok sıkı tutarak ezmediğinden emin oldu. "İşte." Yüzüne sahte bir gülümseme yapıştırdı. "Durum halloldu. Eğer sana gerçekten bu kadar büyük bir rahatsızlık veriyorsam..." *Baş belası.* "O zaman bu rahatsızlık sona erdi say." Yüzünde hiçbir ifade olmadan onu inceledi. Sadece orada duruyordu. Kaslı, yoğun ve lanet olsun, onu içine alırken çok seksi. Onu değerlendirdi. Onu yargıladı.

Sonra yavaşça başını salladı. "Eğer artık ortak olmasaydık, o zaman gerçekten yapmak istediğim şeyi yapabilirdim..."

Neden bahsediyordu? Yorgun bir iç çekişle telefonu yatağa doğru fırlattı. Gerçekten ruhunu tüketen bir gün olmuştu. "Ne yani? Bana bağışlamak mı? Hayatının kabusu olduğumu söylemek mi? Oh, dur, bunu daha önce de yaptın. Çok eğlenceliydi, bilgin olsun. Ama seni temin ederim, tekrarlamana gerek yok."

Ona doğru adım attı. Elini uzattı. Çenesinin altına koydu. Daha önce olduğu gibi, dokunuşu inanılmaz derecede dikkatliydi.

Ve... cinsel. Bu sefer, dokunuşunda kesinlikle şiddetli, yüklü bir sıcaklık vardı. Ve gözlerinde. Aslında, Gray onu sanki onu canlı canlı yiyebilecekmiş gibi bakıyordu.

Bakışlarında hiçbir kontrol yoktu. Öfke yoktu. Sadece parlak, yakıcı şeh

vet "Şu anda ne oluyor?" diye fısıldadı Emerson. "Eğer biz ortak olmasaydık ve sen sadece... evet... deseydin..."

1. Dudakları aralandı.

"Sen zevkten çılgın atana kadar seni becerirdim."

Hayır, bunu söylememişti. Söyledi mi?

"Hissediyorsun, değil mi Emerson?" diye homurdandı Gray.

"Sıcaklığı?

ihtiyacı? Dokunduğumuzda orada. Birikiyor. Derinleşiyor. Derinin hemen altında yanıyor."

Evet, evet, öyleydi. Ve evet, hissediyordu. Hissetmediğini göstermeye çalışmıştı, ama evet, hissediyordu.

"Eğer ortak olmasaydık, seni öperdim." Bakışları dudaklarına kilitlenmişti. "Seni gördüğüm ilk andan beri, o seksi kırmızı topuklu ayakkabılarını giydiğin andan beri, seni öpmek için can attığım gibi öperdim."

İlk tanıştıklarında giydiği *topuklu ayakkabıların* rengini hatırlıyor muydu? Çok çeşitli renklerde bir sürü topuklu ayakkabısı vardı. İlk tanıştıklarında ne giydiğini bile hatırlamıyordu.

"Beni çıldırtan bir kokun var. Yaz geceleri. Yasemin. Hafif ve tatlı, yemin ederim, sanki masumiyet gibi."

Kadın kaskatı kesildi.

Gray başını salladı. "Ama benim dünyamda masumiyet yok. Seninkinde de yok. Ve ben senden masumiyet istemiyorum." Dudaklarını ıslattı. "Benden ne istiyorsun?"

"Günah. En iyi, en karanlık türden günah. Senin her santimini tatmak istiyorum. Ağzımı senin her yerine sürmek istiyorum."

Dizleri titriyordu ve meme uçları sertleşmiş, dikleşmişti.

"Sırtımı tırmalamanı ve hayatında hiç kimseye yapmadığın kadar sert bir şekilde boşalmanı istiyorum."

Oh, bunu garanti edebilirdi.

"*Eğer* benim partnerim olmasaydın." Başparmağı dudaklarını okşadı. En yumuşak okşamaydı. "Sana yapmak istediğim o kadar çok şey var ki. Seninle birlikte."

Dudakları aralandı. "Çok fazla varsayımda bulunuyorsun." Oh, hayır. Az önce o... Lanet olsun. *Oh, evet. Evet.* Az önce onun başparmağının ucunu yalamıştı. Göz bebeklerinin büyümesi, o şehvetli dokunuşu hissettiğini gösteriyordu. Onu dava et. Bu kasıtlıydı. Kazara değildi. "Seninle yatmak istediğimi söylemedim." Bilgin olsun.

"Seks yapmak istemediğini de söylemedin."

Çünkü onunla yatmak istiyordu. Hem de çok, çok istiyordu.

"Diğer FBI ajanlarıyla yatmam." Açık sözlü. Sert. Gözleri ona parladı.

Neyse ki ben FBI ajanı değilim. Teknik olarak değil.

Gray'in çenesi sertleşti. Ve geri çekildi. "Ama *biz* ortak olduğumuza göre, bunların hiçbiri olmayacak."

Ne? Adam *alaycıydı*. En kötü türden *alaycı*. Kadın neredeyse salya akıtıyordu ve adam az önce... durun. Az önce "Biz ortağız" demişti. Cümlelerin "*biz*" kısmını özellikle vurgulamıştı. Kadın nefesini titreyerek verdi. "Artık benden vazgeçmeyecek misin? Fikrini mi değiştirdin?"

Adam bir adım daha geri çekildi. Sanki kadının kokusunu içmek istercesine burun deliklerini genişletti. "Ben bir emir verdiğimde, bu pislik olduğum için değildir."

"Bunun tartışılabilir olduğundan eminim." Sözler ağzından kaçtı. Gözleri büyüdü. Eli hızla ağzını kapattı.

Ona baktı.

O da ona baktı. Gerilim arttı. Saniyeler geçti. Elini yavaşça indirdi.

"Neden beni partnerin olarak seçtin, Emerson?
Neden ben?"

Kadın yutkundü. "Çünkü en iyisini istedim. Katilleri avlamak söz konusu olduğunda, sen en iyisisin." İnkâr edilemez bir gerçek.

"Ben bir pislik olmama rağmen mi?"

Omuzlarını silktili. Dizleri hâlâ titriyordu. *Beni öpmek mi istiyor? Benimle yatmak mı?* Onu öpmek istediğini hiç itiraf etmemişti. Onunla yatmayı hayal ettiğini de.

"Emirler bir nedenden dolayı verilir," diye devam etti Gray sert bir şekilde. "Emirler hayat kurtarır. Ya sahada olduğumuzda, tereddüt etmeden sana söylediklerimi yapmayı kabul et, ya da bu ortaklığı bitir."

Emerson sadece başını sallayabildi. "Ben işimizin bittiğini sanıyordum." Yoksa neden onu istediğini anlatmaya çalışmıştı ki? Adam sadece ona eziyet mi etmek istiyordu? Öyleyse, hiç hoş değildi.

"Evet, öyle dedim. Ama o sözleri, senatöre siktir git demeden önce söyledin. Senin benim işimi tehdit etmekle hiçbir ilgin olmadığını anlamadan önce."

Tamam. "Peki ya diğer her şey?" İkisi arasında eliyle işaret etti. "Beni öpmek istemen, benimle yatmak istemen? Bunlar sadece kafamı karıştırmak için miydi?"

Adam güldü ve kaba, derin sesi onu tamamen hazırlıksız yakaladı.

"Hayır, Emerson." Gray'in dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bu, sana gerçeği söyleyen benim, çünkü sen ilk günden beri benim kafamı karıştırıyorsun." Bir nefes verdi. "Ama başka bir FBI ajanıyla yatmayacağım."

Uh, senin de sürekli belirttiğin gibi, ben FBI ajanı değilim. Serbest çalışıyorum.

"Bir partnerle yatmak, tehlikeyi ve bir sürü sorunu artıracaktır. Bana aşık olacaksın ve ben de kalbini kıracağım."

Ne kadar da kendini beğenmiş bir adamdı! Çenesi neredeyse yere düşecekti. "Bana aşık olmayacağını nereden biliyorsun?" Bu onun için imkansız bir şey miydi?

O da ona baktı. "Seçim senin." "Ne seçimi?"

"Senin partnerin olabilirim, ya da sevgilin olabilirim. Sen seç." Topuklarını döndü ve bağlantı kapısına doğru büyük adımlarla yürüdü.

Bu olamazdı. "Çok fazla varsayımda bulunuyorsun!" Emerson onun peşinden koştu.

Adam döndü. Neredeyse çarpışacaklardı. Elleri hızla uzandı ve kadının omuzlarını kavradı. Kadın bu temastan irkildi. Duygusal bir enerji kanında dolaşıyor gibi hissedince, nefesini tıslayarak verdi.

"Ben de bunu söylüyorum," dedi, sanki tatmin olmuş gibi. "Görmediğimi mi sanıyorsun? İfadelerini kontrol etmede iyisin, bunu kabul ediyorum, ama ara sıra gözlerin seni ele veriyor. Ve sana dokunduğumda... *bunu hissediyorum.*"

O anda, tam orada, onun dudaklarını istiyordu. Vücudu arzuyla titriyordu.

"Bana yalancı de," diye meydan okudu. "Yanıldığımı söyle. Şu anda bir sonraki nefesini almaktan daha çok benim dudaklarımın dudaklarına dokunmasını istemediğini söyle."

Nefesi ciğerlerinde donmuştu.

"İnsanları okumakta iyiyimdir. En çok ne istediklerini bilmekte. İçlerinde zincirledikleri karanlığı anlamakta." Başını eğdi. "Benim içimde çok fazla karanlık var. Dikkatli olmazsak, ikimizi de mahvedebilir."

Onu gömleğinden tutup kendine doğru çekmeyi düşündü. Dudaklarını onun dudaklarına yapıştırmayı. "Öpüşebiliriz ve hiçbir şey hissetmeyebiliriz." Bir olasılık.

Gözlerindeki yoğunluk daha da derinleşti. "Ya da öpüşüp olduğumuz yerde sevişebiliriz."

Neden bunu yapalım ki? Birkaç metre ötede mükemmel bir yatak vardı. Ayakta sevişmekten çok daha rahat olmalıydı.

"Partner mi, sevgili mi?" dedi. "Sen seç. Sen karar ver."

Gözleri onun gözlerini aradı. İçinde arzu kıvrıldı. Onu istiyordu, lanet olsun. Muhtemelen hayatında hiç kimseyi bu kadar istememişti. Ama aynı zamanda onunla çalışmaya devam etmek de istiyordu. Çünkü Gray, katillerin zihnine girme konusunda en iyisiydi. Ondan daha iyiydi, muhtemelen çok değerli saha deneyimi olduğu için. Çünkü yıllar boyunca çok fazla canavarla yakından ve kişisel olarak karşılaşmıştı.

Ve onlar onda iz bırakmıştı.

"Bir gece uyu," diye mırıldandı. "Sabah bana cevabını verebilirsin."
O uzaklaşacaktı. Bunu biliyordu. Ayrıca şunu da biliyordu...
"Siktir et," diye bağırdı Emerson. Beyaz gömleğinin önünü yakaladı
ve onu kendine doğru çekti.
Ağızları çarpıştı.

Üçüncü Bölüm

*"Hayal kurmuyorum. Asla onun gibi
olmayacağım." – Emerson
Marlowe*

ŞİMDİYE KADARKİ EN BÜYÜK HATA. Gray bunu biliyordu. Ruhunun derinliklerinde bu gerçeği kabul etmişti. Emerson'ı öpmek bir hataydı.

Öyleyse neden bu kadar iyi hissettirmişti? Neden o kadar iyi hissettirmişti? Emerson gömleğinin önünü tutmuştu. Onu kendine doğru çekmişti. Gray bu hareketi durdurabilirdi. Yapması oldukça kolay bir şeydi.

Ama durdurmamıştı. Geri çekilmemişti. Ona doğru eğilmişti.

Çünkü onun tadının nasıl olduğunu çok merak ediyordu. Çünkü kontrolü zayıftı. Çünkü vahşi bir piçin onu acımasızca tuttuğunu ve çenesinin altına bir tornavida dayadığını görmüştü ve Gray, silahının tetiğini çekip bu dünyadan bir canavarı daha ortadan kaldırmayı düşünmüştü.

Adrenalin dalgasının etkisiyle onu öptü. Şehvet ve karanlık bir arzunun dalgası. Ondan uzaklaşmalıydı. Ona ortağı ya da sevgilisi olma seçeneğini asla sunmamalıydı... O sözleri kendine saklamalıydı.

Ne halt ediyordum ben?

Ama dudakları onun dudaklarına değdiği anda, o yumuşak, ipeksi ağza dokunduğu anda...

Tüm mantıklı düşünceler uçup gitti. Sanki Emerson söz konusu olduğunda hiç mantıklı davranmış gibi. Dudakları onun için açıldı. Dili ağzının içine girdi ve o tamamen *bitti*.

Şehvet, tahmin ettiğinden daha güçlü bir şekilde patladı. İlkel ve temel bir ihtiyaçtı. Onu yutan, tüketen bir ihtiyaçtı, çünkü

onun tadı hayal ettiğinden bile daha iyiydi. Elleri kalçalarını kavradı ve onu kendine daha da yaklaştırdı. Göğüsleri göğsüne bastırdı. Sıkı meme uçları sertleşmişti ve aralarındaki tüm engelleri ortadan kaldırmak istedi. Onu soymak. Onu tatmak. Onu sikmek.

Kadının vücudu onun vücuduna yapışmıştı, ama bu yeterli değildi. Onu belinden kaldırdı ve kadının bacakları ona dolandı. Kadının ağzı daha da açıldı. Dilleri buluştu. Kadın onu vahşi ve çılgınca öptü.

Onu uyardım. Ona, onu hemen burada, hemen şimdi sikmek istediğimi söyledim.

Ve yaptı. Sert, şişmiş sikinin ona sürtündüğünü hissetmesi gerekiyordu.

Boğazından bir inilti yükseldi ve adam bu sesi açgözlülükle yuttu. Kalbi göğsünde hızla atıyordu ve kızla birlikte döndü, iki adım attı...

Yatak yakındaydı. Onu duvara karşı sikmek zorunda değildi. Onu yatakta sikebilirdi.

Hissettiği şehvet çok güçlüydü. Bir parçası bunun farkındaydı. Adrenalin ve tehlike, herkesin kendini kontrolünü parçalayabilecek tehlikeli bir karışımdı. Onu bırakması gerekiyordu. Geri çekilmesi gerekiyordu.

Bunun yerine, yatağa düştüler. Onun üzerine yuvarlandı, kendi vücuduyla onun çok daha küçük vücudunu ezmediğinden emin oldu. Onu öpmeye devam etti. Elleri omuzlarına dolandı ve onu şiddetle kavradı. O da en az onun kadar açgözlüydü. Aynı derecede çaresizdi. Bacakları onun kalçalarına dolanmış haldeyken kalçaları ona doğru kıvrıldı. Ağzını onunkinden ayırdı, böylece boynuna doğru öpücükler yağdırabilirdi. Çok mu sert bastırmıştı? Onu işaretiliyor muydu? O...

"Lanet kapıyı açın!"

Gray donakaldı. Nefesi kesik kesik geliyordu.

Bağırılan emrin ardından şiddetli bir kapı çalma sesi geldi. *Emerson'un motel odasının kapısında.* Hayır, olamaz. Ellerini yere dayadı ve ona baktı.

Kadının gözlerinde hâlâ şehvet parlıyordu. Ama aynı zamanda kafa karışıklığı da. Kaşları çatılmış olsa da, o yoğun, unutulmaz gözlerini ona doğru kırıştırdı.

"Misafir beklemediğini tahmin ediyorum," dedi.

"*Kapıyı aç, kaltak!*" Bir başka bağırış.

Kız başını salladı.

Çenesini sıkarak, bacaklarına uzandı. Yavaşça kalçalarından çekti. Kapıda kim varsa, o pislik bedelini ödeyecekti. Hem yanlış zamanda rahatsız ettiği için hem de Emerson'a orospu dediği için. Gray yataktan kalktı.

Kız dizlerinin üzerine çöktü.

"Kapıyı açmayı aklından bile geçirme," dedi ona. Kız yine ona göz kırptı. Dudaklarını yaladı. "Gray?"

Sonunda, adının kısaltılmış halini kullanarak ona seslendi. Ama yine de, yatakta kadına sürtünüyordu, bu yüzden ona Gray demek gayet uygun görünüyordu.

Hızla odasına gitti ve silahını aldı. Birkaç saniye içinde kızın odasına geri döndü ve kız, şükürler olsun ki, hala yataktaydı. Onu dinlemişti. Emrini yerine getirmişti. Etkileyici. Ya da belki de o çok hızlı davranmıştı ve Emerson hareket etme fırsatı bulamamıştı, ama her halükarda bunu bir zafer olarak kabul edecekti.

Gray dış kapıya yöneldi. Çok ince kapının gözetleme deliğinden dışarı baktı. Diğer tarafta bulunan piç kurusu yumruğunu geri çekip tekrar vurmak üzereydi.

Gray kapıyı açtı. "Ne istiyorsun lan?" diye bağırıldı.

Adam ona şaşkın şaşkın baktı ve bir saniye sonra yüzü öfkeyle doldu. "O orospuyu mu sikiyorsun? *Benim* kızımı mı sikiyorsun?" Gray'e doğru atıldı.

Gray silahını çekti. "Ben federal ajanım, pislik. Hemen sakinleşmen gerek."

Silahı görünce, pislik çenesini açarak geri çekildi.

"Bu odada kalan tek kişi *benim* ortağım ve ona orospu demeyi aklından bile geçirme." Gray kapının önüne geçti. Bu pislik onun yanından geçemeyecekti. Adamdan alkol kokusu geliyordu. "Bir yere gidip sarhoşluğunu atman lazım. Bu sana bir tavsiye. Aksi takdirde, başın ciddi belaya girecek."

Adam — genç, muhtemelen yirmili yaşların başında, ama saç çizgisi zaten gerilemiş ve çenesi zayıflamış — bulanık gözlerle gözlerini kırptı. "İki numaralı oda mı?"

"Burası on ikinci oda, aptal. On ikinci." Arkasında havanın değiştiğini hissetti. Hafif bir değişiklik. Emerson onu uyarmak için ses çıkarmamıştı, ama onun hemen arkasında olduğunu biliyordu. Kokusu onu tahrik ediyordu.

Kapıdaki adam, onu gördüğünde başını çevirdi. "Sen Misty değilsin."

"Hayır," Emerson'un düz sesi. "Ben Misty değilim."

Sarhoş sapık elini yüzüne götürdü. "Misty'yi bulmalıyım. Kaltak beni bırakmıyor." Arkasını döndü. Neredeyse düşüyordu. Son anda kendini tutmayı başardı ve sendeleyerek uzaklaştı... muhtemelen ikinci odaya.

Gray hedefine gözlerini dikti. "Gray?"

Emerson omzuna dokundu.

Her zamanki gibi, dokunuşu onu yakıyordu, ama dikkati sarhoş adamdaydı. Küçük motelin her kapısının üzerindeki numaralara bakan bir adam. Sersemlemiş sarhoş geri sayıyordu, hedefine gittikçe yaklaşıyordu.

"Misty'yi bulacak," dedi Emerson, sanki Gray'in aklını okumuş gibi. "Bunun olmasına izin vermemeliyiz."

Tabii ki, bunun olmasına izin vermeyecekti. Bütün bu manzara... Gray, solmuş motelin dış cephesini inceledi. Çukurlarla dolu otopark. VACANCY tabelasının yanındaki titreyen ışık. Yakınlarda uğultu yapan eski bir buz makinesi.

Kabuslarımdan çıkmış bir yer.

Sarhoş adam ikinci odaya yaklaştı. Öfke yüz hatlarını bozmuştu.

Gray ilerledi.

"Gray?" Emerson'un yumuşak sesi.

Emerson'a orospu diyen pisliğin peşinden yürümeye devam etti.

Piç kurusu elini kaldırdı. İkinci odanın kapısını yumrukladı.

"Lanet kapıyı açın!"

Ah, tanıdık sözler. Belli ki, bir odaya girmeye çalıştığı her seferinde kendini aynı şekilde duyurmayı seviyordu.

Üç numaralı odada kim varsa, hemen ışıkları kapattı.
Dördüncü oda da aynı şeyi yaptı. Penceredeki parlak ışık bir anda karardı.

Sarhoş adam yumruğunu tahta kapıya vurdu. "Misty!" Ayağını kaldırıp kapı koluna tekme attı. "Sürtük, aç kapıyı!"

"Federal ajan olduğumu söylediğim kısmı kaçırdın mı?" diye sordu Gray, sesinde merak vardı.

Emerson onu takip etmişti. Elbette etmişti. Vücudunu hareket ettirip onun önüne geçti.

"Ne?" Sarhoş ve iğrenç adam ona doğru döndü.

"FBI Ajanı Gray Stone." Gray başını salladı. Sonra geriye uzandı, Emerson'un elini tuttu ve silahını avucuna soktu.

"Sanki umurumda mı sanki?" Sarhoş sallandı. Ayağını kaldırıp tekrar kapıya vurmak için kaldırdı. Ve...

Gray onu omzundan yakaladı. "Özel mülkiyeti tahrip ediyorsun. Bunu yapmaya hakkın yok."

"Çek elini üzerimden!"

Gray elini çekti. "Özel mülkiyeti tahrip ediyorsun." "Kızımı alacağım! Misty, lanet kapıyı aç!"

"Şimdi kapıyı aç yoksa bedelini ödersin, yemin ederim, ödersin, senin o velet de öder!"

İki numaralı odanın kapısı birden açıldı. Kapıda bir kadın duruyordu. Yirmi bir yaşında mıydı acaba? Büyük, koyu renkli gözleri vardı. Sol gözünün çevresi, odanın zayıf ışığında bile açıkça görülebilen morarmış bir çürükle çevriliydi.

Gözü morarmıştı. Boğazında da parmak izi gibi morluklar vardı.

"Git buradan Trevor," dedi Misty. "Bitti artık."

Evet, bitmişti.

Misty'nin yanaklarından gözyaşları süzülüyordu.

Ve arkasında, iki yaşında mıydı, üç müydü, küçük bir çocuk bacağına sıkıca tutunmuştu. Gözleri annesinin gözlerinin aynısıydı ve yüzünde dehşetle Trevor'a bakıyordu.

Trevor genç kadına doğru atıldı. Ama Gray onun önüne atladı. O piç kurusuyla yüzleşti. "Bayan seninle işinin bittiğini söyledi. Bu, ondan uzak durman gerektiği anlamına geliyor."

Trevor ona yumruk
attı. Emerson ılık
attı.

Gray darbeyi aldı. Pislik, yumruğunu Gray'in midesine indirdi. Özellikle etkileyici bir darbe bile değildi. Gray çok daha kötüsünü de almıştı. Kahretsin, arkadaşı Kane yumruk attığında, otobüs çarpmış gibi olurdu. Bu yumruk mu? Daha çok midenize basketbol topu çarpmış gibi.

unlukla sadece sinir bozucu ama...

Gray harekete geçti. Adamın bileğini yakaladı, Trevor'ın sıska sırtının arkasına çekti ve yaklaşık üç saniye içinde ahmak adamı dizlerinin üzerine çöktürdü ve bağırmaya başladı. "Kelepelerime ihtiyacım olacak," diye Emerson'a seslendi. Emerson ne atılmış ve silahını Trevor'a doğrultmuştu — bu arada, nişan aldığı yer sabit ve sağlandı. "Kelepçeler motel odamda. Onları getirir misin ltften?"

Kadın tereddüt etti.

Trevor hırlayıp kıvranırken, Trevor'a doğru baktı.

"Ben yokken... pervasızca bir şey yapmayacaksın, değil mi?" Emerson'un sesinde şüphe vardı.

Dudakları şişmişti. Onun pcğnden. Saçları biraz dağınıktı. Silahı tutmuş, suçluya öfkeyle bakıyordu ve lanet olsun, çok seksi görünüyordu.

Onunla sınırı açtım. Kendimi tutmalıydım. Ama tutmadı. Kontrolünü kaybetmişti. Çünkü Emerson onun için bir zayıf noktaydı.

"Ben pek pervasız biri değilim," diye onu temin etti. Sıkılaştırdı. Trevor sertçe çekince tutundu. "Kelepçeler, Emerson. şu anda onlara ihtiyacım var."

O hızla uzaklaştı.

Sadece seninle ilgili konularda pervasızım.

Onun koşarak uzaklaşmasını izledi. Ve sonra...

Trevor'ı ayağa kaldırdı. Onu döndürüp yüzüne baktı. Hatta o iğrenç adamı bıraktı. En azından şimdilik. "Misty'nin gözünün morarmasının sebebi sen misin?"

"Siktir git..."

"Aptal, az önce bir federal ajana saldırdın." Karışıklık olmaması için adama kasten federal ajan olduğunu söylemişti. Gray, o pisliliğin er ya da geç yumruk atacağını biliyordu. "Bu da demek oluyor ki, bu gece hapishaneye gireceksin."

Trevor ona tekrar vurmaya çalıştı. Gray izin verdi. Aptal herif berbat bir yumruk attı ve sarhoş olduğu için yumruk Gray'in omzundan sekti.

"Bu ikinci sefer." Gray başını salladı. "Bir daha vurma şansı yok. Bir dahaki sefere ben vuracağım. Yere düşeceksin. Hapiste uyanacaksın." Vücudunu Misty ve çocuğun önüne koydu. *Geçmişimdeki kabuslara çok benziyordu.* Misty'ye "Gözünün morarmasının sebebi o mu?" diye sorarken, gözlerini Trevor'a dikti.

Cevap yoktu.

"Peki boğazındaki parmak izleri? Onları da o mu bıraktı?" Gray ısrar etti. Çünkü onları da görmüştü.

Çocuk ses çıkarmadı. Ağlamadı. Çığlık atmadı. Hiçbir şey yapmadı.

"Misty, tek kelime etme!" Trevor'ın ağzından tükürükler sıçradı.

"Eğer konuşursan, çok pişman olursun!"

Gray ellerini yumruk yapıp yanlarına indirdi. "Hayır, yapmayacaksın." Kesin bir şekilde. "Ona tek bir şey bile yapmayacaksın." Bunun için elinden geleni yapacaktı.

"Sana yardım ettim, Misty!" Daha fazla öfke. Daha fazla tükürük.

"Sen ve senin o aptal piç kurusu çocuğun!"

Misty sertçe nefes aldı.

"Onu evime aldım, ona yemek verdim... *İkinizin de hayatta olmasının sebebi benim!*"

Gray gözlerini devirdi. "Hayır, değilsin, seni orospu çocuğu. Onun vücudundaki morlukların sebebi sensin. Ve çocuğun konuşamayacak kadar korkmasının sebebi de sensin."

"Konuşamıyor!" Trevor bağırdı. "Yararsız çocuk konuşamıyor..."

Gray o piçi yere sermeye hazırlandı. Boğazından bir hırıltı çıktı çünkü bu saldırı acımasız olacaktı.

"Ben gidiyorum." Misty'nin kağıt kadar ince sesi, Gray o pisiği yok etmeden önce gecenin sessizliğini yırttı. "Seni sevmiyorum ve artık bana zarar vermana izin vermeyeceğim. Benden bu kadar!"

Tabii ki, evet. "Harika seçim, Misty," diye alkışladı Gray. "Birinci sınıf. Sen çok daha iyisini hak ediyorsun. Çocuk da öyle. Bana güven. *Sen daha fazlasını hak ediyorsun.* Benim bakış açımdan, bu ezikten daha iyi olan *herkes* daha iyidir."

Trevor boğuk bir çığlık attı. İleri atıldı. Bu sefer, Gray o pisliğin midesine bir yumruk attı. Trevor acı içinde iki büklüm olurken, ciğerlerindeki tüm hava bir anda dışarı çıktı.

"Şuna bak," Gray ona doğru eğildi, "az önce yumruğuma doğru yürüdün. Ne kadar sakarsın. Eminim Misty'nin sakarlığı hakkında bir sürü hikaye anlatmışsındır, değil mi? Ona yaptığın saçmalıkları gizlemek için hikayeler." Kafasını Trevor'ın kulağına yaklaştırdı. "Bir daha Misty'ye ya da çocuğuna yaklaşamayacaksın. Bir daha ona elini sürmeyeceksin. *İkisine de*. Çünkü eğer sürersen..."

Emerson geri koşarken topukları tıklıyordu. "Kelepçeler bende!"

Trevor başını kaldırdı. Kan çanağına dönmüş gözleri Gray'in yüzüne kilitlendi.

Gözlerini iki kez kırptı.

Gray ona gülümsedi. Sıcak bir gülümseme. Dostça. Çünkü artık seyircileri vardı. "Hayatını cehenneme çevireceğim," dedi Trevor'a yumuşak bir sesle, sesi ölümcül. Sonra, daha yüksek sesle ekledi, "Federal memura saldırıdan tutuklusun... ve, hey, Misty, sen de suç duyurusunda bulunmak ister misin?"

* * *

Mavi ışıklar motelin otoparkında dönüyordu. Trevor, devriye arabasının arkasına itilirken öfkeyle baktı.

Gray ona dostça el salladı. "Hapishanenin tadını çıkar, pislik! Yumrukların hedefi olmak hoşuna gidecek mi bakalım! Heyecan verici yeni bir hayat seni bekliyor. Bir sürü yeni arkadaş. Bir sürü yeni yol, seni bir orospu haline getirecek."

"Gray," diye azarladı Emerson. "Hala işin inceliklerini öğreniyorum, ama sanırım suçluları alay etmemelisin."

Omuz silktili. O pisiği parçalamak istediğini düşünürsek, alay etmenin iki kötülükten daha az kötü olduğunu düşündü. Trevor'ın ağzının çılgınca hareket ettiğini görebiliyordu ve Gray, arabadaki kameranın her türlü ilginç şeyi kaydettiğinden emindi — Trevor'ın daha sonra kesinlikle pişman olacağı sözler. "Kızıp tehditler savurması... ya da itiraflar yapması benim suçum değil."

Gray pozisyonunu hafifçe değiştirerek bacaklarını ayırdı. Ayakkabılarını giymişti, park yerinde çıplak ayakla durmak istemiyordu. Olaya müdahale eden memurlara sorularını yanıtladı, onlara tam bir rapor verdi ve evet, Trevor'ın götürölmesini sevinçle izliyordu.

Sokakta bir suçlu azaldı. Zayıf olanlara zarar vermekten zevk alan bir piç azaldı.

Üç numaralı odadaki çift dışarı çıkmıştı. Gray'in ifadesini doğruladılar. Görünüşe göre, perdeleri aralayıp izliyorlardı. İzliyorlardı, müdahale etmiyorlardı.

Ama polisler sirenleri çalarak gelince, çift kaçmıştı.

Trevor bir süre kimseye zarar veremeyecekti. "Teşekkür ederim." Yumuşak. Tereddütlü.

Misty.

Onun yanında kalmıştı. Trevor'ın birkaç patlamasında omuzlarını kamburlaştırmış, ama kararlı durmuştu. Emerson tüm bu süre boyunca onun yanında kalmıştı. Zorlamadan. Bir sürü soru sormadan. Sadece orada durarak. Emerson, istikrarlı, güven veren bir varlıktı. Diğer kurbanlarla ilgili birkaç olayda da bunu fark etmişti. O sakinleştiriyor ve rahatlatıyordu, ve yemin ederim, bunu neredeyse sadece nefes alarak yapıyordu.

Ama beni sakinleştirmiyor. Tam tersine. Emerson'un yanında olduğunda, kendini çok heyecanlı hissediyordu. Kontrolünü tamamen kaybetmiş gibi.

"Yardımaınıza geldiğiniz için teşekkür ederim, Ajan Stone," dedi Misty.

Gray, Misty'ye baktı. Gözyaşları kurumuştu. Omuzlarındaki kamburluk azalmıştı. Yanındaki küçük çocuk hâlâ sağ bacağını kucaklamıştı. *Timothy*. Adı buydu. Gray, Timothy'nin dört yaşında olduğunu ve sağır olduğunu öğrenmişti.

Çocuk Gray'e baktı. Gray ona göz kırptı.

Çocuğun gözleri daha da büyüdü.

"Sanırım bu gece şanslı gecemdi, ha?" diye sordu Misty. Gray'e zayıf bir gülümseme gönderdi. Işıkların girdabında yakaladığı bir gülümseme. "Senin burada olman. Aynı motelde bir federal ajanın kaldığını bilmiyordum."

Onu inceledi. Üzerindeki izlerden nefret etti. Yirmi bir yaşındaydı. Doğum günü geçen hafta olmuştu. Berbat bir doğum günü

eski sevgilinin seni takip etmesi. Ama Gray, Misty ve Timothy için işlerin değişmesini sağlayacaktı. Kullanabileceği bağlantıları vardı. Onları kullanacaktı. Sertçe. "Trevor'dan ne kadar uzak durursan, o kadar şanslı olursun."

Alt dudağı titredi. Ellerine baktı. Onları büküp çevirdi. Sonra bir elini indirip oğlunun saçlarını okşadı. "Muhtemelen benim zayıf olduğumu düşünüyorsun, değil mi? Oldukça acınası. Onun gibi biriyle birlikte olmak. Beni bu kadar inciten biri..."

"Misty."

Ona baktı.

Sesi nazikti, ki bu onun için zor bir şeydi çünkü içinde pek naziklik yoktu. "Uzaklaşmak için çok fazla güç gerekir." Çoğu insanın fark edebileceğinden çok daha fazla. O çoğu insan gibi değildi. Ve Misty'nin hiç bilemeyeceği kadar onu anlıyordu. "Sana zayıf olduğunu söyledi diye ona asla inanma, anladın mı?"

Dudakları yine titredi, ama çenesini kaldırdı.

Lanet olsun. Ona ve oğluna bakarken, sanki başka bir zamana bakıyormuş gibi hissetti. Başka bir yere. Başka bir ıssız yerde bulunan başka bir harap motele. Başını eğdi, bakışlarını onun arkasına düşürdü, neredeyse göreceğini umarak...

Hayır, hayır, bu benim hayatım değil. Benim geçmişim değil. Timothy'yi görüyorum.

"Sen inanılmaz derecede güçlüsün, Misty," dedi Emerson. "Gray haklı. Bundan asla şüphe etme. Seni inciten kişi zayıf olan kişidir."

Kesinlikle doğru. Gray, Misty'nin önünde diz çöktü ve böylece Timothy'nin boyuna çok daha yaklaştı. Ellerini yumruk yapıp başparmaklarını dışarıya doğru çevirdi, sonra bir X işareti yaptı ve yumruklarını göğsüne getirdi, sağ elini sol elinin üzerine koydu. Sonra ellerini dışarı doğru salladı. Çocuğu işaret etti. *Güvende.* Gray hareketleri tekrar yaptı. *Güvende. Sen. Sen güvendesin.*

Misty keskin bir nefes aldı. "Sen... sen işaret dilini biliyor musun?"

Evet, biliyordu. Gray çocuğu işaret etti. *Sen.* Gray'in elleri omuzlarına doğru hareket etti, pençe şeklinde. Elleri omuzlarından uzaklaştıkça, yumruk haline geldi. *Cesur.* İşareti bir kez daha yaptı. *Sen cesursun.*

Timothy ona gülümsedi.

"O işaret dilini öğreniyor," dedi Misty. "Onu sağır çocuklar için bir anaokuluna gönderdim, çok zeki ve çok hızlı öğreniyor. O çok, çok zeki. Timothy'nin hayatta adil bir şansa ihtiyacı var, anlıyor musun? Onun yüzünden Trevor'dan ayrılıyordum. Çünkü Timothy daha fazlasını hak ediyordu. Çünkü..."

"İkiniz de daha fazlasını hak ediyorsunuz," dedi Gray düz bir sesle. Timothy'yi işaret etti. *Sen.* Gray'in eli kalktı. Parmakları hafifçe açılmıştı. Orta parmağı kafasına doğru hareket etti. Şakağına dokundu. Elini dışa doğru salladı. *Akıllı.*

Sen akıllısın.

Timothy annesini bıraktı ve küçük vücudunu Gray'e doğru attı. Gray önce sertleşti, sonra yavaşça küçük çocuğun omuzlarını okşadı. *Evet, tabii ki, sen ve annenin adil bir şans elde etmesini sağlayacağım.* Bir daha asla korkudan titremeyecekler. Tamamdır.

Çocuk yavaşça onu bıraktı. Gray'e gülümsedi. Annesinin yanına döndü.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Misty.

Yavaşça ayağa kalktı. Gray'in nefesi rahatladı. "Bu gece doğru olanı yaptın."

"Kartım sende, Misty," dedi Emerson. "İstediğin zaman bana ulaşabilirsin."

"Ben... Georgia'daki annemin yanına gideceğim. Onu aradım bile. Polisler, şey, bazı evrakları doldurmam gerektiğini söylediler. Sonra Timothy ve ben gidebiliriz." Ayakları gergin bir şekilde sürünüyordu. "Siz, şey, sizden biri, bizimle gelir misiniz? Karakola, yani? Ben sadece... korkuyorum."

"Evet," diye cevapladı Gray. Gidecekti. Georgia'da da ihtiyacı olan her şeye sahip olmasını sağlayacak adımları atacaktı.

"Evet," diye cevapladı Emerson aynı anda. Bakışları Emerson'unkilerle çarpıştı.

"Seninle olacağız," diye söz verdi Emerson Misty'ye. "Her adımda." Emerson'dan gözlerini ayıramıyordu. Ama ayırmalıydı. Kesinlikle ayırmalıydı. Çünkü Gray o anda çok korkmuştu...

Emerson beni çok fazla görüyor. İçimi görüyor. Ve saklamaya çalıştığı sırları keşfediyor.

* * *

Motel odasına döndüklerinde güneş doğmaya başlamıştı. Emerson yorgunluktan bitkin düşmüştü. Tek istediği bir su birikintisine düşmekti. Umarım yatağına düşecek bir su birikintisi.

Gray, Misty ve oğlu Timothy'nin Misty'nin annesinin evine götürülmesi için gerekli düzenlemeleri yapmıştı. Ayrıca birkaç gizli telefon görüşmesi de yapmıştı. İçgüdüleri, bu görüşmelerin Misty ve onun korunmasıyla ilgili olduğunu söylüyordu.

Gray, kiralık arabayı motele park eder etmez, Misty yorgun bir nefes verdi. "Sen gerçekten iyi bir adamsın, değil mi Gray?" Gray. Artık onun adının kısaltılmış hali Misty'nin dilinden kolayca çıkıyordu.

Çünkü neredeyse o adamla seks yapıyordum.

Yakında tartışmaları gereken bir konu.

Gray araçtan indi. Kapıyı açmaya başladı, ama o ondan önce davrandı. Kapıyı onun için açtı. Yüzünde hiçbir ifade olmadan, "Bazı insanlara karşı iyiyimdir" dedi.

Evet, o gece Misty ve Timothy'ye karşı kesinlikle iyi davranmıştı. Araçtan indi. Topukları betona vurarak ona yaklaştı.

Adam arabanın kapısını çarptı. "Ama çoğu insana karşı gerçek bir kabusum."

Dördüncü Bölüm

"FBI ajanı olmak için mi büyüdüm? Hayır. Hayır, planım çok farklıydı. Ne miydi? Bana güvenin. Bilmek istemezsiniz."
– Gray Stone

Kız onun yüzüne baktı. Keskin hatları. Kare çenesini kaplayan sakalları. Gözlerinin etrafında gölgeler vardı ve ona bakarken altın kahverengi irisleri değişiyor ve dönüyor gibiydi. Misty'ye ne kadar nazik davrandığını düşündü. Timothy'ye işaret diliyle konuşurken ona daha yakın olmak için nasıl diz çöktüğünü düşündü. Emerson yavaşça başını salladı. "Senin bir kabus olduğuna inanmıyorum." Tam tersine.

"Bu sadece beni çok iyi tanımadığın için." Adam arkasını döndü. "Eminim uyumaya hazırsındır."

Hazırdan da öte. Ama Gray'e söylemek istediği şeyler vardı. Sorması gereken sorular vardı.

"Daha sonra Jake Waller'ı ziyaret etmeliyiz. Sonuçları bağlamalıyız. Sonra Briar'dan defolup gideceğiz." Bileğine, parıldayan saatine baktı. "Ama en az beş saat dinlenebiliriz. Motelin resepsiyon görevlisiyle konuşup geç çıkış ayarlayacağım."

Kadın, parlak saatin hemen yanındaki bileğine dokundu.

Adam gerildi. "Bunu yapmak istemezsin."

"Konuşmamız gerek, Gray."

Başını ona doğru çevirdi. "Şu anda değil." Sözlerinde alçak bir uyarı vardı. "Dinlenmen lazım. Benim de dinlenmem lazım."

Yeniden toparlanalım. Sonra konuşuruz." Yutkundu. "Şu anda bana dokunmak istemezsin. Bana güven."

"Neden bir kabus olduğunu düşünüyorsun?"

Geri çekildi. "Beni tanımlamaya çalışma, Emerson.

Bu kötü bir fikir."

O yerinden kıpırdamadı. Onun tarafından korkutulmayacaktı. "Bir kurban tanıyorsun, değil mi? Sana yakın biri. Çok yakın."

Motelin küçük ofisine doğru yürüdü. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Ama biliyordu.

O da bekledi. Küçük ofisin hemen dışında. Adam içeri girdi, kadın memurla konuştu, geç çıkış izni aldı ve kapıdan çıktığında Emerson onun yoluna çıktığından emin oldu.

Adam homurdandı. Seksi olmaması gereken bir ses, ama garip bir şekilde, öyleydi. Derin ve karanlıktı ve kadının içindeki aynı derecede derin ve karanlık bir şeyi çekiyordu. Kadının saklamak için çok uğraştığı bir şeyi. "Misty ve oğluna verdiği tepkiydi. Maskenin çatlamıştı. Gördüm. Bir an için, o senin için özel biriydi. Sana kendi geçmişinden bir şeyi, birini hatırlattı."

"Misty kişisel değildi. Hayatımda o kadını hiç görmemiştim, bu eğlence dolu Cehennem Motel'deki konaklamamıza kadar. Bu arada, geç çıkış saati öğleden sonra bir." O ilerledi.

Yine de kadın geri çekilmedi.

"Kimdi o?" diye sordu Emerson. "Bir arkadaş mı? Bir sevgili mi?"

Gözleri parladı. "Birine *zarar* verip vermediğimi mi soruyorsun, Emerson?"

"Hayır." Hemen. Sonra, "Evet."

Dişlerini sıktı. "Sence ben..."

"Kurbanı değil. Hayır, bir kurbanı zarar vereceğini hiç sanmıyorum." Omuzlarındaki gerginlik biraz azaldı.

"Ama sanırım suçluya zarar verirdin."

Gülümsedi, ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "Ben yargıç ya da jüri değilim. Ceza benim işim değil." Bu bir köpekbالیğının gülümsemesiydi. Güzelliğı ile korkutucuydu.

Ve keskinlik.

Kadın nefes verdi. "Bu konuşmayı içeride yapmalıyız." Dışarıda onları duyacak kimse yoktu, ama...

Adam kadının elini tuttu.

Bu hareket onu o kadar şaşırttı ki, irkildi. Sıçradı.

Adam bir kaşını kaldırdı. "Emerson, benim gibi yaşlı bir adamdan mı korkuyorsun?"

Hayır, korkmuyordu. Aslında, o, onun asla korkmayacağını düşündüğü birkaç kişiden biriydi. "Bana zarar vermezsin. Ben avcı değilim."

Adamın parmakları onun parmaklarıyla iç içe geçti. Dokunuşu onu yakıyordu, ama adam onu odasına geri götürürken tek kelime etmedi. On ikinci oda. Adam kapıda durdu. "Biraz uyu."

Elini bıraktı.

"Annen miydi?" diye ısrar etti Emerson.

Isabet. Yüzünde gördü. Saf vahşiliğin parıltısını. Annesi geçmişte bir kurban olmuştu.

Ama o başını salladı. "Bu yoldan gitme, Emerson."

"Sen tam anlamıyla bir koruyucusun." Artık her şeyi çok iyi anlıyordu. "Bazı koruyucular doğuştan öyle olurlar. Bazıları ise sonradan olurlar. Kurbanlara yardım etme içgüdüğü, seni harekete geçiren şey bu. Nasıl bu kadar iyi bir profilci olabildiğini merak ediyordum. Şimdi anlıyorum. Kurbanları anlamak ve onlara yardım etmek için çok fazla çaba sarf ettiğin için bu kadar iyisin."

"Hayır." Ona doğru eğildi. Bir elini kafasının yanındaki kapı çerçevesine koydu. "Kurbanları anlamıyorum. Suçluları anlıyorum. Nasıl düşündüklerini biliyorum. Ne istediklerini biliyorum. Neye ihtiyaçları olduğunu biliyorum. Onları tamamen anlıyorum ve bu sayede onların kabusu oluyorum."

Neredeyse nefes almayı unutacaktı. "Gray?" Bir ciyaklama.

"Ama bir konuda haklısın. Bir kurban tanıyorum." Dudakları inceldi. "Annem, ben beş yaşındayken ona zarar veren o orospu çocuğunu terk etti. O da bizi bu motele kadar takip etti." Başını salladı. "Kapıyı yumruklamaya başladığında, herkes başka yere baktı. Tıpkı bu gece olduğu gibi, yakındaki odaların ışıkları söndü. İnsanlar onun bağırıışlarını duymamış gibi davrandılar. Kapıyı kırmasını görmemiş gibi davrandılar."

kapıyı kırdığını görmemiş gibi davrandılar. Herkes bunun başkasının sorunu olmasını istiyordu. Ama bu *benim* sorunumdu."

Ona sarılmak istedi. Onu sıkıca tutmak istedi. "İçeri gel de konuşalım."

"Hayır." Yine kesin bir ret. "Sen..." Gray bir adım geri çekilince eli düştü. "Ben çok hassasım. Şu anda sana yakın olamam. Benim bu halimle yakınımda olmamı istemezsin."

O, onun yakınında olmasını istiyordu. "Kapıyı kırdığında ne oldu?" O... Gray'in babası mı?

"Bu, paylaşmadığım bir hikaye." Bakışları etrafı taradı, sonra tekrar ona döndü.

"Sen işaret dilini biliyorsun." Timothy ile bu şekilde iletişim kurmuştu.

"İşaret dilini biliyorum." Omzunu silkti. Ona baktı.

Dudaklarından bir iç çekiş kaçtı. "Önemli bir şey değil, Emerson. Teyzem sağırdı. Annem onunla iletişim kurabilmemi sağladı. Ayrıca Fransızca, biraz Rusça ve biraz da Çince biliyorum. Bilmek istediğin başka bir şey var mı?"

Sadece bir milyon şey.

"Geri kalan sorularını başka bir zamana saklasan nasıl olur?" Yakındaki kapıya doğru ilerledi. On üçüncü oda. "Biraz uyu, ortak. Yakında görüşürüz."

"Gray!"

Odasının kapısının önünde durdu. Kapıyı açmadı. Henüz henüz.

Partner. Gözlerini kırptı. "Hala senin partnerin miyim?" Emerson vücudunu ona doğru çevirdi.

Aralarındaki gerginlik daha da yoğunlaşmış gibiydi. Daha önce yaptıklarını aralarında bir anlık bir parıltı olarak görebiliyordu. Öpücük. Şehvet. Yatağa yuvarlanış.

Bu yüzden mi benimle odaya gelmiyor? Çünkü kaldığımız yerden devam etmemizi istemiyor mu?

"Sen benim ortağımsın." Onun yapmacık cevabı. "Öyle olmaya da devam edeceksin."

Ah. Tamam, bu acıttı. Ama yine de, onun acı dolu geçmişini kurcalayan oydu. Onun savunmasız kalmaktan hoşlanmadığını anlamıştı. Bunu fazlasıyla anlıyordu. Ve onun geçmişini ona göstererek sergilemek adil değildi. En azından, kendi acısını ortaya çıkarmayı düşünmüyorsa adil değildi. "Babam şizofrendi." Sözler ağzından öylece döküldü. Düz. Duygusuz. "Hayal görme bozukluğu, ben yedi yaşındayken intihar etmesine neden oldu."

"Emerson."

"Yıllarca, aynı kaderin bana da başına geleceğinden korkuyordum. Şizofreninin güçlü bir kalıtsal bileşeni olduğu düşünülüyor." Şizofreni araştırmalarını hayatının odak noktası haline getirmişti. Psikiyatrist olmak için tıp doktorası yapması gerekiyordu. Yıllarca süren çalışmalar. Araştırmalar. *Korku*. "İçimde saatli bir bomba ile büyüdüm. Her zaman korkuyordum, sadece uyarı işaretlerinin ortaya çıkmasını bekliyordum. Düzensiz düşünme ve konuşma. Zihnim dağınık hale geldiğinde ve söylemek istediğim kelimeler çıkmadığında korkuyordum." Karanlıkta ve aydınlıkta bazen hala saatli bir bomba terörünün geldiğini itiraf etmeli miydi? "Halüsinasyonlar konusunda endişeleniyordum." *Hala endişeleniyorum*. "Çoğu insan, olmayan şeyleri göreceklelerinden korkmaz. Ben yıllarca gördüğüm her şeyin gerçek *olduğundan* emin olmak için uğraştım." Ve bir gün bunların gerçek olmayacağından korkarak yaşadım. Halüsinasyon gördüğümde bunun farkına bile varamayacağımı düşündüm. Ama korkusu bununla sınırlı değildi. "Ve sonra üçlü var. Sanrılar. Babam son zamanlarında çok fazla sanrıdan muzdaripti. Avlandığını, en yakınları tarafından takip edildiğini ve zulüm gördüğünü sanıyordu. Bu sanrılar babamı körü körüne koşturmuş ve Maine'deki annemin evinin yakınındaki uçurumdan atlamaya itti."

Gözlerinde sempati yanıyordu. Ve, oh, korkunç bir korku, bu da acıma mıydı? Gray, birkaç saat önce ona şiddetli bir arzu ile bakarken, şimdi ona acıma ile mi bakıyordu? Acıma, ondan ya da kimseden istediği en son şeydi. "Yapma." Emerson, onunla olan ilişkisinde ciddi bir hesap hatası yaptığını fark ettiğinde keskin bir ses çıkardı.

Ona söylememeliydim. Neden, ah, neden ona söyledim? Kimseye kimseye söylemem. Babasının durumu, ailenin sıkı bir şekilde sakladığı bir

sırdı. Ya da öyle olmuştu, ta ki yirmi dört saattir uyumamış, adrenalinle titreyip aşırı korkuyla dolmuşken gerçeği ağzından kaçırana kadar.

Normalde böyle hatalar yapmazdı. Ama sözlerini geri almak için çok geçti.

Gray ona doğru adım atıyordu. Ona uzanıyordu.

Felaketi en aza indirmesi gerekiyordu, hemen. "Haklıydın." Hızlıca. "Uyumamız lazım. Dinlendikten sonra tekrar toplanıp ortaklığımız hakkında konuşuruz." Daha derin, karanlık sırları açığa vurma ihtimali azaldığında.

"Emerson..." Eli neredeyse ona dokunacaktı.

Elini uzatıp anahtar kartını kilide bastırdı. Küçük çubuk yeşil renkte yanıp söndü ve Emerson kapıyı iterek açtı. Karanlık onu karşıladı. Işığı kapattığını hatırlamıyordu, ama Misty ve Timothy ile karakola gitmeden önce kapatmış olmalıydı. Emerson kapıyı tekmeledi. Işıkları hemen açmadı. Bunun yerine, sırtını kapıya dayadı, kalbi göğsünde çok hızlı atarken, karanlığın kendisini sarmasına izin verdi. Onu rahatlatmasına.

Karanlıkta saklanmak çok kolaydı.

"Emerson..." Gray'in sesini oldukça net duydu. Sonuçta kapı kağıt kadar inceydi.

Ama ona cevap vermedi.

Kapıyı çalacak mıydı? Konuşmak isteyecek miydi? Babası için ne kadar üzgün olduğunu söyleyecek miydi? Gray, onun vahşi arzusuyla ona bakmasına ihtiyaç duyduğu anda, ona daha fazla acıyarak bakacak mıydı? Onu inanılmaz derecede canlı ve *istenen* hissettiren arzusuyla?

Kapıyı çalmadı.

Hiçbir şey yapmadı, sadece uzaklaştı. Emerson, zorlayarak onun yumuşak adımlarının sesini duyabiliyordu. Onu terk ediyordu. Tamam. Tam da istediği şey buydu. Aralarına mesafe koymaları gerekiyordu. Ona ihtiyacı vardı. Emerson, kapısının açılma sesini duyana kadar bekledi, sonra elini uzattı ve ışık düğmesine bastı. Işık hemen tavanı doldurdu, onu ve odayı aydınlattı.

Kaos.

Emerson'un gözleri fal taşı gibi açıldı.

Mobilyalar devrilmişti. Bavulu yırtılmış ve içindekiler odaya dağılmıştı. Giysileri parçalanmış ya da kesilmiş gibi görünüyordu.

Ve yatağın üzerinde büyük, kırmızı harflerle yazılmış bir yazı asılıydı, harfler şu kelimeleri oluşturunuyordu:

Öleceksin.

Ona ölümünü vaat eden harfler.

Emerson nefes almayı kesti. Gözleri kapandı.

Hayal görme. Hayal görme. Ben... Ben onun gibi olamam. En büyük korkusu, tam orada, onu çevreliyordu, ama belki, belki gözlerini açtığı anda her şey tekrar normale dönecekti.

Gözleri birden açıldı. Nefesi kesildi.

Öleceksin.

Kaos ve yıkım devam etti.

* * *

O, bu durumu farklı şekilde ele alabilirdi. Emerson'a soğukkanlı bir piç gibi bakmak yerine binlerce farklı şey yapabilirdi. Kadın ona kalbini açmıştı ve o da ona boş boş bakarak tepki vermişti. Duygularını o kadar derine gömmüş müydü ki, birine, ona, nasıl *sempatiyle* tepki vereceğini bilmiyordu?

Ama Gray donakaldığını fark ettiğinde, artık çok geçti. Ona ulaşmaya çalıştı, ama Emerson geri çekildi. Kapandı. Hayır, onu dışladı.

Ve onu bırakmak en nazik seçim gibi görünüyordu.

Özellikle de daha önce onunla ilgili büyük bir hata yaptığından beri. *Asla odasına girmemeliydi. Asla onu öpmemeliydi. Asla onunla sevişmeye bu kadar yaklaşmamalıydı.* Neden ona gerçek duygularını söylemişti ki? İhtiyacını kendine saklamalıydı. Gözlerinde aynı şehveti görmüşse ne olacaktı,

onun dolgun alt dudağını ısırırken onu aç gözlerle izlediğini fark etse ne olacaktı ki?

Evet, onun kendisine ilgi duyduğunu anlamıştı. Ama lanet olası çenesini kapalı tutabilirdi. Bu ilgiyi görmezden gelebilirdi.

Ama yapmamıştı.

Son yirmi dört saat onun için gerçekten karmaşık bir durum olmuştu. Eğer Trevor the Jerkoff, Gray ve Emerson'ı bölmeseydi...

Onu alacaktım ve geri dönüşü olmayacaktı. İkisi için de.

Anahtar kartını kilide bastırdı. Işık yeşil renkte yanıp söndü. Çenesini sıkarak kapıyı itti, ışıkları açtı ve...

Ne. Oluyor. Lan?

Gray'in odası tamamen dağınık olduğu için savaşa hazır bir gerginlik onu sardı. Yatak yere atılmıştı. Çarşaflar yırtılmıştı. Bavulları boşaltılmış, takım elbise çantaları açılmış ve...

"Oh, lanet olsun, hayır," diye soluklanarak ileri atıldı. Ama, lanet olsun, evet, ölüm arzusuna sahip bir serseri, beş yüz dolarlık takım elbiselerini *kesmişti*. Bedelini ödeyecek bir serseri.

Gray, dönüp ortalığı incelerken silahını çekti. Öfke kanında dolaşıyordu. Duvara kırmızı harflerle spreyci boya ile yazılmıştı. Harfler damlamış ve bozulmuştu ama yine de anlaşılabilir kadar netti.

Git. Tek kelime. Sadece bu. *Git.*

Briar, Tennessee'de onu karşılamak için hoş geldin heyeti gelmişti. Takım elbiselerinin kesilmesi ve odasının tahrip edilmesi yerine hediye sepeti tercih ederdi ama...

Emerson.

Zaten bağlantı kapısına doğru koşuyordu. Gray, hoş olmayan bir ziyaretçiyi alan tek kişinin kendisi olmadığını düşündü. Suçlu artık odasında değildi ve Gray, Emerson'un motel odasına girdiğinde onu bekleyen bir pislikle karşılaşmış olabileceğinden aniden şiddetli bir korku duydu.

"Emerson!" Gray onun adını bağırdı. Kendi tarafındaki bağlantı kapısını tuttu. Kapıyı açtı. Ama *onun* kapısı hala kilitliydi.

Boş ver. Tereddüt etmedi. Ayağını kaldırdı ve onun odasını kapatan kapıyı tekmeledi. Emerson'un motel odasına dalarken kapı öne doğru uçtu. "Emerson!"

Hızlı bir bakışla her şeyi gördü.

Dağınık yatak.

Yırtılmış ve odanın her yerine saçılmış giysiler. Yatağının üzerindeki duvara yazılmış tehdit. *Öleceksin.*

Ve... Emerson. Motelin ön kapısının yanında donmuş, sırtı ahşaba yaslanmış. Ama bakışları ona doğru çevrildi. Nefesi titredi. "Gray?"

"Odayı aradın mı?" Soruyu sorarken, o zaten aramaya başlamıştı. Dolaba baktı. Yatağın altına baktı. Küçük banyoyu kontrol etti. "O piç gitmiş." Her kelimesinde öfke vardı. "Siktir git, öleceksin. Öfkeli bir pisliğin sana bu mesajı bıraktığına inanamıyorum." Ona doğru atladı.

Kız olduğu yerde donakalmış gibiydi.

Endişe, öfkesiyle iç içe geçti. "Emerson?" Sağ eli silahı tutmaya devam ederken, sol eli ona uzandı. Omzuna dokundu.

Kız irkildi. "Ben... ben hayal görmüyorum."

Ne? Omzunun üzerinden baktı. "Hayır, bebeğim." Bakışları tekrar ona döndü. "Bu hayal değil. Bir pislik senin ve benim odamıza girmiş. İkisi de darmadağın."

Kız başını salladı ve birden dikkatini topladı. "Doğru. *İkisi de.*" Başını tekrar salladı. Bakışları keskinleşti. Silahına baktı. Sonra tekrar yüzüne döndü. "İyi misin?"

"Hayır, *iyiyim* değilim." Öfkesinden neredeyse kükreyecekti. "O pislik takım elbiselerimi parçaladı."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Olamaz. Takım elbiselerim olmaz."

Onunla alay ediyor olamazdı. O anda olamazdı.

"Emerson..." "Az önce bana... bebeğim... mi dedin?"

Kahretsin. Öyle olabilir. "Hiç bilmiyorum." Evet, öyle olmuştu. Kesinlikle. "Soyulmadığımızdan emin olmalıyız. Dizüstü bilgisayarım odanın kasasında idi. Hala orada olup olmadığını bile kontrol etmedim." Çünkü ona koşmuştu. "Senin eşyalarından çalınan var mı diye bak." Ondan uzaklaştı. Enkazı öfkeyle süzdü. "Motel odalarında ne kadar çok parmak izi olduğunu *biliyor* musun?"

Motel odalarında ne kadar çok parmak izi olduğunu biliyor musun? Suç mahalli ekibi hiçbir şekilde yararlı bir şey bulamaz." Ve odalarının dışında kesinlikle kamera yoktu. Gördüğü tek kamera küçük check-in ofisindeydi.

O ofis, onun bir sonraki durağı olacaktı.

Odasını açtı. *İyi*. Dizüstü bilgisayar hala oradaydı. Ama onu görmek öfkelerini azaltmadı.

"Hiçbir şey çalınmamıştı."

Başını bağlantı kapısına doğru çevirdi. Emerson orada duruyordu. Yüksek topuklu ayakkabıları, yüzünü çevreleyen koyu renk saçları ve muhteşem safir gözlerinin altında yorgunluk izleri olan güzel, narin Emerson.

Bütün gece uyumamıştı. O da öyle. Ve bu berbat motel hiçbir güvenlik sağlamıyordu. Ona daha iyi davranmalıydı. O sadece... Kahretsin, Briar, Tennessee'ye gidip geleceğimizi sanmıştı. Uzun bir yolculuk planlamamıştı.

Partnerime daha iyi bakmalıydım. Bu bir daha olmayacak.

Çünkü Emerson onun *ortağıydı*. Sevgilisi değil. O çizgiyi aşamazdı, aşmayacaktı. Çok tehlikeliydi. Onun yüzünden değil. Kendisi yüzünden. Çünkü onu nihayet tattığında öğrendiği gibi, Emerson kollarındayken kontrolünü kaybediyordu.

"Gray?"

"Sen ölmeyeceksin," diye hırladı.

"Bunu bilmek güzel." Bakışları yatağına düştü. Üzerine. Oraya yazılmış mesaja. "Sanırım biri bizim bu kasabada olmamızı istemiyor, ha?"

"Muhtemelen Trevor'ın arkadaşlarından biri. Tutuklandığı haberi yayılmış olmalı." Trevor kapıyı çaldığında Gray, *Emerson'ın* odasından çıkmıştı. Böylece onların bulunduğu yeri açıkça belli etmişti. Ama yine de... "Resepsiyon görevlisiyle konuşacağım."

"Ben de seninle geliyorum."

Elbette gelecekti. Kesinlikle. Onu gözünün önünden ayırmak istemiyordu.

Birkaç dakika sonra, o ve Emerson küçük check-in ofisine girdiler. İçeri girdiklerinde başlarının üzerindeki zil çaldı ve o gerginleşmeden edemedi.

Lanet olası çan sesleri beni şimdi sinirlendiriyor. Başka bir vaka yüzünden. Emerson'la birlikte çalıştığı ilk vaka.

"Yine mi sen?" Genç tezgahtar ona yüzünü buruşturdu. "Geç çıkışla her şeyin hallolduğunu sanıyordum." Büyük bir balon şişirdi. Patlattı. Ağzına geri emdi.

Duvardaki televizyonda bir oyun programı oynuyordu. Yirmi dört saat yayın yapan oyun programları kanallarından biri.

Adam televizyonu görmezden geldi. Silahını pantolonunun arka bel kısmına sokmuştu. Resepsiyonda çalışan kadını korkutmanın bir anlamı yoktu. "Odalarımız mahvolmuş."

Kadın yüzünü buruşturdu. Çok açık sarı saçlarını kıvrırırken koyu renk kaşlarını kaldırdı. "Evet, buradaki tüm odalar öyle. Üzgünüm. Burası Ritz değil. Ne kadar ödediyseniz onu alırsınız, bilirsiniz."

"Dağınık değiller. *Mahvolmuşlar*," diye vurguladı. "Onlar..."

"Biri odalarımıza girmiş," diye araya girdi Emerson. "Eşyalarımızı mahvetmiş. Duvarlarımıza spreylenmiş boya ile yazılar yazmış."

Resepsiyonist sakız çiğnemeyi bıraktı. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ciddi misiniz?"

"Hayır, ben böyle şeyleri şaka olsun diye söylerim," diye tersledi Gray.

"Gray," Emerson yatıştırmaya çalıştı.

Sakinleştirilmeye hiç niyeti olmadığı için ellerini tezgahın üzerine koydu. Canı intikam almak istiyordu. *Takım elbiselerim mahvoldu.* Daha da kötüsü, biri Emerson'un odasına girmişti. Biri onu tehdit etmişti. Gözlerini resepsiyon görevlisine dikerek sordu: "Biz karakola gittiğimizde odalarımızın yakınında *kimseyi* gördünüz mü?"

Resepsiyonist — isim etiketinde Sherry yazıyordu — başını salladı. "Ama kapılarınızı tam olarak izlemiyordum, biliyorsunuz?"

O, "biliyorsunuz" kelimesini çok sık kullanıyor gibiydi.

"Burada kalması gerekiyordu," diye ekledi Sherry. "Telefonlara cevap vermek falan için."

"Burada, bir davetsiz misafiri yakalamış olabilecek başka kamera var mı?" diye ısrar etti Gray.

Yine, Sherry titredi başını başını Ama o sordu, merakla, "Duvarlarına ne yazılmıştı?" diye sordu.

"Oh, her zamanki gibi. 'Öleceksin,'" dedi Gray. "'Git buradan.'" Küçük bir kasabanın tipik, eğlenceli selamlamaları."

Sherry sakız çiğnemeye devam etti. Artık daha yavaş. "Bu, geç çıkış istemediğin anlamına mı geliyor?"

O homurdandı.

Emerson'un parmakları kolunu yukarı doğru kayd. "Dördüncü odada kim var?"

Ne? Gray başını ona doğru çevirdi. Sherry'ye dik dik baktığını fark etti.

"Trevor dışarıda Misty'yi çağırırken," Emerson, sanki onun seslendirmedeği soruyu duyabiliyormuş gibi açıkladı, "dördüncü odadaki ışıkların söndüğünü gördüm. Üçüncü odadaki ışıklar da söndü."

Gray başını salladı. "İnsanlar beladan kaçmaya çalışıyor. Uyuyor ya da orada yokmuş gibi davranıyorlar ki olaya karışmak zorunda kalmasınlar."

Emerson da onaylayarak başını salladı. "Polisler geldiğinde sadece 3 numaralı odadaki insanlar dışarı çıktı. İfadelerini verdiler. 4 numaralı odadan kimse kapıyı açmadı. Az önce odanın önünden geçerken ışıkların hala kapalı olduğunu fark ettim."

"Saat geç oldu," diye düşündü Sherry. "Ya da, nasıl bakarsan, erken."

Arkalarında, birisi oyun programındaki büyük bulmacayı çözdü. Televizyondan gürültülü alkışlar geldi.

Gray alkışları görmezden geldi çünkü Emerson onu çok, çok meraklandırmıştı. "Dördüncü odada kim var?"

Sherry bilgisayarına dokundu. "Sana misafir isimlerini vermem gerekiyor... ama sen FBI ajanı olduğun için..."

Arama emri olmayan bir FBI ajanı, ama neyse, her neyse.

Sherry'nin koyu renkli kaşları birleşti. "Kimse yok." Başını kaldırdı. "Dördüncü odaya kimse giriş yapmamış." Dudaklarını büzdü. "Bir hata yapmış olmalısınız. Muhtemelen ışıklar hep kapalıydı."

Hayır, değildi. Işıkları görmüştü. Emerson da görmüştü. "Odada kimse yoksa," dedi, içinde öfke kıvrılrsa da sesinden hiçbir duygu belli etmeden. *Biri Emerson'un motel odasına girmişti. Biri odasını mahvetmişti. Benim odamı.* "İçeride kimse yoksa, dördüncü odanın kapısını açıp bizi içeri alman için hiçbir neden yok."

"Şey..." Bir balonun patlaması gibi. "Tabii, neden olmasın?" Neden olmasın ki?

Onları odaya götürdü. Kapıyı açtı ve içeri girdi. "Kendiniz görebilirsiniz," dedi Sherry, elini içeri sokup ışıkları açarken. "Kimse..." Ama sözleri yarıda kaldı.

Çünkü içeride biri vardı. Yatağın ortasında kırmızı spreyci boyacut kutusu duruyordu. Kasıtlı olarak bırakılmış bir şey. Sanki...

Sanki burada olduğunu bize bildirmek istemişsin gibi.

Gray spreyci kutusundan gözlerini ayırdı ve Emerson'a baktı. Emerson onun arkasında duruyordu, ama odanın içine bakıyordu ve Gray, Emerson'un da spreyci boyacıyı gördüğünü biliyordu.

Git. Onun mesajı. Ve ona...

Öleceksin.

Hayatta ölmeyecekti.

"Bu garip," dedi Sherry, sesi biraz titriyordu. "Spreyci boyacut burada olmamalı, biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum," diye cevapladı Gray somurtkan bir şekilde.

Beşinci Bölüm

"Katilleri alt etmenin yolunu bulmak için, onların zayıflıklarını anlamak gerekir. Sonuçta herkesin bir zayıflığı vardır. En iyisi profildiler ve ajanlar zayıflıkları nasıl kullanacaklarını bilirler." – Gray Stone, Quantico'da FBI adaylarına verdiği tarihsiz bir konferanstan

BRIAR'DAN BİR HAFTA SONRA...

"NİŞAN AL VE ATEŞ ET."

Emerson, Gray'e kaşlarını kaldırdı. "Teşekkürler," dedi, gözlerini devirmekten zorlukla kaçınarak. "Atış poligonunda ne yapmam gerektiğini hiç bilmiyordum."

"Ukala, neden sadece hedefleri vurmaya odaklanmıyorsun?"

Üzerlerinde gözler olduğunu hissedebiliyordu. Çok fazla göz. "Nasıl ateş edileceğini biliyorum."

"Harika. Şimdi bana bunu kanıtlayacaksın."

Atlanta'ya döneli iki gün olmuştu. Briar yeni bir motelde kalmışlardı.

Gray, o sabah FBI ofisine girdiğinde ona hiç uyarıda bulunmadan bu alıştırma rutinini uygulamaya koymuştu. Silahı çoktan kontrol etmişti. Hedef bekliyordu. Ama kulak koruyucusunu takip ateş pozisyonuna geçmedi. Henüz değil. "Bu küçük alıştırmanın amacı nedir?"

"Ateş edebildiğinden emin olmak için."

"Ukala," diye karşılık verdi, hiç tereddüt etmeden.

Emerson, yakınlardan başka bir ajanın burnunu çektiğini duyduğuna emindi.

Gray ellerini beline koydu. "Peki. Amacı, tehlikeli durumlara girdiğimizde, beni koruyacağına güvенеbileceğimi bilmem."

"Kendimi idare edemeyeceğimi mi düşünüyorsun?" Bu hakaret sayılırdı.

"Bence bir sürü eğitimi atladın, *serbest danışman*."

Birisi kesinlikle kötü bir ruh halindeydi. Ama aslında Gray, Briar'daki motele girilmesinden beri kötü bir *ruh* halindeydi. Soğuk, mesafeli, tam anlamıyla pislik modunda. Yani, *ruh hali*. Ya da belki mod da. Her neyse.

"Tekrar sahaya çıkmadan önce," diye sert bir sesle konuştu, "temel bilgilerin hepsini öğrendiğinden emin olmak istiyorum."

Öyle mi? "Mükemmel bir nişancı olduğumu kanıtlarsam, sahada kendi silahımı taşımaya başlayabilir miyim? Aksi takdirde, tüm bu egzersiz anlamsız olur." O bir silah istiyordu. Ya ona bir silah verirdi ya da normalde evde güvenli bir şekilde kilitli tuttuğu kendi silahını getirirdi.

"Kalbe altı kurşun, kafaya iki kurşun sıkarsan, sahada kendi silahını taşıyabilirsin."

Yakındaki ajan artık gülmüyordu. Boğazını temizlerken biraz daha yaklaştı. "Uh, tanrım, belki de bunu biraz daha kolaylaştırmalısın, patron."

"Belki de kendi işine bakmalısın, Rylan. *Şimdi*."

"Kendi işime bakıyorum, efendim, evet, efendim." Rylan Tate aceleyle geri döndü.

Emerson elindeki silahın ağırlığını test etti. "Kimsenin kafasını ısırmana gerek yok."

"Isırmıyordum..."

"Bana bir şey için kızgınsan, söyle gitsin." Adamın bir şey söylemesi için *can atıyordu*. Aralarında buz gibi bir duvar örülmüştü. Bunun nedeni, motel odasında aralarında *neredeyse* olanlar mıydı? Yoksa babası hakkında fazla paylaşımda bulunması mıydı? İşini yapamayacağını düşündüğünden korktuğu için midesinde soğuk bir yumru oluştu. Artık değil. *Zaman ayarlı bir bomba*. "Kendimi idare edemeyeceğimi düşünüyorsan yanılıyorsun."

"Altısı kalbe. İki kafaya."

Silahı yere bıraktı. Kulak koruyucusunu aldı. Koruyucu gözlükleri zaten takmıştı. Atış poligonunda standart ekipman.

"Bana biraz yer açar mısın?" Adam geri çekildi. Kulak koruyucusunu taktı.

Toplanan ajanlara bakmaya tenezzül etmedi. Emerson, onların izlemeye geldiği şovun kendisi olduğunu biliyordu. Danışman, işi yapabileceğini kanıtlamak zorundaydı.

Yavaşça nefes verdi. Bu atış poligonuna daha önce de gelmişti. Danışman olarak işe *ilk* başladığında. Çeşitli amirlerle birlikte gelmiş ve silah kullanmayı çok iyi bildiğini kanıtlamıştı.

Ama, şey, kalbe altı kurşun atma şartı yoktu. Kafaya iki kurşun. Daha önce hedefe ateş ettiğinde böyle bir şey olmamıştı.

Silahını aldı. Duruşunu değiştirdi. Gray onu hiç anlamıyordu. Ya da annesini. Çünkü Emerson'un annesi çok uzun süredir siyasetin içindeydi. Ama Maxine Marlowe da son derece zengin bir aileden geliyordu, her zaman yakınında korumaları olan bir aileden. Emerson'un annesi, kızının büyürken her zaman koruma altında olmasını sağlamıştı.

Ve belki de Emerson bu korumalardan bazılarını kendisine atış dersleri vermeleri için ikna etmişti. Çok sayıda ders.

Hedefine bakıyordu.

Altısı kalbe. İki kafaya. Elbette, bunu yapabiliirdi.

Umarım.

Ateş etti.

Ve birkaç saniye sonra kulak koruyucusunu çıkardığında, alkışlar çoktan başlamıştı.

"Başardın!" Rylan, herkesin görebilmesi için hedefi öne çıkarmak için düğmeye basarken bile bağırdı. Hedef ona doğru uçarcasına yaklaşırken, Emerson gerçekten hedefini vurduğunu görebiliyordu. Elbette, kalpteki bir delik sol tarafa biraz yakındı, ama yine de belirlenen alanın içindeydi. Başarmıştı.

Altı tanesi kalbe. İki tanesi kafaya.

"Şimdi mutlu musun?" diye sordu Emerson, Gray'e dönerek. "Bu doğru kelime değil." Yüzündeki ifade okunamazdı.

Tipik Gray.

Diğer ajanlar tebriklerini dile getirdiler. O ise

Değ

il. "Sanırım benimle evlenmek zorunda kalacaksın," dedi Rylan.

Emerson şaşkınlıkla irkildi. Vücudu ona doğru döndü.

Rylan — yakışıklı, kısa kesilmiş sarı saçları ve her zaman eğlenceli görünen sıcak

kahverengi gözleri her zaman eğlenceli görünüyordu — ona sıırttı.

"Böyle bir atışla, evlenmen gerek..."

"Hayır," diye sözünü kesti Gray. "Seninle evlenmesine gerek yok. Hiçbir şekilde. Ayrıca, yapman gereken gerçek bir işin yok mu?"

Rylan omuz silkti. Gözlerinde yaramazlık dans ediyordu. "Hedefi daha iyi vurabilir misiniz, Ajan Stone? Yani, Emerson az önce kendini kanıtladı. Onun yaptığı gibi bir hedefi vurmak için hala gerekli yeteneğe sahip olduğunuzu düşünüyor musunuz?"

En az altı ajan yavaşça yaklaştı.

Emerson kendini tutamadı. Silahı indirdi. Gray'e doğru işaret etti.

"Altısı kalbe. İki kafaya." Kasıtlı bir meydan okumaydı.

Gray tek kelime etmeden ateş pozisyonu aldı. Az önce kullandığı şeritte değil, sağda. "Hazırlayın!" diye bağırdı.

Ve şerit hazırlandı. Silahını kontrol etti. Başını salladı.

Silahı boşalana kadar ateş etti.

Sekizden fazla atış.

Rylan, hedefin onlara doğru ilerlemesi için düğmeye bastı.

Alkış yoktu. Sadece ölümcül bir sessizlik vardı. Şaşkınlık dolu bir sessizlik.

Tüm delikler sıkı ve yakındı, neredeyse birbirinin üstündeydi, tam kalbin ortasındaydı. Ve kafanın ortasındaydı. Sıkı. Yakın. İsabetli. Ölümcül.

"Sen de benimle evlenmek ister misin?" diye sordu Gray yumuşak bir sesle.

"Uh, hayır, teşekkürler," diye cevapladı Rylan geri çekilirken ve ellerini kaldırarak. "Ben iyiyim."

* * *

Briar'dan bu yana bir hafta ve iki gün geçti...

"SPARRING MI YAPACAĞIZ?" Emerson spor ayakkabılarıyla yavaşça ilerledi. Gray'den antrenman için buluşacaklarını söyleyen mesajı aldıktan sonra koşu şortu ve tişört giymeyi ihmal etmemişti. Saat sabahın beşi. "Koşmaya gideceğimizi sanıyordum."

Gözleri vücudunu süzdü. "Bu şortu açıklıyor." Bakışları yükseldi. Onu sabitledi. "Kendini savunma antrenmanı. Bu yüzden seni antrenman salonunda buluşmaya davet ettim."

"Sabahın beşinde." Başını salladı. "Kendini savunma için. Tabii, neden olmasın?" Emerson, onu bekleyen mindere yaklaşırken omuzlarını dikleştirdi.

Gray mavi matın ortasında duruyordu. "Diğer ajanların bizi rahatsız etmesini istemedim. Zaten Rylan kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi peşinden ayrılmıyor."

Uh, öyle değildi. "Dikkatli ol, kıskanç gibi konuşuyorsun." "Böyle olmamı mı istiyorsun?"

Hareketini durdurdu. İlerleme hareketini tamamen bıraktı. Çünkü bu, Briar'dan beri yaptıkları en kişisel konuşmaya yakın bir şeydi.

"Kıskanmıyorum." Boynunu çevirdi. "Kiminle yattığın beni hiç ilgilendirmez."

Emerson gözlerini kırptı. "O zaman neden bu eğlenceli moral konuşmasını yapıyoruz?" O homurdandı.

Bu sesi seksi bulma. Bulma. "Fikrini değiştirmediyse tabii." Şimdi tamamen matın üzerine ilerledi. Ondan yaklaşık bir adım uzaklıkta durdu. Belki de spor ayakkabılarını çıkarmalıydı. O çıkarmıştı. Neyse. Çok geç. Ayakkabıları çıkarmak için çok geç ve söylediği sözleri geri almak için çok geç. "Bizim ortaklıktan daha fazlası olmamızı istediğine karar verdin mi?"

Burun delikleri genişledi. "Ne kadar kendini savunma biliyorsun?"

Çok şey. Cevap vermek yerine omuz silktili. Evet, kendini *zorlanıyordu.*

Çenesindeki kaslar gerildi. "Bazı temel tutuşlardan kurtulmanı istiyorum. Bana zarar vermeyi düşünme. Yapamazsın."

"Bir saniye bile yapabileceğimi düşünmedim." Ona sert bir gülümseme gönderdi. "Benden kaçınıyorsun."

"Ne demek ne kaçınıyorum? Her brifing toplantısında ve her vaka güncellemesinde seninle birlikteydim."

"Tamam, benimle özel konuşmaktan kaçınıyordun ve sen..."

Onu matın üzerine yatırdı. Onu yere indirdi ve üstüne çıktı. "Geldiğimi gördün, ama saldırımı durdurmak için hiçbir şey yapmadın."

Ona baktı. Bacaklarından biri onun bacaklarının arasındaydı. Onun zengin kokusu burnunu gıcıklıyordu. Gray siyah eşofman giyiyordu. Dar siyah bir tişört. Çok seksi görünüyordu. Onun geldiğini görmüştü, tabii ki, ama tepki vermemişti. Muhtemelen siyah tişörtün içinde ne kadar seksi olduğunu görmezden gelmeye çalıştığı içindi. "Genelde takım elbise giyersin," dedi.

"Sparring seanslarında giymem." Tabii ki. Açıkçası.

"Eğer ben gerçek bir saldırgan olsaydım, sen ölmüş olurdun, Emerson."

Eğer gerçek bir saldırgan olsaydın, sana şehvet duymazdım.

"Benden korkuyor musun?" diye sordu, açıkça.

Gözlerini kırptı, geri çekildi ve o şaşkınlık anını fırsat bilerek, kollarını kullanarak yukarı doğru itti, döndü ve Gray'i ters çevirdi, böylece vücutları sallanmayı bıraktığında, onun üstüne çıkmış oldu. Üstüne çıkmak derken, bacaklarını onun üzerine attı.

Bu pozisyonun ciddi bir hata olduğunu anlaması tam olarak iki saniye sürdü. Ondan uzaklaştı. Gray'den birkaç adım *uzaklaştı*.

"Neden korkayım ki?" Yavaşça ayağa kalktı. "Bu arada, seni bıraktım."

"Haklısın. Bu arada, ben de senin bana saldırmana izin verdim." Bir gülümseme daha. Bu seferki daha kırılgan. "Bence korkuyorsun çünkü bir dakika önce beni becermek istiyordun, sonra benim karanlık sırlarımı öğrendin ve sanki vebalıymışım gibi davranıyorsun. Bilgin olsun, vebalı değilim."

Şimdi ona doğru atıldı. "Baban hakkında bana söylediklerin yüzünden mesafe koyduğumu mu düşünüyorsun?"

Çenesi yukarı kalktı. Eli de yükseldi ve onu göğsünden dürttü. "Sanki hayatın buna bağlıymış gibi beni öptün ve sonra... *Gray!*"

Adam kadının bileğini yakaladı. Onu tutarak, kadını döndürdü ve kolunu kadının omzuna doladı. Kadın kendini sırtını adamın göğsüne ve karnına dayamış buldu, adamın kolu ise kadının önünde kırılmaz bir çubuk gibi duruyordu.

"Baban yüzünden seni yargılayacak son kişi benim." Nefesi kulağına fısıldadı. "Camdan evlerde yaşayanlar ve tüm o şeyler."

Emerson sol dirseğini tüm gücüyle ona doğru ittiğinde bile, şaşkınlık onu sardı. O homurdandı ama onu bırakmadı. Onun tutuşundan kurtulmak için öne atılmak yerine, geri adım attı, ayağını onun ayak bileğinin arkasına doladı ve sonra tüm vücudunu geriye doğru savurdu, ikisini de düşürdü. Ama o devrilirken, o serbest kaldı ve ayağa fırladı. "Senin evin neden camdan yapılmış, Gray?"

Emerson ona gülümsedi.

Oh, lanet olsun. Gray'in gülümsemesi kesinlikle, yüzde yüz ölümcül bir gülümsemeydi.

Geri çekildi.

Gray yavaşça ayağa kalktı. "Hadi ama Emerson. Zaten biliyorsun. Beni profillemiştin, hatırladın mı?"

Annesi şiddet içeren bir ilişkiden kaçmıştı. Sanırım çocukken annesinin şiddet gördüğünü gördüğü için şimdi koruyucu bir kişi oldu. Zayıf olanları korumak istiyor. "Dün Misty ile konuştum."

"Öyle mi?" Bu bir soru değildi. "Georgia'daki evinde." "Hımm."

"Annesiyle birlikte. Timothy'yle birlikte. Çok çılgınca bir şey... Onun için bir banka hesabı açıldığını söyledi." Emerson durakladı. "Hesapta ne kadar para olduğunu söylediğinde ağlamaya başladı."

Gray'in yüzünde hiçbir değişiklik olmadı.

"Hesap hakkında bir şey biliyor musun?" diye ısrar etti Emerson.

"Belki de kitle kaynaklı bir şeylerden biridir." Omuz silkti. "Ya da isimsiz bir bağıştır. Bunları takip etmek gerçekten zordur. Özellikle de bağışçı bulunmak istemiyorsa."

Bağışçıya bakıyordu. "Annesinin kasabasındaki işitme engelliler okulundaki öğretmen de onunla iletişime geçti. Bir doktor da Timothy hakkında bilgi almak için aradı. Her türlü bağlantı ortaya çıkıyor."

"Emerson, bütün gün konuşacak mıyız yoksa seni tekrar yere mi sermeliyim?"

Bana saldır. Cesaretin varsa. "Misty ve Timothy'nin güvende olmasını sağladın. Onlara yardım ediyorsun. Çünkü sen bir koruyucusun."

"Eski sevgilisi bana başka bir şey derdi herhalde." Yüzünde soğuk bir gülümseme belirdi ve kayboldu. "Jake Waller da öyle."

Jake Waller kefaletle serbest bırakılmamıştı. Ve şu anda sekiz cinayet ve adam kaçırma suçlamasıyla yargılanıyordu. *Sekiz.* Alet kutusu, diğer kurbanları bulmalarına yardımcı olmuştu.

Gray, Misty'ye yardım etmek için fazladan çaba harcadığını açıkça itiraf etmeyecekti, bu yüzden başka bir taktik deneyecekti. "Baban nerede, Gray?" diye sordu.

Gray onu çevreleyerek dolaşmaya başladı.

Kahretsin. O da onun etrafında dolaşmaya başladı. *Birbirlerinin etrafında dolaşıyorlardı.*

Gerginlik onun derisinin altına sızdı.

"Mezarda, çürüyor." Omzunu silkti. "Ya da belki cehennemde, yanıyor. Her iki durumda da, benim için kazanç." Gözleri ondan ayrılmadı. "Babam şiddet uygulayan bir piçti. Sadistti. Narsistti. Empati yoktu. Pişmanlık duymazdı. Ama manipülasyon ve aldatma konusunda tamamen harikaydı. Ve eski yüzeysel cazibe numaralarında gerçekten çok iyiydi. En azından istediği zaman iyiydi."

Tüyleri diken diken oldu.

"Klasik psikopatik kişilik bozukluğu. Ve tabii ki, bir doktor, bir psikiyatrist olarak, bazılarının bunun da kalıtsal olabileceğini gösteren birçok kanıt olduğunu söylediğini biliyorsun. Doğa mı, yetiştirilme mi? Ama bazen ikisi de seni mahveder." Gray bileğini esnetti. "Biliyorsun, kıldığın yer hala acıyor."

Dehşete kapılan bakışları onun bileğine kaydı. Bir süre önce, ilk davalarında onun bileğini kırmıştı. Ama sadece

Onun hayatını kurtarmaya çalışıyordu ve onu kurşun yağmurundan korumak için vücudunu onun vücuduna çarpmıştı. Ama yarası hala ağrıyorsa... "Kavga etmemeliyiz! Yaranın tekrar açılmasını istemiyorum ve..."

O çok yaklaşmıştı. Bacağı onun bacağının arkasına dolandı. Lanet olsun, yine düşüyordu. Ama onu yakaladı ve düşerken döndü. Eğer düşecekti, Emerson Gray'i de yanında götürmeye niyetliydi.

O önce yere düştü. O da onun üstüne düştü.

"Yalan söyledim," dedi ona. Gray'in elleri onun kalçalarını kavradı. "Hiç acıtmıyor. Gördün mü, ben de manipülasyonda iyiyim."

Emerson gözlerinden bir tutam saçını üfledi. "Bana henüz bilmediğim bir şey söyle."

"Senin yatağından uzak durmamın sebebi, senin baban gibi olabileceğinden endişelenmem değil. Seni gördüğümde babanı hiç düşünmediğimi sana garanti edebilirim."

Dudakları aralandı.

"Seninle birlikteyken çok kolay kontrolümü kaybediyorum, bu yüzden yatağından uzak duruyorum. Senin için güvenli bir sevgili olabileceğime inanmıyorum." Elini bileğinden daha sıkı tuttu. "Ve bence sen güvenliğe açsın. Günlerini ve gecelerini katilleri anlamaya çalışarak geçirmen rağmen, bence en derinlerde en çok istediğin şey güvenlik. Belki de bu yüzden dışarıdaki canavarları anlamaya çalışıyorsun. Onları durdurmak istiyorsun, değil mi? Dünyayı kurtarmak için."

"Kurbanları," diye fısıldadı Emerson. Bacakları onun bacaklarının arasına kaymıştı. Ellerini göğsüne dayayarak kendini kaldırdı. "Onları kurtarmak istiyorum."

"Bazen bunun için çok geç kalırız ve tek yapabileceğimiz avcılarını durdurmaktır."

Gözleri onun ağzına kaydı. Artık seksi bir gülümseme yoktu. Alaycı bir sırıtiş yoktu. Onun ağzının kendi ağzında olmasının nasıl bir his olduğunu çok kolay hatırlayabiliyordu.

"Yapma," diye uyardı Gray.

Nefes aldı ve bakışlarını kaldırıp onun gözlerine bakmaya zorladı. "Bana dayanan devasa penisi hissetmiyormuş gibi davranmam mı gerekiyor?"

O küfretti.

"Çünkü hissediyorum. Aslında bunu gözden kaçırmak çok zor."

Çünkü bu çok zor.

Elleri hemen onu bıraktı.

Yavaşça ayağa kalktı. Belki de kasıtlı olarak vücudunu ona doğru kaydırıldı.

O, bir nefes verdi. "Hata."

Öyle miydi? "Sana kararımı vermem gerekiyordu, hatırladın mı? Partner mi, sevgili mi? Briar'da sorduğun büyük soru bu değil miydi?"

"Unut gitsin." O da ayağa kalktı. Vücudu fazlasıyla gergin görünüyordu. "Partner. Ben senin *partnerinim*."

"Ya öyle ya da böyle durumları sevmiyorum. Neden ya biri ya da diğeri olmak zorunda?" Onu etrafında dolaşmadı. Sadece yerinde durdu. "Eminim bir yerlerde, aramızdaki ilişkinin yüzde yüz karşılıklı rıza ile olduğunu belirten, imzalayabileceğim bir insan kaynakları belgesi vardır."

Adam sertleşti. "Emerson."

Evet, en azından Emerson'un düşündüğü kadarıyla, onun sevgilisi olmak istediğini açıkça belirtmişti. Nefesini tuttu. Onun cevabını bekledi.

"Ortakların birlikte yatması iyi bir fikir değil. Duygusal bağlar tehlikeli olabilir." Sert. Gürleyen.

Reddedilme yüzünden yanakları yandı. Nefesi kesildi. "Senin benim için tehlikeli olduğunu düşünmüyorum." *Bırak gitsin, Emerson. Adam hayır dedi. İlgilenmiyor. Gray fikrini değiştirdi. Neyse ne. Bırak. Gitsin.*

Aralarındaki mesafeyi kapattı. Gerildi çünkü, elbette, muhtemelen başka bir sinsi saldırı planlıyordu ve o gerçekten o mindere tekrar düşmek istemiyordu. Ama saldırmadı. Sadece onun önünde durdu. Onun üzerinde yükseldi.

Kafası geriye doğru eğildi. Bazen onun ne kadar büyük olduğunu unutuyordu. Ama şu anda, özellikle de onun alametifarikası olan topuklu ayakkabılarını giymediği için, boyu özellikle belirgindi.

"Senin sandığından daha tehlikeliyim." Derin ve karanlık bir ses.

Yutkundu. "Bizim hakkımızda fikrini değiştirdiysen, sorun değil. Anlıyorum. O anın heyecanı falan." Normal

koşullarda asla ve asla saçmalamıyordu. Sessizlik onun dostuydu. Dinlemeyi severdi. Gözlemlmeyi. Değerlendirmeyi. Ancak bu normal bir durum değildi ve deli gibi saçmalıyordu. "Bana açıklama yapmana gerek yok. Söylemene gerek yok..."

"Seni burada ve şimdi sikmek istiyorum." Oh. Peki. Tamam.

Ama ona dokunmadı. Sadece o derin ve aç sözleri söyledi. Sadece yoğun, çok karanlık gözleriyle onu izledi. Altın rengi değildi. *Karanlık yayılmıştı.*

"Bu da başka bir dikkat dağıtma tekniği olmasa iyi olur," diye mırıldandı. "Bana tam olarak ne demek istediğini söylersen sevinirim. Bir kez olsun oyun oynamadan."

"Seni burada ve şimdi sikmek istiyorum," diye tekrarladı. Sesinde sert bir özlem vardı. Vahşi bir arzu.

Kendini ona doğru eğilirken buldu. *Ben de aynı şeyi istiyorum.*

Emerson bu sözleri söylemek için ağzını açtı.

"Ama bu olmayacak." Gray pozisyonunu korudu. "Neden olmasın?"

"Çünkü kontrolsüz halim mi? Bu görmek isteyeceğin bir şey değil." Evet, evet öyleydi. O görmek için can atıyordu... Egzersiz odasının kapısı birden açıldı.

"Siz ikiniz dövüşüyor musunuz?" Rylan'ın sesi yankılandı. "Vay canına... Üzgünüm, Ajan Stone. Ben sadece, bu günlerde kimseyle dövüşmediğinizi düşünmüştüm. Tabii, ortak görev gücü operasyonları için gelen askeri arkadaşlarınızla dövüşmediğiniz sürece." O ileri atıldı.

Emerson bakışlarını ona çevirdi. Rylan gri eşofman giyiyordu. Göğsünde FBI yazan mavi bir tişört.

"Onlar eski denizciler," dedi Gray, sesi çok dikkatli ve çok düz. "Ve bana meydan okuyorlar, bu yüzden onlarla dövüşmeyi seviyorum."

"Emerson da meydan okuyor mu?" diye sordu Rylan.

On a attığı alaycı gülümsemeyi hiç beğenmedi.

Dikkatli ol. Seni yere sererim, Rylan.

"Evet, öyle," diye yanıtladı Gray. Alay yoktu. Gerçek vardı.

Gözleri tekrar ona döndü.

"Kesinlikle bir meydan okuma." Gray dönmeden önce bakışları onu yakıp kavurdu. "Giyin, Emerson. Çalışmamız gereken profiller var." Rylan'ın yanından geçmeye başladı.

"Hey, hızlı bir dövüş seansı yapmaya ne dersin, Ajan Stone?" Rylan bilmek istedi. "Bakalım söylentilere layık mısınız." Gray'in koluna uzandı.

İki saniye sonra, Rylan sert bir iniltiyle mindere düştü.

Gray ona baktı.

Emerson, bakışlarının çok etkileyici olduğunu biliyordu. Gray, Rylan'ı acımasız bir verimlilikle ve ona kullandığından çok daha fazla güçle yere sermişti.

Rylan nefes nefese, "Kesinlikle beklentileri karşılıyor," dedi.

Gray çıkışa doğru yürüdü. Emerson onu yakalamak için koştu. Kolunu tuttu. Gray ona doğru döndü ve Emerson, Rylan'ın az önce yaptığı gibi havada uçacağını sandı.

Ama öyle olmadı. Gray sadece ona baktı. "Bir şey mi var, Dr. Marlowe?"

Ne zaman tekrar *Dr. Marlowe* olmuştu? Az önce onu minderde becermek istediğini söylemişti, şimdi de ona *Dr. Marlowe* saçmalığını mı anlatıyordu? "Biri bir sıcak bir soğuk davranıyor."

Gözleri *parladı*. "Sadece ateşli. O yüzden kendine dikkat et."

Hayır, o bu konuyu kapatmıştı. "Bana karşı yumuşak davrandın." Gözünü bile kırpmadı.

"Minderde," diye açıkladı Emerson. "Bana karşı tüm becerilerini ve gücünü kullanmadın. Kendini tutuyordun." Kızgın bir şekilde başını salladı. "Bir daha asla böyle yapma."

"Siktir et. Sana karşı her zaman gücümü saklayacağım. Benim dünyamda narin şeylere zarar verilmez."

"Ben narin değilim. Bana karşı kendini tutma. Bana ne yaparsan yap, her şeyle başa çıkabilirim."

Dudakları kıvrılmaya başladı. Gözleri parlamaya başladı.

Rylan yine inledi. "Hey, Emerson, bir erkeğe yardım eder misin?"

"Kendin kalk," diye tersledi Gray. Ona doğru eğildi. "Bundan emin misin? Gerçekten bana karşı koyabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Deneyin ve öğrenin." Bekle, bu cinsel bir ima mıydı? Belki. Kesinlikle. Neyse. *Onun* sözleri de cinsel bir ima gibi gelmişti. "Bana karşı çekinmeyin. Sizinle başa *çıkabilirim*."

"Bunu göreceğiz."

Sonra uzaklaştı. Ve kalbi hızla atmaya devam etti.

* * *

Briar'dan bu yana bir hafta ve dört gün geçmişti...

"Taş Adam ile yakın ve kişisel olarak çalışmak nasıl bir şey?" FBI ajanı Agnes Quinn, soğuk bira şişesini ağzına götürürken bu soruyu sordu. Koyu kırmızı saçları, sağ omzunun üzerine sarkan bir örgüye dolanmıştı. Yumuşak bukleler, oval yüzünü çerçevelemek için saçlarından kaçmıştı.

Taş Adam. Doğru. Emerson, FBI'da danışman olarak çalışmaya başladıktan kısa bir süre sonra Gray'in gizli lakabının bu olduğunu öğrenmişti. Elbette soyadından esinlenilmişti, ama aynı zamanda diğer ajanların onun hiçbir şeyden etkilenmediğini düşündükleri gerçeğinden de esinlenilmişti. En ürpertici davaları görebiliyor ve tamamen soğukkanlı kalabiliyordu.

Ama onu Misty ve Timothy ile o harap motelde izledikten, geçmişini duyduktan sonra...

Takma ad bir yalandı. Emerson önüne konulan bira şişesine dokunmadı. "Ondan çok şey öğreniyorum." Bu diplomatik bir cevap gibi görünüyordu. Aynı zamanda doğrudu da.

"Onu *dövdü*," dedi Rylan gruba. Koyu renkli kaşlarını dramatik bir şekilde oynattı.

Masadaki ajanlar şaşkınlık içinde nefeslerini tuttular. Barda toplanmışlardı — görünüşe göre, grup şehirdeyken O'Sullivan's'ta buluşmak haftalık bir gelenektir — ve Emerson'a katılmasını teklif ettiklerinde, o da kabul etmişti. Neden olmasın? Cuma gecesi yapacak başka bir şeyi yoktu. Sosyal hayatı yok denecek kadar azdı. Düşünceleri tek bir adamla meşgulken sosyal hayatı ya da aşk hayatı olması zordu.

Taş Adam.

"Beni de dövdü," diye itiraf etti Rylan, birasını uzun bir yudumla içti. Rylan boğazını temizledi ve itiraf etti, "Gözümü kırpmadan adam beni matın üzerine yatırdı."

Daha fazla kahkaha. Bira şişelerinin tıkırdaması.

Emerson gizlice grubu inceledi. Hepsi FBI ajanıydı. Rylan Tate. Agnes Quinn. Malik Jones. Trinity Coleman.

Trinity de birasını içmedi, sadece şişenin ağzını gergin parmaklarıyla okşadı. "Onun beni korkutması garip mi?" Sesinde hafif bir Teksas aksanı belirdi ve kayboldu. "Çünkü korkutuyor. Yani, beni yanlış anlama. Ben de katiller hakkında bilgi sahibi olmak istiyorum. Ama... bilmek ile *bilmek* farklı şeyler, anlıyor musun? Yani, onların kafalarının içine bu kadar derinlemesine giriyorsan, belki de sende bir sorun vardır." Sonra, az önce söylediğinin farkına varmış gibi, koyu renkli gözleri büyüdü. Birayı dudaklarına götürdü ve birkaç yudum aldı. "Söylediklerimi unut," diye patladı ve şişeyi masaya geri koydu. "Unut gitsin. Ve eğer biri bunu Ajan Stone'a söylemeye cesaret ederse, seni gömerim."

"Merak etme," diye Rylan onu sakinleştirdi ve koltuğa uzandı. Kolu Emerson'ın koluna değdi. "Stone'dan korkmuyorsan, muhtemelen sende bir sorun var." Başını Trinity'ye doğru eğdi. "Yani, esir alındığı zamanı duydu mu? Günlerce işkence gördüğünü?"

Masanın altında, Emerson'un parmakları uyluklarının üst kısmına bastırdı. "Ne?"

"Oh, evet." Rylan kalabalık barın etrafına göz gezdirdi. Sahne üzerinde çalan küçük gruptan uzakta, arka tarafta bir yer seçmişlerdi. Işıklar loştu. Müzik yavaştı. Bakışları tekrar gruba döndü. "O zamanlar onun ekibiyle çalışmaya yeni başlamıştım. Şunu dinle. Bir dakika önce, ortak görev gücü davasıyla ilgili gizemli davranışlar sergiliyordu. O ve askeri arkadaşları."

"Denizciler." Bu Malik'ten geldi. Ajan Malik Jones kesinlikle sessiz tipti. Sessiz. Hareketsiz. Dikkatli. Sesinde aksan yoktu.

"Doğru. Doğru. Denizci arkadaşları. Bir dakika önce Stone onlarla ilgileniyordu, bir dakika sonra ise adam tamamen karanlık bir hale büründü. Neler olduğunu hiç

ne olduğunu bilmiyorum. Amirler ekibe hiçbir şey söylemiyor."

"Belki de bunu bize anlatmamalısın," diye mırıldandı Trinity, alt dudağını ısırarak.

Ama Rylan eliyle bunu reddetti. "Gizli bilgi değil ki. Adam günlerce ortadan kayboldu. Sonra dövülerek hastanede yatmak zorunda kaldı." Düşük bir ısıklık. "Sonunda ofise geri geldiğinde, Stone yürüyen bir ölü gibi görünüyordu. Onu yere sermek için ne kadar acı çekmesi gerektiğini hayal edebiliyor musun?"

Emerson'un elleri yumruk oldu. Tırnakları avuç içlerine batıyordu.

"Ve üzerinde çalıştığı dava... özel görev gücü davası... onu kaçırıp işkence ettikleri dava..." Rylan öne doğru eğildi.

Küçük masadaki herkes de öne eğildi.

"Her şey çok önemli bir tanıkla ilgiliydi." Sesi alçaktı. Fısıltıdan biraz daha yüksek.

Herkes biraz daha yaklaştı.

"Tanığı ortadan kaldırdı. Puf. Yani, yeryüzünden silindi. O böyle şeyler yapar. ABD federal şerifi olan arkadaşı Tyler Barrett ile birlikte özel görev gücünde çalışıyor."

Tyler'la daha önce tanışmıştı.

"Ajan Stone, gizli bir soruşturma yürütürken tanığı ortadan kaldırdı. O kişinin nereye gittiğini sadece o biliyordu çünkü şerif arkadaşı tanıkla birlikte ortadan kaybolmuştu. Soruşturma, FBI'daki bazı güçlü isimlerin de dahil olmasıyla büyük bir karmaşaya dönüştü. Bu kişilerden bazılarının çok yozlaşmış olduğu söyleniyordu." Yutkundü. "Kötü adamlar tanığın ortadan kaldırılmasını istiyordu. Bu yüzden Ajan Stone kaçırıldı. Ortadan kayboldu." Parmaklarını şıklattı. "Aynen böyle."

"Eminim deli gibi direnmiştir." Malik'ten. Rylan'ı incelerken yoğun bakışları hiç sarsılmadı.

"Biliyorsun." Agnes, bira şişesiyle Malik'e selam verdi.

"Ve eminim tek bir sır bile vermemiştir." Malik başını salladı. "O, masum birini ele vermektense ölmeyi tercih edecek türden biridir." Sesinde hayranlık vardı.

"Neredeyse ölüyordu," diye bilgilendirdi Rylan. "Adam resmen yürüyen bir ölüydü, onu dışarı taşımak zorunda kaldılar..."

"Benim hikayemi anlatacaksan, ayrıntıları doğru aktar."

Kahretsin. Emerson sıçradı. Masadaki diğer herkes de öyle. O'Sullivan'ın arka tarafına yakın bir yerde oturuyorlardı. Yaklaşan birini görmeleri gerekirdi, ama Gray hepsine gizlice yaklaşmıştı.

"Lanet olsun!" Rylan ayağa fırlayıp peçeteyle sıvıyı silmeye çalışırken, gömleğinin önü bira ile ıslanmıştı. "Bize nasıl gizlice yaklaştın?"

"Gerçekten de nasıl." Gray, Rylan'ın arkasında durdu. "Arka kapı var, dahi. Ve sen her cuma gecesi şehre geldiğinde bu bara gelirsin. Grubun davranışları çok tahmin edilebilir." Bakışları grubu taradı. Emerson'da durdu. "Grubun çoğu. Birisi yeni üye." Gözlerini ondan ayırmadı. "Hakkımdaki profilin için daha fazla veri mi topluyorsun?"

"Sadece bir içki içiyorum." Bira şişesini işaret etti. "Sen içki içmezsin, Dr. Marlowe."

"Emerson," diye fısıldadı.

Bakışları birbirine kilitlendi.

Şimdi ona beni öyle çağırmasını isteyen benim... Dur. "İçki içmediğimi nereden biliyorsun?"

Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Çünkü senin hakkında ayrıntılı bir profilim var." Bakışları ondan ayrıldı. Masadaki herkesi bir kez daha süzdü. Sonunda Rylan'a takıldı. "Her birinizin profili var bende. Güçlü ve zayıf yanlarınızı biliyorum."

Grup sessizliğe büründü.

Bir süre sonra, Rylan boğazını temizledi. Yan tarafa adım attı ve yuvarlak masayı işaret etti. "Bize katılmak ister misiniz?"

"Hayır."

Kaşları yukarı kalktı. *Ne kadar kaba bir davranış, Gray.*

"FBI amirleri hakkında dedikodu mu yapıyorsun, Rylan?" Gray başını salladı. "Beklediğim gibi."

"Ah," diye mırıldandı Agnes.

"Tanıyı ele vermemi isteyen biri tarafından işkence gördüğüm ilk sefer değildi." Gray'in sesi o kadar yumuşaktı ki, işkence seansından değil de hava tahminlerinden bahsediyor olabilirdi.

"Acıyla başa çıkmayı öğrendim. Sanırım bu, Taş Adam için gerekli bir şey."

"Oh, lanet olsun." Agnes koltuğuna çöktü. "Takma adını biliyor. Hepimiz ciddi bir belada, değil mi?" Parmakları örgüsünün ucuyla oynuyordu.

"Hikaye anlattığımız için mi? Hayır." Omuzlarını silkti. Gray hiç de endişeli görünmüyordu. "Ama detayları doğru aktarmaya çalış, olur mu?"

Rylan öksürdü. "Ne, şey, neyi yanlış anlattım?"

"Ben neredeyse ölmüyordum. Bu önemli bir ayrıntıydı. Tamamen abartıydı. Hâlâ içimde bolca savaşıma gücü vardı."

Trinity dudaklarını ıslattı. "Ama esir alındın, değil mi? İşkence gördün, değil mi?"

Ve FBI'dan biri de bu işe karışmış mıydı?

"Ben esir alındım." Bir baş sallama. "Ve evet, aslında, hepimizi korumak için çalışması gereken biri tarafından ihanete uğradım."

Herkesin ağzı açık kaldı.

"Ne?" diye haykırdı Malik.

"Beni işkence eden kişi bıçak kullanmaktan zevk alıyordu. Bazı kesikler biraz fazla derindi. Gereğinden fazla kan kaybettim." Sıradan bir şekilde konuştu. "Kan kaybı yüzünden durum olduğundan daha ciddi göründü." Yine omuz silkti. "Merak etmeyin. Savaşmak için hayatta kaldım."

Herkes ona baktı. Sadece baktı.

Sonunda Malik sordu, "Seni kaçıranlara ne oldu?"

Gray acımasızca gülümsedi. "Sence ne oldu?"

Emerson'un vücudu titredi.

Gray ceketini çıkardı ve ona uzattı. "Kollu bir elbise giymeliydiniz, Dr. Marlowe. Bu gece sıcaklık düşecekmiş."

Cekete uzandı. Parmakları birbirine değdi. Sıcaklık onu yaktı. "Benim gerek yok..."

"Al." Düz bir sesle. Sonra geri adım attı. Kısa bir baş sallama. "Herkes iyi geceler." Dönüp uzaklaştı.

Elinde onun ceketini tutuyordu. Ceket, onun vücudunun ısıısıyla sıcaktı. Onun keskin kokusunu taşıyordu. Ve o, ondan uzaklaşıyordu.

geriye bakış.

"Bana bunun tuhaf olduğunu söyle," diye mırıldandı Rylan. "Hadi ama, bizi takip ettiğini düşünen tek kişi ben değilim, değil mi? Ciddi bir şeylerin döndüğünü düşünen tek kişi ben değilim."

"İyi geceler." Emerson çoktan ayağa kalkmıştı. "Onun paltosunu alamam. Geri vermeliyim." Çantasını aldı. Herkese başını eğdi. "Yakında görüşürüz."

Sonra kalabalığın arasında sallanarak ve eğilerek ilerledi. "Gray!" Emerson onun adını seslendi ve o...

Gray'e doğru koşarken. Çünkü Gray barın ortasında durmuştu. Ona doğru döndü. Elleri hızla uzandı ve omuzlarını kavradı. "Bir şey mi unuttum?"

"Evet," dedi, çok kesin bir şekilde. "Beni." Sonra parmak uçlarına yükseldi, onu kendine doğru çekti ve öptü.

Altıncı Bölüm

"Partnerimi koruyacağım. Her zaman." – Gray Stone

O BİR TAKİPÇİYDİ.

Gray bunu biliyordu. Anlıyordu. Muhtemelen davranışlarını değiştirmeli ve daha az takipçi olmalıydı, ama bu mümkün değildi. Tennessee, Briar'da bir katil Emerson'a elini uzattığı o geceden beri, Gray ortağı söz konusu olduğunda tam bir takipçiye dönüşmüştü.

Emerson'un motel odasına boyalı mesaj bırakıldıktan sonra koruyucu eğilimleri daha da artmıştı. Gray endişeliydi. Her içgüdüğü alarm veriyordu.

Öleceksin. Emerson'un odasındaki bu sözler onu rahatsız ediyordu. Ayrıca onu sinirlendiriyordu. Kimse ona zarar veremezdi. Onun gözetiminde olmazdı. Siktir et o boku. Yani...

Onu takip etmeye başlamıştı. Geceleri eve güvenli bir şekilde vardığından emin olmak için. Etrafında tehlikeli tipler dolaşmadığından emin olmak için. Emin olmak için...

Hiçbir tehdit olmadığını.

Ve evet, onu test ediyordu. Kadının kendini korumak için ateş edebildiğinden emin olması gerekiyordu. Elbette, dosyalarını görmüştü. Daha önce atış eğitimlerini geçtiğini biliyordu, ama yeteneklerini yakından ve şahsen görmek istiyordu.

Hedefe ateş ederken onu izlediğinde etkilenmişti. Onu etkilemek çok zordu.

Sonra, onunla dövüşmek gibi aptalca bir fikir geldiği bir sabah vardı. Sadece daha büyük bir rakibe karşı kendini savunabileceğinden emin olmak için. Ama onu

kısa şortunu gördüğü anda - *merhaba, işkence* - penisi selam durdu, zihni tamamen sessizleşti ve onu kollarına almak için duyduğu dürtüyle mücadele etmek zorunda kaldı.

Bu yüzden onu mindere yatırdı. Kız onun tutuşundan kurtuldu. Yine onu etkiledi. Sonra *onu* yere indirdi.

Onu daha da tahrik etti.

Ayakları yere basınca, onun önünde durdu, güzel, kararlı ve cesurca onu istediğini açıkladı. Onu uyarmaya çalıştı. Elinden geleni yaptı. Ama...

O geri adım atmadı.

Rylan, işler çok ileri gitmeden önce araya girmişti. Rylan, onu her zaman biraz fazla izleyen. *Sanki ben yargılayacak kişiymişim gibi.* Rylan, her zaman onun etrafında biraz fazla dolaşan. *Yine, ben kimim ki yargılayayım?*

Ama...

Rylan'ın onun yanında olmasını istemiyordu. Doğrusu, Gray başka hiçbir erkeğin ona dokunmasını istemiyordu.

Evet, takipçi becerileri devreye girmişti. Emerson'un onlara eşlik ettiğini fark edince grubu bara kadar takip etmişti. Kendine yalan söyleyip, onun güvende olduğundan emin olmak için takip ettiğini söyleyebilirdi. Ama bu takip macerası güvenlikle ilgili değildi. Kıskançlıkla ilgiliydi.

O, Rylan ile bara gitmişti.

Dikkatli, eğlenceli ve her an onu eğlendirmek için hazır olan Rylan.

Grubu yakalamak çok kolay olmuştu. Cidden, çok kolay. Onlar federallerdi - tamam, federaller ve bir danışman. Her zaman çevrelerine dikkat etmeleri gerekirdi. Ama bunun yerine, onun geçmişi hakkında dedikodu yapıyorlardı ve tam anlamıyla birkaç adım ötedeki arka kapıdan gizlice girdiğinde farkında değillerdi.

Amatörce bir

hata. Ve... şimdi...

O benim peşimde. Emerson'un adını seslendiğini duyunca döndü. Kalabalığın içinden hızla geçmişti. Arkasında duran FBI ajanlarının masasını göremiyordu bile. Bar'a giden sıra onları engelliyordu. Ama Emerson...

Ona doğru koştu. Ceketini kolunun altına sıkıştırmıştı. Titriyordu, o da ona ceketini giymesini söyledi, taşımaması için değil. Elleri uzandı ve omuzlarını kavradı. "Bir şey mi unuttum?"

"Evet." Kesinlikle.

Öyle mi? Neyi unutmuştu?

"Beni." Ayak parmaklarının ucuna yükselirken elleri gömleğinin önünü kavradı ve onu öptü. Tanrım, onu öptü. Kalabalık bir barda. FBI ajanlarının bulunduğu bir barda.

O. Onu. Öptü. Açık ağızla. Alaycı dil.

O sertleşti. Vücudunun her hücresine şehvet ve özlem dolsa da kasları gerildi. Ağız yumuşak ve tatlıydı ve o, ham arzusu ve şehvetiyle onu vahşice öpmek istedi. Sonuçları ve izleyenleri umursamadan onu istediği gibi öpmek istedi. *Onu öpmek istiyorum. Onu becermek istiyorum. Onu sahiplenmek istiyorum.*

Emerson, ne yaptığını yeni fark etmiş gibi geri çekildi. "Sen... beni öpmüyorsun. Yani, öpüşmüyoruz, demek istiyorum, ve ben... özür dilerim!

Seni kovalamamalıydım. Seni öpmemeliydim!" Siktir et.

Ceketini ondan aldı.

Emerson gözlerini kırptı.

Onun arkasına geçti. Ceketini omuzlarına koydu. "şu anda ne oluyor?" diye fısıldadı.

"Benimle geliyorsun." Dişlerini sıktı. Konuşmak neredeyse imkansızdı. Kolunu omuzlarına doladı. Onu kendine doğru çekti. Onu bardan çıkardı. Yüzündeki ifade çok sert olmalıydı ki herkes hemen yolundan çekildi ve bir anda dışarıda buldular kendilerini. Dışarıdaydılar. Atlanta'nın kalabalık caddesi enerjiyle uğultu yapıyordu. Soluna döndü, kolu hala kadının omuzlarında. Gray, Emerson'u barın kalabalık girişinden uzaklaştırdı. Binanın yan tarafındaki çok daha sakin bir caddeneye. Döndü. Kadını bina ile kendi vücudu arasında sıkıştırdı. Elleri kadını tutmak için havaya kalktı.

"Ben... muhtemelen bunu yapmamalıydım."

Binanın yan tarafında fazla ışık yoktu. Karanlık onları çevreliyordu. Onu kendine çekiyordu. "Evet, kesinlikle yapmamalıydın. Ama artık çok geç." Ona yaklaştı. "Tekrar yap."

"Ne?"

"Yeniden yap." Yapmamalıydı. Hayır, kesinlikle yapmamalıydı ama... "Beni yeniden öp." Onu öpmek, platonik partner olarak kalmanın yolu değildi. O gece ona dokunmamayı planlamıştı. Aslında, elleri ona değmiyordu. Elleri, onun arkasındaki tuğla duvara yaslanmıştı. Ona dokunmak üzere olan, ağzıydı.

Kıskançlık içinde kaynıyordu. Çünkü o bara geldiğinde, Rylan onun hemen yanında oturuyordu. Rylan'ın kolu onun koluna değiyordu. Rylan ona yaslanmıştı, neredeyse yanağına öpücük konduruyordu.

Lanet olsun. Yeşil bir ajanı kıskanıyorum. Ve bu berbat bir şeydi. Gerçekten berbat bir şeydi. Emerson'ı istiyordu ve onu kimseyle paylaşmak istemiyordu. Asla.

Elleri yükseldi ve Gray'in yanaklarına bastırdı. İpeksi bir dokunuş. O ona doğru eğildi. O ayağa kalktı. O. Onu. Öptü.

Yalnızdılar. Meraklı gözler yoktu. Yakındaki masalarda FBI ajanları yoktu.

Sadece o. Sadece o. Sadece karanlık.

Ağzı açıldı. Dudakları aralandı. Dili onu bekleyen tatlılığa daldı ve vücudundaki her hücre elektriklenmiş gibi oldu. Penisi çoktan ona selam duruyordu. İhtiyacı derisinin altında yanıyordu. Almak, almak ve almak için aç bir arzu.

Çaresiz şehvet yatışana kadar almak.

Onu hayal etmeyi bırakana kadar. Geceleri uyanıp, dudaklarında onun adı, bacaklarında çarşaflar dolanmış, penisi sertleşmiş ve onu arzularken.

Bundan geri dönüş yoktu.

Geri dönmek mi istiyordu? Yoksa ona sıkıca sarılmak ve asla bırakmamak mı?

Tehlike. Ciddi bir tehlike.

Ağzını ondan uzaklaştırdı. Kız protesto ederek bağırdı. Ağzını tekrar onun ağzına koyup, çıkardığı her sesi içmek istedi ama... "Neden beni orada öptün ki?"

"Çünkü o anda gerçekten iyi bir fikir gibi göründü." Boğuk.

Seksi.

Arka dişlerini sıktı. "Görülebilirdik, biliyorsun," diye tısladı Gray.

Kadından yumuşak bir kahkaha sızdı. Nefes almayı kesmiş olabileceğinden oldukça emindi.

Onun kahkahasının sesini seviyorum.

"Görölmek tam da amacımızdı," diye itiraf etti Emerson.

Onu dokunma dürtüsüyle mücadele ederken elleri duvara daha sert bastırdı. Onu kendine çekmek için.

"Ama kalabalık tahmin ettiğimden daha kalabalıktı. Görölüp görölmediğimizden emin olamıyorum," diye düşündü. "Ama denedim. Belki çabam için A alabilirim, değil mi?"

Onu çıldırtabilir. Ve o da bundan zevk alabilir. "Neden beni öperken görölmek istedin?"

"Çünkü herkesin seni *benim* takip ettiğimi anlamasını istedim. Sen baskı yapmadın, FBI'daki büyük ve kötü nüfuzunu kullanarak etkilenebilir beni yatağa atmadın."

O burun kıvırdı. Etkilenebilirmiş, hadi oradan.

"Sen beni istemediğim bir şeyi yapmaya zorlamadın. Orada, herkesin önünde seni öperek, senin benim seçtiğim erkek olduğunu açıkça belirttim." Bir nefes verdi. "Sen beni seçmesen bile. Barın ortasında beni reddetmen büyük bir olasılıktı. Ve bilgin olsun, beni bir nevi reddettin. Yani takımdan biri bizi gördüyse, muhtemelen bizim öpüştüğümüzü ya da senin beni Büro'dan kovduğunu bilmiyor. Barda beni deli gibi öpmedin ki."

Onu kelimenin tam anlamıyla yutmamak için tüm iradesini kullanmıştı. "Benimle tehlikeli oyunlar oynamamalısın."

"Neden olmasın? Sen sadece bu tür oyunları oynamayı seviyorsun."

Onu tekrar öpmek istedi. Hayır, bundan çok daha fazlasını yapmak istedi. Onu tamamen yutmak istedi. Ağzını istedi. Onu çıplak görmek istedi. Ellerini vücudunun her santimetresine dokundurmak istedi. Ağzını vücudunun her santimetresine dokundurmak istedi. Onu yalamak, orgazm olurken titremesini ve ona karşı direnmesini istedi.

"Sana yeşil ışık yakıyorum," dedi Emerson. "Herhangi bir karışıklık olması ihtimaline karşı."

Siktir.

"Seçimimi yaptım. Partner mi, sevgili mi? Bana sorduğun soru buydu. İkisini de seçiyorum. Hiçbir zaman ya biri ya da diğeri türünden bir kız olmadım. İstedığımı alırım. Seninle ikisini de istiyorum. Ve bence ikisini de elde edebiliriz."

Çenesini gevşetmeli. Ondan uzaklaşmalı.

"Şimdi senin cevap vereceğin kısım," dedi kadın. Sesi biraz titriyordu. "Bir şey söylemen veya yapman gereken kısım."

Genelde konuşkan olan *oydu*, en azından çok az sayıda gerçek arkadaşına kıyasla. Denizci arkadaşları, birbirleri için seve seve kanlarını akıtacak ölümcül piçlerdi. Ama o anda, Emerson'la birlikteyken, ne yapacağını bilemiyordu.

Ya da ne söyleyeceğinden.

Onu istiyorum. Onu alıp almak istiyorum.

Ama...

İkisi birden olabilir miydi? Hayır, olamazdı. Bu, yüzüne patlayacaktı. Bundan kesinlikle emindi. Alevler yükseldiğinde, suçlayacak kimsesi olmayacaktı, sadece kendisi. Ama bu, bir süreliğine ateşin tadını çıkaramayacağı anlamına gelmiyordu.

"Gray?" diye sordu Emerson. Elleri göğsüne bastırmak için aşağı inmişti.

Uzakta, motosiklet motorlarının gürültüsünü duydu.

Oldukça fazla.

"Bir şey söyleyecek misin yoksa beni bekletecek misin?" diye sordu Emerson.

Oh, sevgilim, seni asla bekletmem. "Zamanlaman ilginç."

"Ne?"

Gray başını salladı. "Yeni davamızın temellerini atmama yardım ettiğin için teşekkür ederim."

"Neden bahsettiğini hiç anlamadım." Bir duraklama. "Sarhoş musun?" Şüpheci.

Gülmekten kendini alamadı. Motorların gürültüsü daha da yükselirken bile. Yaklaşırken bile. "Bardaki olay... eğer fark edildiysem... bizim lehimize olur."

"Uh... iyi mi?"

"Çünkü bu bizim kılıfımız için gerekli."

"Gizli kimlik mi? Ne gizli kimliği? Gray, mantıklı ol, olur mu? Mantıklı ol."

Onu öptü. Dudaklarını dudaklarına koydu, dilini ağzına soktu ve tadına baktı. *İnanılmaz derecede tatlıydı.*

Zaman azalıyordu. İstedğini elde etmek için sadece birkaç dakikası vardı. Ve o *onu* istiyordu.

* * *

Bardan birlikte çıktılar. FBI piçinin yakındaki bara girdiğini görmemişti, bu yüzden Emerson'un o pisliğin kolunu omuzlarına dolamış ve adamın ceketini giymiş gibi görünerek çıkmasını beklemiyordu.

Ama o bekliyordu. İzliyordu. Bazı günler, sanki Emerson'ı hep izliyormuş gibi geliyordu. O biliyor muydu? Onu hissedebiliyor muydu?

Bilmeliydi. Onu hissetmeliydi.

Bu yüzden, ajanla birlikte çıktığında, bunun sadece bir alay olup olmadığını merak etti. Onu kızdırmak için bir yol. Kurnaz, kurnaz Emerson. Ne yaramaz bir alaycı.

Ama sonra adam onu gölgelerin içine çekti. Onu duvara itti. Sonra FBI Özel Ajanı Gray Stone ağzını Emerson'a koydu. Onu öptü. O da ona karşılık verdi. Orada, gölgelerin içinde. Karanlıkta.

O izledi. Saldırmadı. İçinde öfke kıvrılıp dolanmasına rağmen.

Emerson, ne yapıyorsun?

Daha önce de, Briar'da, FBI ajanının motel odasından koşarak çıktığını gördüğünde öfkelenmişti. Bir an için öfkesi kontrolünü ele geçirmişti. Onun odasını mahvetmişti. FBI ajanının odasını mahvetmişti. İkisine de bir uyarı bırakmıştı.

Ama sonra ayrı kalmışlardı. O, belki de uyarısını ciddiye almışlardır diye düşünmüştü. Ya da... ya da belki de yanılmıştı. Belki de bir davayı konuşuyorlardı ve bu yüzden Gray Stone

o kadar geç saatte motel odasında kalmıştı. Sikiştikleri için değil. Emerson onun gibi birine aşık olmazdı zaten. Stone onun için çok sıkıcı olurdu. Gerçek Emerson'u cezbedecek kadar karanlık bir tarafı yoktu.

Ama o onu öpüyordu. O anda. Orada. Stone onu öpüyordu.

Her zaman yanında taşıdığı bıçağı yavaşça çıkardı. İlerlemeye başladı.

Ve motosikletlerin ulumaları ve homurtuları geceye yayıldı. Geri adım attı, kafası homurtulara doğru dönmüş olsa da bir kez daha gölgelerin içine daldı. Yaklaşan motosikletlerin ışıklarını gördü. Karanlıkta parıldayan, göz kamaştırıcı ışıklar. Oh, hayır. Işıklar onu görmüş müydü? Daha *da* geri çekildi. *Daha da fazla*. Emerson ve FBI ajanından daha da uzaklaşmak için aceleyle adımlar attı, neredeyse koşacak kadar hızlı adımlar attı, ama motosiklet motorlarının uğultusunun geri çekilmesini gizleyeceğini düşündü. Öyle olmaz mıydı?

Görülmemeli. Yakalanmamalı.

Öfke içinde patladı, ama...

Omzunun üzerinden attığı bir bakış, motosikletlerin Emerson ve Ajan Stone'un bulunduğu karanlığa doğru gittiğini gösterdi.

Beni hayal kırıklığına uğratma, Emerson. Eğer uğratırsan, önce onu öldüreceğim... ve parçalarını sana bulman için göndereceğim.

* * *

Motosiklet motorlarının uğultusu ve hırıltısı Emerson'u gerçeğe geri döndürdü. Gray'e karşı titredi. Sanki bir motosiklet sürüsü onlara doğru geliyordu.

"Korkma," dedi Gray. "Ben hallederim."

Bu mu? Bu neydi?

O, ondan uzaklaştı. Vücudunu onun önüne koydu ve motorların uğultusu daha da yükseldi. Bulundukları küçük yan sokak aniden en az bir düzine büyük, siyah motosikletle dolduğunda, uğultu daha da sertleşti.

Burada ne oluyor?

Gray'in omuzlarını tuttu ve ayak parmaklarının ucuna yükseldi. Motosiklet sürücüleri koyu renk kasklar takmışlardı ve maskeleri yüzlerini örtmek için aşağı çekilmişti. İlk motosiklet Gray'den yaklaşık bir buçuk metre uzaklıkta durmuştu. Motosikletin sürücüsü, motosiklet rölantideyken hala gidonu sıkıca tutuyordu.

"Çok gürültü yapıyorsunuz," diye bağırdı Gray. "Bir dahaki sefere daha az dramatik bir giriş yapmaya ne dersiniz?"

Öndeki motosiklet tekrar gaza bastı.

Oh, hayır. Emerson'un midesi düğümlendi. Gray'in bu dünyada bir sürü düşmanı olduğunu biliyordu. Onun kaçırılıp işkence gördüğünü bilmiyordu. Bütün bunları nasıl kaçırmıştı? FBI yetkilileri bu gerçeği gizlemişlerdi, ama dedikodular bazı ayrıntıları yaymaya devam etmişti.

Ve şimdi...

Bu.

Lider elini kaldırdı. Eldivenli parmaklarıyla dairesel bir hareket yaptı. Diğer tüm sürücüler hemen döndü ve uzaklaştı. Daha fazla gürleyen motorlar. Daha fazla homurtular. Küçük sokakta kulakları sağır eden bir ses.

Ama lider kaldı. Harley'ini kapattı. Motosikletten indi. Siyah bir ceket giyiyordu. Yıpranmış. Elini kaldırıp kaskını aldı. Kaskı koltuğa bıraktı ve sonra Gray'e yaklaşmaya başladı.

Yavaş adımlarla.

Emerson onu daha iyi görebilmek için parmak uçlarında durdu. Koyu renk saçlı. Kalın. Sert çeneli.

Bu sahneyi daha iyi bir ışıkta çekmek onları öldürür müydü?

"Davayı alıyor musun?" diye sordu adam.

Hangi davayı? Emerson, Gray'in yanından geçmeye çalıştı.

Adam yana doğru hareket ederek, Emerson'un hareketini kolayca engelledi. "Şu anda üzerinde çalışıyorum."

"Uh, huh. Bana farklı bir şey üzerinde çalışıyor gibi geldin." Alaycı.

O fark etti fark d flaş flaş flaşının muhtemelen muhtemelen onu ve Gray'i oldukça iyi aydınlatmıştı.

"Buna zemin hazırlamak denir," diye cevapladı Gray. "Sahneyi hazırlamak."

Elleri yumruk oldu. Onların yaptıklarının öpüşmek olduğunu sanmıştı.

"O benim partnerim, Dr. Emerson Marlowe."

Partner.

"Oh, onun kim olduğunu çok iyi biliyorum." Yabancı memnun görünüyordu. "Bu iş için onu seçtiğinize sevindim." Kısa bir duraklama. "Onu ortadan kaldıracak mısınız?"

"Ben... şüpheliyi yakalayacağım." Dikkatli sözler.

Bu saçmalık yeter. Gray'i dirsekleyerek yolundan çekti. Gray ona uyarıcı bir homurtu çıkardı, ama o bu uyarıyı görmezden geldi ve yabancıyla yüzleşti. Gray'in boyu. Gray'in yapısı. Keşke onun yüz hatlarını net olarak görebilseydi. "Kimsin sen?"

"Tatlım, bu oyunda isimler önemli değil." "Ben senin tatlım *değilim*," diye hemen cevap verdi.

"Kesinlikle değil." Gray'den ölümcül bir uyarı. "Kendine dikkat et."

Yumuşak bir kahkaha. "Sen de mi karaktere giriyorsun? Kıskanç sevgili mi? Eminim hayatında hiç bu rolü oynamamışsındır. Gerçek bir kaltak, değil mi?"

Gözleri yabancıyı baştan aşağı süzdü, kalın, koyu renkli saçlarından başlayarak aşağı doğru indi. Eski tişört. Kot pantolon. Siyah botlar. Sesi kalındı, aksanı yoktu, ama sanki... *onda tanıdık bir şey vardı*. "Seni tanıyor muyum?" diye sordu Emerson.

"Tanımaman daha iyi," dedi adam. "Gray'e sor. O sana, beni tanımadığını iddia etmenin her zaman daha iyi olduğunu söyleyecektir."

Tamam. Şimdi daha da meraklanmıştı. Başını Gray'e çevirdi. "Karanlık bir sokakta bir motosiklet çetesi lideriyle mi buluşuyoruz? Çünkü durum kesinlikle öyle görünüyor. O senin için bir tür kaynak mı?"

Yabancı güldü. Derin, gürleyen bir ses. Yine... *tanıdık geliyordu*.

Gray iç geçirdi. "Emerson, ilk olarak, burası dar bir sokak, ara sokak değil.

İkincisi, birine çete lideri demek kibar bir davranış değil. Üçüncüsü..." Gray motosikletçiyi işaret etti. "Taklit yapmayı seven sensin. Ben değil."

O dar sokakta pek çok gizli akıntı vardı.

"Ne kadar kibarsın," dedi motosikletçi. "Bu arada, bu gece ikinizi bir soyguncudan kurtardım. Bu dava bittiğinde, bu pislği toprağa gömdüğüm için sana ne kadar borçlu olduğumu hesaplarken, bunu da listene ekler misin?" Arkasını döndü.

"*Kimseyi toprağa vermeyeceğiz*," diye tersledi Gray.

"Tabii." Motosikletçi onlara elini salladı. Motosikletine neredeyse ulaşmıştı. "Onu bulun, karanlıktan çıkarın, ben de onu gömeyim. Tamam mı? Kirli işleri halletmeyi ne kadar sevdiğimi bilirsiniz."

Ayak sesleri onlara doğru hızla yaklaşıyordu.

Emerson, FBI ekibinin geri kalanının yaklaşmasını görünce fazla şaşırmadı. Motosiklet çetesinin gelişi *gürültülü* olmuştu. Rylan, lideri gözetlerken silahına uzanıyordu bile.

"Geri çekil," diye bağırdı Gray.

Rylan donakaldı.

Motosikletçi Harley'e bindi.

Emerson kendini yabancıya doğru koşarken buldu. "Ne soyguncusu?" Kalbi hızla atıyordu. İçinde bir tedirginlik hissetti.

Yüzüne zayıf bir ışık huzmesi düştü. Yüksek elmacık kemikleri. Güçlü bir burun. "Bir sapık sana ve Gray'e gizlice yaklaşıyordu. Elinde bıçak vardı. Ekibim geldiğinde karanlığa doğru koşarak kaçtı." Motosikleti çalıştırdı. Motor gürledi. "Rica ederim."

Biri ona ve Gray'e gizlice yaklaşmış mıydı?

Motosikletçinin eldivenli elleri havaya kalktı. İşaret parmakları yukarıyı gösteriyordu. Diğer parmakları aşağı doğru kıvrılmıştı. Yumruklarını hızla birbirine bastırdı. İşaret parmakları birbirine değmedi. Neredeyse kaçıracağı kadar hızlı bir hareketti. Bir işaret parmağı düştü ve göğsüne kaydı.

Gözleri kısıldı.

"Aşık çocuk," diye bağırdı motosikletçi. "Arkanı daha iyi koru. Her zaman bu işi ben halledemem." Motor hızlandı. "Geri atlasan iyi olur," diye Emerson'a tavsiye etti.

Atlamasına gerek kalmadı. Gray kolunu beline doladı ve onu geri çekti. Motosikleti gürültüyle titreyerek ilerlerken, motorcu uzaklaştı.

Emerson'un elleri Gray'in tuttuğu yere bastırmak için indi. "Beni bırakabilirsin."

"Evet..." Nefesi kulağına çarptı. "Sanmıyorum."

Takımın geri kalanı onlara doğru koştu. Rylan artık silahına uzanmıyordu. "Ne oluyor lan?" diye sordu. "O adamın kim olduğunu *biliyor* musun? Kahretsin, kahretsin, onun *burada* olduğuna inanmıyorum."

Emerson aslında onun kim olduğunu bilmiyordu.

"Biliyorum," dedi Gray. Sesi sıkılmış gibiydi. Tabii, neden olmasın? Onun için normal bir gece, değil mi? *Burada görülecek bir şey yok.* Karanlıkta öpüşme seansı, motosikletçiler, soyguncu adayı...

O sana bıçakla gizlice yaklaşıyordu. Gray'in tutuşunu iterek nefesini hızlandırdı. "Bırak beni. *Hemen.*"

Gray onu bıraktı.

Trinity öne atıldı. "Eminim o Cassius Striker'dı. ABD'nin en ünlü motosiklet kulüplerinden birinin lideri ve az *önce buradaydı.* Ne, sizinle mi konuşuyordu?" Sesi yükseldi. "Biz diğerleri içeride içki içerken mi?"

"Evet, Cass'ti." Gray yine *sıkılmış* görünüyordu. "Buna kaynakla konuşmak denir, eminim hepiniz anlayabilirsiniz."

"Cassius Striker senin kaynağın mı?" Malik topukları üzerinde geriye doğru sallandı. "Üzgünüm, Ajan Stone, ama buna inanmıyorum. O adamın MC'si hakkında bilgi paylaşması imkansız."

"Kısa süre önce üyelerinden birini öldüren katili bulmak istediğinde bilgi paylaşır." Gray, Emerson'a baktı. "Ceketini düşürdün."

Kahretsin. Düşürmüştü. Hemen onu almaya koştu.

O ondan önce davrandı. Ceketini aldı. Omuzlarına geri koydu. Dokunuşu uzun sürmedi.

O ise kalmasını istiyordu.

"Yarın saat 06:00'da ofiste olun," dedi Gray gruba. "Size davayla ilgili bilgi vereceğim, ama Dr. Marlowe ve ben başlıca sorumlular olacağız. Gizli görevde çalışacağız."

"Gizli mi?" Rylan yaklaştı. "Ne olarak gizli? Cassius'un MC'sinin üyesi gibi mi davranacaksın?"

"Hayır, Dr. Marlowe'un kocası gibi davranacağım. Ona umutsuzca ve tamamen aşıkılmışım gibi davranacağım."

Çenesini yere düşüren tek kişi o değildi. Tüm grup şaşkına dönmüştü.

"Başka sorusu olan var mı?" diye sordu

Gray. Herkes aynı anda bağırdı.

"Çok yazık," diye cevapladı Gray. "Sabah 6'da görüşürüz." Parmaklarını Emerson'un dirseğine doladı. "Şimdi gidip karıma durumu anlatmam lazım."

Yedinci Bölüm

*"Rol yapmak zor değil. Hayatımın her günü rol yapıyorum.
Normalmiş gibi davranmak. Uyum sağlıyormuş gibi davranmak.
Umursuyormuş gibi davranmak. Bu benim ilk gizli görevim değil.
Uykumda bile rol yapabilirim." –
Gray Stone*

"Ceketin için üzgünüm." Emerson kiralık dairesinin içinde duruyordu. Atlanta'nın Sanat Bölgesi'nde bulunan lüks bir apartman dairesi. Birkaç dakika önce alarmı kapatmıştı. Takım elbisesinin ceketini çıkardı ve Gray'e uzattı. Ceketin arkasındaki koyu lekeleri fark edince yüzünü buruşturdu. "Biliyor musun?" Emerson, Gray ceketini almadan önce onu geri kaptı. "Kuru temizlemeye vereceğim."

"Boş ver." Ceketini parmaklarından çekip aldı. "Biraz kir beni rahatsız etmez, Emerson."

"Demek yine Emerson oldum, ha? Dr. Marlowe olduğumu sanıyordum. *Grayson* diye seslendiğim için beni defalarca azarladığını düşünürsek, bu biraz tuhaf geldiğini söylemeliyim."

"Grayson babamın adıydı. Bu ismi pek sevmiyorum
."

Gözlerini kırptı.

"Peki, burada neler oluyor? Bütün gece kapıda mı bekleyeceğim yoksa beni içeri davet edecek misin?"

Onu evine kadar takip etmişti. Merdivenlerden çıkıp ikinci kattaki dairesine kadar peşinden gitmişti. Onu kapıya kadar görmüştü. Ve şimdi içeri girmek istiyordu. Emerson başını sağa eğdi. "İçeri girersen, bana doğruyu mu söyleyeceksin, yalan mı?"

"Emerson, Emerson, Emerson. Bana yalancı mı dedin?"

"Hayır, bana doğruyu mu yalanı mı söyleyeceksin diye sordum. Bu basit bir soru. Sen cevap vermedin." O ise kararlıydı. "İçeri girersen, beni tekrar öpmeyi mi düşünüyorsun?" Cevap verilmeyi hak eden ikinci bir soru.

Gray öne doğru eğildi, sonra kendini tuttu. Ceketini kolunun altına sıkıştırdı. "Biliyor musun? Benim için gitmek daha iyi bir fikir olabilir. Sabah 6'da diğerleriyle birlikte sana bilgi vereceğim." Arkasını döndü.

"Gray?"

"Evet, Emerson?" Gray omzunun üzerinden baktı.

Onun adını söyleme şeklini sevdiğini itiraf etmezdi. Derin gürültü ve yuvarlanma. Hafifçe pürüzlü kenar. Tamam, *kendi* kendine onun adını söyleme şeklini sevdiğini itiraf ederdi. Bu gerçeği başkasına itiraf etmezdi. "İçeri gir."

Gülümsedi.

Ölümcül.

O geri çekildi. "Bu gülümsemeyi sık sık kendi lehine kullanırsınız? İstediyini elde etmek için çekici veya ekstra seksi olmak istediğinde gülümser misin?"

Adam, evine girip kapıyı kapattığında bile kaşlarını kaldırdı. Ceketini giriş masasına attı. "Sanırım az önce benim hem çekici hem de seksi olduğumu söyledin. Teşekkürler. Bu, gizli kimliğimiz için çok iyi olacak." Gözleri evinin içinde dolaştı. "Huh. Beklediğim gibi değilmiş."

Kadın dikkatinin dağılmasını istemiyordu. "Gizli kimlik olayı gerçek miydi? Yeni bir davamız mı var? Gizli görevde çalışacağımız bir dava mı? *Sevgili olarak mı?*

"Daha fazla saha deneyimi istediğin için benimle çalışmak istemiştin, değil mi?"

Gray katilleri çok iyi anladığı için onunla çalışmak istemişti. Adam bir efsaneydi. Aynı zamanda sert biriydi. Ve seksi bir dikkat dağıtıcısı. Ayrıca, onun hiç beklemediği milyonlarca başka şey. "Evet." Dikkatli bir cevap.

"O zaman isteğin kabul edildi. Saha çalışması konusunda hızlandırılmış bir kurs alacaksın."

Um, iyi mi?

Onu eleştirel bir gözle inceledi. "Profil oluşturmada çok iyisin."

"Fark ettiğin için teşekkürler," diye mırıldandı.

"Olay yerinde profil oluşturmayı, potansiyel şüphelileri yakından görmeyi ve gerçek zamanlı olarak hedefe odaklanmayı denemek isteyeceğini düşünüyorum."

Tamam, o çok ciddiydi. Heyecan damarlarında dolaşıyordu. "Yani gerçek bir gizli görev *var*."

"Gerçek. Ve tehlikeli."

Adamın daha önce davayla ilgili söylediklerini düşündü. "*Neden* çiftmiş gibi davranacağız?"

"Çünkü çiftleri hedef alan bir katil var. Onlar onun tercih ettiği avları. Şimdiye kadar üç çift öldü. İkisi balayında olan çiftler. Biri onuncu yıldönümünü kutlayan bir çift. Sanırım biri aşkı sevmiyor." Ağzını sıkılaştırdı. "O kişiyi bulacağız. Onun bir sonraki kurbanları olacağız. Ve durumu tersine çevirip onu durduracağız. İşte. Bitti. Kolay."

Onun bakış açısından bu planın kolay bir yanı yoktu. "Bu davayı ne zaman öğrendin?"

"Dün. Cassius bunu bana bildirdi."

Çete lideri cinayetleri onun dikkatine mi sunmuştu?

"Onuncu yıldönümlerini kutlayan çift mi? Onlar onun arkadaşlarıydı. Cassius bu davaya özel ilgi gösterdi. Katili yakalarsak..." Gözleri onun gözlerine kilitlendi. "Federal polise büyük *bir iyilik yapacağına* söz verdi. Cassius'un bana borçlu olmasının ne kadar yararlı bir durum olduğunu anladığınızdan eminim."

Kollarını karnına doladı. "Cassius adamı öldürmek istiyor."

"Evet, doğru."

"Suçluyu öldürmek *niyetinde*."

Gray itiraz etmedi.

Özet yapmanın zamanı geldiğini hissetti. "Katili bulacaksın. Ama onu Cassius'a teslim *etmeyeceksin*, değil mi?"

Gray, "Planımız," diye sorunsuz bir cevap verdi, "suçluyu durdurmak. Onu hapse atmak. Jake Waller'ı hapse attığımız gibi." Dairede dolaşmaya başladı. "Burası kiralık bir yer, anlıyorum. Ama

burada hiç kişisel dokunuş yok. Her şeyi olduğu gibi bıraktın, ha? Dekoratör ne koyduysa, sen de öyle bıraktın."

Kadın, adamın evini incelediğini görmek için ona döndü. "Ev tamamen mobilyalıydı. Bir şeyleri değiştirmek mantıklı değildi. Beni ülkenin farklı yerlerine gönderiyorsun, bu yüzden burada uzun süre kalmıyorum." Bu son davada nereye gideceklerdi?

"Bu çok uygun bir bahane, Emerson. Ama bu evde senden hiçbir iz kalmamasının gerçek nedenini bana söylemeye ne dersin?"

Emerson, cevabı karşısında tamamen hazırlıksız yakalanmış, keskin bir nefes aldı. "Anlamadım?"

"Oh, beni duydu." Ama Gray başını ona doğru çevirdi. "Teorimi duymak ister misin? Kişisel eşyaların yok çünkü buraya kök salmıyorsun. Tıpkı son üç yerde de kök salmadığın gibi. Nadiren bir yıldan fazla bir yerde kalıyorsun."

"İşim beni meşgul ediyor. Bunu en iyi sen anlayabilirsin." Sesi sakindi.

"Çok iyi anlıyorum. Senin sandığından çok daha iyi." Kitap raflarına doğru eliyle işaret etti. Raflar, kitap olmayan eşyalarla özenle dekore edilmişti. Vazolar. Küçük heykeller. Sanat eserleri. "Sen hevesli bir okuyucusun, Emerson. Ama kitap yok mu?"

"E-okuyucu ile okumayı tercih ediyorum." Onun hevesli bir okuyucu olduğunu nereden biliyordu? Onun yanında kitap okumamıştı.

"Kuşkusuz, birçok kişi bunu yapıyor, *ben* de sık sık yaparım. Kitaplarla seyahat etmeyi kolaylaştırıyor. Ama hadi ama, eminim yıllar boyunca birçok basılı kitap satın almışsındır."

"Rafında *The Mind of a Killer* gibi kitaplar olması misafirleri pek rahat hissettirmez."

"Bu çok tatlı."

Şimdi de kaşları havaya kalktı. "İnsanları rahat hissettirmek istemem sevimli mi?"

"Hayır, misafirlerin varmış gibi davranman sevimli. Yoklar."

"Şu anda buradasın. Sana bunu hatırlatmak istemem ama bu da seni misafir yapar."

"Hmm. Buraya zorla girdim. Sen bana kendiliğinden bir davet yapmadın."

Hayır, davet etmemiştii.

Ona doğru yavaşça yürüdü. Rahat. Zarif. Bu, onun hakkında en başından beri fark ettiğı bir şeydi. Büyük bedenine rağmen, adamın ayakları son derece yumuşaktı. Sinsi bir yumuşaklık. Avcı gibi bir yumuşaklık. Gray onun hemen önünde durdu. "Yeni FBI arkadaşlarından hiçbirini davet etmedin. Trinity ile akşam yemeğı yok. Rylan ile gece içkisi yok."

"Ne demek istiyorsun...?"

"Kolay kolay arkadaş edinmiyorsun, değil mi Emerson?"

"Hayır." Ve o yeteneğini kıskanıyordu çünkü onun yakın arkadaş çevresi olduğunu biliyordu. Eski denizci arkadaşları... birlikte kan döküp savaşmış olanlar. Onların arasında, onun oldukça şaşırtıcı bulduğu bir bağ vardı.

"Sevgilin de pek olmuyor, değil mi?"

Şey, bir anda çok, çok kişisel bir konuya girmişti. Zor bir durum. Çenesini kaldırdı. "Sen ne sıklıkla sevgilin oluyor, Gray? Her zaman mı? İki haftada bir mi?" Sesinde keskin bir ton vardı. Kıskançlık.

Harika. Kıskançlık ve haset, hepsi iki dakikalık bir sürede.

"Ben keşiş değilim, ama her zaman tek gecelik ilişkiler de yaşamıyorum." Bir duraklama. "İki ay önce."

Kaşları yukarı kalktı. "Anlamadım?"

"İki ay önce son sevgilimle birlikteydim."

Kafasında hesaplamalar yaptı. Bir dakika...

"Evet, seninle tanışmadan hemen önce. Komik bir şey. Senin sinir bozucu ve muhteşem kişiliğınle tanıştım ve seni kafamdan çıkaramadım." Arkasını döndü. "Bu yüzden bu davada sevgilini oynamak benim için zor olmayacak. Ama senin için zor olacak."

"*Burada neler oluyor?* Ve neden benim için zor olsun ki?" Kafasını karıştırıyordu. Kasıtlı olarak, eminim. Emerson, Gray'in onu dengesiz tutmaya çalıştığından şüpheleniyordu.

"Bir erkekle birlikte olmaya alışkın değilsin. Bir erkeğın sana dokunmasına, sana sevgi sözcükleri söylemesine, halka açık yerlerde sevgisini göstermesine." Elini kanepenin arkasına koydu. "İki yıl oldu, değil mi? O pislik meslektaşın işini alıp kendi işiymiş gibi göstermeye çalıştığından beri? Neden o ezikle ilişkiye girdiğini bilmiyorum. Bana sorarsan, o senin zamanını harcamaya değmezdi."

"Gray!"

Yine başını ona doğru çevirdi.

Kadın yutkundu. "Nathaniel'i nereden tanıyorsun?"

Gray burnunu çekti. "Dr. Nathaniel Hadaway mı? Oh, çok kolay. Bugün beni görmeye geldi."

Onu daha fazla şok edemezdi. Eski sevgilisi Gray'i görmeye mi gitmişti? *O gün mü?* "Dalga geçiyorsun." Eğer dalga geçiyorsa, şaka hiç komik değildi. Hiç de bile.

"Hayır. Çok ciddiym. Senin Nathaniel'in..."

"O benim değil, ben de kesinlikle onun değilim." Nathaniel, onun özenle yaptığı araştırmayı çalmaya çalışmıştı. Onun makalesine kendi adını yazıp dergilere göndermişti. Tam bir pislik. Ama Gray, diğer adamın yaptığını nasıl öğrenmişti? "Neden seni görmeye geldi?"

"Senin FBI ile çalıştığını öğrenmiş. Seni ortağım olarak kabul etmekle hata yaptığımı bana bildirmek istemiş. Senin, ah, sanırım kullandığı kelimeler 'sahada çatlak' idi ve seninle olan anlaşmamı feshetmem gerektiğini söylemiş."

Kalp atışlarının sesi kulaklarını doldurdu. "O orospu çocuğu."

"Ne dil ama." Tısladı. "Ağzın bozuk." Gözleri parladı, o anda kahverengiden çok altın rengine dönüştü. Sanki onun ağzının bozukluğundan hoşlanıyormuş gibi.

Gray'i tanırıysam, muhtemelen hoşlanıyordur.

"Hoşuna gitmiyormuş gibi davranma." Sözler ağzından fırladı.

Adam güldü. "Gördün mü? İşte bu yüzden ona *layık* değildin.

Ne pislik adam." Bir iç çekiş. "Bu arada, ona ofisimden defolmasını söyledim. O da bana geri geleceğini söyledi. Bana yaptığı teklifi düşünmemi istedi. Sonra görüşürüz dedi."

"Ne teklifi?"

Burnunun köprüsünü ovuşturdu. "Senin yerine geçme teklifi. Nathaniel, şiddet suçlularını senden çok daha iyi anlayabileceğini düşünüyordu. Senin duygusal olarak çok kırılgan olduğunu falan gördü de."

"Ben duygusal olarak kırılgan *değilim*."

"Senin tek ciddi ilişkinin olduğunu, yani onunla olan ilişkinin olduğunu bana özellikle söyledi, ama senin duygusal engellerini kaldıramadığı için bu ilişkiyi sonlandırmak zorunda kaldığını da ekledi."

Bu olamazdı. Emerson öfkelenmeli mi, incinmeli mi, utanmalı mı, yoksa... "O orospu çocuğu," diye tekrarladı. "Seni benden çalmaya çalışıyor!"

Gray gözlerini kırptı. "Sana temin ederim ki Nathaniel Hadaway'e hiç ilgi duymuyorum."

Ona doğru koştu. Kollarını tuttu. "İşimi elinden almaya çalışıyor. Muhtemelen senin davalarına dayanarak suçlu zihni üzerine bir sürü makale yazabileceğini düşünüyor. Seni kullanmaya çalışıyor!"

"*Sen* de öyle düşünmüyor musun, Emerson? Sen de beni kullanmıyor musun?" "Sanırım... Sanırım seni istiyorum!"

Kollarını kavrayan ellerine baktı. "Öyle mi?" Bu bir soru değildi.

"Seninle çalışmak istiyorum. Bunu biliyorsun. Senden bir şeyler öğrenmek istiyorum. Ve evet, sadece seni *istiyorum*." İşte. Bitti. Söyledim. "Sanırım bunu oldukça açık bir şekilde ifade ettim. Çok güzel bir anın önüne engel koyan sensin." Cesur sözlerdi ama içten içe parçalanıyordu. Emerson, Nathaniel'in Gray'i görmeye gittiğine inanamıyordu. Eski sevgilisinin, tüm bu duygusal kırılganlık saçmalıklarıyla onu bu şekilde parçaladığına inanamıyordu. O pislik, ona defalarca uzak durmasını söylemesine rağmen hayatından çıkmıyordu. "Duygusal olarak kırılgan değilim."

Gray başını eğdi. Gözleri onun gözleriyle buluştu.

"Gizli bir görevi üstlenebilirim." Tamam, kabul, bu onun *ilk* gizli görevi olacaktı, ama yapabilirdi. Yapacaktı. "Sonuçta, dünyanın en iyi eğitimci benim, değil mi? Sen varsın." Onu bırakmalıydı. Kesinlikle. Ama bırakmadı. "Öğret bana. Göster bana." *Öp beni*. Hayır, bunu kendine sakladı çünkü onun için gururunu zaten bir kenara bırakmıştı.

"Bu, emirlere uyacağına söz verip... sonra da gidip canın ne isterse onu yapacağın durumlardan biri mi olacak?" Başını ona doğru eğdi.

Eğer eğer olmuş yap istediğini yap ne
istediğini istediğini Emerson *onu* hemen orada
becerirdi.

"Bu arada, Nathaniel tam bir pislik," dedi Gray. "Dayanılmaz. Kibirli.
Ve sesi de çok tiz."

"Katılıyorum," diye fısıldadı kız. Ağzı kızın ağzına birkaç santim
uzaklıktaydı.

Santimetre.

"Onun neyini sevdin ki?"

"Beni anlayabileceğini düşünmüştüm."

"Evet, anlayamaz. Duygusal olarak kırılğan saçmalığını söylediği
anda anladım."

Gözlerini kırptı.

"Vücudun narin. Ama zihnin ve kalbin değil." Kalbi hızla
atıyordu.

"Ve benimkinden çok daha küçük bir vücuda sahip olsan da,
beni kışımın üstüne atmakta çok başarılısın, bu yüzden belki de
sözümü geri alıp, vücudunun o kadar da narin olmadığını
söylemeliyim. Kahretsin, sen çelik gibisin. Tamamen. Daha iyi mi?"

Ona gülümsedi. O
ise homurdandı.

O asla bulamamıştı hırlamayı seksi Ta ki Gray.
Her her O homurdandığında, kız bir nevi titriyordu.

Ağzının kenarındaki ince çizgiler derinleşti. "Eğer sevgili rolünü
oynayacaksa, dokunuşuma alışman gerek."

Bu zor olacaktı. "Buna asla alışamayacağımdan eminim. Bana
her dokunduğunda, derimin altında ateş yanıyor."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Emerson."

"Sana dokunduğumda nasıl hissediyorsun?" Gerçekten merak
ediyordu. "Sanki hayata geliyormuşum gibi."

Bu neredeyse şiirsel bir ifadeydi... "Siktir et."

Tamam, o kadar şiirsel değildi.

Ama umurunda değildi çünkü adamın ağzı onun ağzını kapıyordu.
Onu kendine doğru çekti ve dudakları dudaklarını kapattı, bu da onun
istediği şeydi. O, onun istediği şeydi. Onu ateşli bir şekilde öpüyordu.
Ağzı, onun ağzına karşı çılgınca tutkuyla hareket ediyordu.

Sevgili gibi davranabilirler miydi? Gizli görevi başarabilir miydi? Kesinlikle. Çünkü onu öpmek ve ona dokunmak... kolaydı.

Ağız daha da açıldı. Elleri kalçalarını kavradı. İçindeki ihtiyaç daha da parlak ve şiddetli bir şekilde alevlendi. Onun mükemmel ütülenmiş gömleğini yırtıp açmak istedi. Ellerini göğsünde gezdirmek istedi. Kendini bırakmak ve sonuçlarını umursamamak istedi.

Nathaniel... Hayır, o onu hiç anlamamıştı. Ama

Gray'in anladığını hissediyordu.

"Gray..." Ağızını onunkinden çekti. "Gray, ben..." Kapı zili çaldı.

Emerson gözlerini kırptı.

Gözleri dönüyordu. Altın sarısı ve kahverengi. Karanlık ışığı yutuyordu. Zilin sesi etraflarında yankılanıyor gibiydi. İkisi de kıpırdamadı.

Kapı zili tekrar çaldı.

Gray yavaşça uzaklaştı. "Birini mi bekliyordun?"

Hayır, hiç de değil, beklemiyordu. Ziyaretçisi olmadığını zaten belirlememişler miydi? Gray bu analizinde tam isabet etmişti. Asla arkadaşlarını eve davet etmezdi. Çoğunlukla çok fazla arkadaşı olmadığı için.

"Bu saatte mi?" diye sordu Gray. Sesinde bir keskinlik vardı. "Bana anlatman gereken bir... arkadaşın mı var?"

Ondan uzaklaştı. Daireye girdikten sonra bir kenara attığı çantasından telefonunu aldı. "Eğer biriyle çıkıp çıkmadığımı sorma şeklin buysa, cevap hayır. Sikişmek istediğim tek erkek sensin." Parmakları telefonun ekranında kaydı. "Bilgin olsun diye söylüyorum."

"İyi." Kız, kapı zilini çalanın kim olduğunu görmek için uygulamasını kullanırken, Gray omzunun üzerinden baktı. Ve gördükleri şey...

"Piç kurusu," diye bağırdı Gray.

Evet, gerçekten de öyle. Ziyaretçisi bir piçti.

O telefonu bile bırakmadan, Gray kapıya doğru yürüdü.

"Uh, Gray!" Emerson onun arkasından seslendi.

"Saat gece on bir olmak üzere," diye omzunun üzerinden seslendi.
"Bu saatte *senin* evinde olmamalı. Aptal."

Serseri mi?

Kapı zili tekrar çaldı. Gray kapıyı açtı.

Zili üç kez çalan adam, baykuş gibi gözlerini kırıştırdı. Emerson, onun şaşkın yüzünü hızlıca gördü, çünkü görünüşe göre Gray'in kapıyı açmasını beklemiyordu.

"Uh, ah, Ajan Stone," diye başladı Nathaniel Hadaway. "Ne yapıyorsunuz..."

"Gece saat 11'de ortağımın kapısında ne halt ediyorsun?" Gray, Nathaniel'in sözlerini keserek bağırdı.

"Ben-ben..."

Nathaniel genellikle kekeleyen ya da tereddüt eden bir tip değildi. Normalde aşırı kibirli ve her şeyi bilen bir tavır sergilerdi. Ama Gray'in sesinde ölümcül bir keskinlik vardı ve onun öfkesini adeta görebiliyordu. Bu öfke Nathaniel'i dehşete düşürmüştü gibiydi.

"Emerson sana göre *değil*," diye bağırdı Gray. "Senin gibi aptal o şanslı çoktan kaybetti. Sana daha önce de söyledim, ondan uzak dur ve benim kasabamdan defol."

"Ama..." Nathaniel parmak uçlarına yükseldi. Parmak uçlarında bile Gray'den birkaç santim daha kısaydı. Nathaniel onu görmek için uzandı. "Emerson, sadece konuşmak istiyorum! Eski günlerin hatrına, bana bir dakika ver. Buradaki partnerine beni içeri almasını söyle!"

Hayır, olur mu? Emerson, Gray'in geniş omzuna hafifçe vurdu. Gray başını çevirip ona baktı.

"Lütfen," dedi Gray, ona bakarken sesi biraz yumuşadı, "bırak da onu binadan kovayım. Bu bana büyük bir mutluluk verir, sen de benim mutlu olmamı istemez misin?"

"Emerson!" Nathaniel neredeyse bağıırıyordu. Burun deliklerinden gelen bir bağıırış.

Emerson ona baktı. Sonra tekrar Gray'e. İki adam birbirinden daha farklı olamazdı. Nathaniel polo tişörtü ve bej pantolonuyla, hafif yuvarlak çenesi ve geriye taranmış saçlarıyla. İnce yapılı, Nathaniel parmak uçlarında dursa bile Gray'den en az on santim daha kısaydı.

Zayıftı.

Ve Gray... adeta enerjiyle titriyordu. Öfke mi? Yakışıklı yüzü gergin, vücudu güçlü. Kasları saldırıya hazır. Pahalı pantolon ve gömleği giymişti ama her an saldırmaya hazır. Çünkü bir beyefendi gibi giyinmiş olsa da, gerçekte Gray zar zor kontrol altında tuttuğu bir vahşiliğe sahipti ve bu vahşilik, tanıştıkları ilk andan itibaren onu cezbetmişti.

Hayır, onu çeken Gray'in kendisiydi.

"Lanet olsun, Emerson! Bu kişisel bir mesele değil," diye bağırdı Nathaniel aniden. "Bu bir ölüm kalım meselesi. O yüzden dramatik davranmayı bırak, yeni ortağını kontrol altına al ve *beni içeri al*."

Sekizinci Bölüm

"Emerson'un eski sevgilisi hakkında ne düşünüyorum? Bence o adam tam bir aptal.

Yumruklanası bir yüzü var. Bazı insanlarda böyle olur, bilirsin.

Genetik bir tuhafılık." –

Gray Stone

ELLERİ YANLARINDA YUMRUKLANMIŞTI. Nathaniel Hadaway'in zayıf çenesine hızlı ve acımasız bir aparkat atmak çok kolay olurdu. Çok basit. Bir yumruk ve bam, iş bitmiş. Bu hareketten büyük zevk alacaktı.

Bu pislik benim Emerson'umu becerdi mi? Gray'in yumruğu havaya kalktı.

Emerson onun kolunu sıkıca tuttu. "O, ölüm ya da yaşam dedi."

Gray çenesini sıktı. *Eminim o pislik, tekrar seninle yatmak için her şeyi söyler, bebeğim.* Ama bu olmayacaktı. O aptal, Emerson'a yaklaşılamayacaktı. Ya da onunla yatamayacaktı.

"Onu dinleyelim. En fazla iki dakika sürer." Kafasını Nathaniel'e çevirdi. "Duydun mu? İki dakika." Soğuk sözler. "Benden alabileceğin tek şey bu. Çünkü sen bana da sadece bunu verdin."

Vay canına. Vay canına...

Emerson cinsel bir imada mı bulunmuştu?

Nathaniel kızardı ve Gray gülmekten kendini alamadı. İki dakika mı? Bu aptal Emerson'a sadece iki dakika mı vermişti? Oh, Gray onun dünyasını tamamen alt üst edecekti.

Bu aptal herifi unutacak kadar şiddetli bir orgazm yaşatacağım ona. Onu iki dakikada orgazm ettirecekti. Ama bu sadece başlangıç olacaktı. Çok uzun ve ateşli bir gecenin başlangıcı.

"Kişisel hale getirmemize gerek yok, Emerson." Nathaniel burnunu çekti. "Sevgiline karşılık verememen için duygusal engellerin olması benim suçum değil."

Gray önce güldü. Çok güldü. Çünkü Emerson kadar duyarlı biriyle hiç birlikte olmadığından emindi ve onu henüz *elde* bile etmemişti. Sadece öpmüş. Dokunmuştu. Ama vücudundaki açlığı hissetmişti. Onu çılgınca bir tutkuyla öpmüştü. İnemeleri onu çıldırtmıştı. Tırnakları gömleğine batmış, vücudu kıvrılmış ve hevesle ona bastırmış, ona hayatının en ateşli cennetini vaat etmişti.

Yani, onun karşılık veremeyeceğini söylemek... *saçmalık*.

Ancak, Emerson'un sertleştiğini fark etti. Hemen tamamen ona döndü. Solmuştu. Bakışları aşağıya düşmüştü. Çenesi aşağıya eğilmişti ve... *hayır. Olmayacaktı*.

Onunla dalga geçtiğini mi düşündü? Asla.

Parmakları kadının çenesinin altına kıvrıldı. Yavaşça, kasıtlı olarak çenesini kaldırdı ve kadının inanılmaz mavi gözleri, gözyaşlarının izlerini taşıyan gözleri, onun gözlerine baktığında, ona gülümsedi. "Hiçbir şeyden haberi yok, değil mi?"

Dudakları aralandı.

Adam neredeyse onu tekrar öpecekti.

"İki dakika içinde seni boşaltabilirim." Konuyu düşündü. "Aslında, muhtemelen bir dakikada. Öğrenelim mi? Bunun üzerine benimle iddiaya girmek ister misin?"

Yanaklarına renk geldi. Hızla gözlerini kırpı ve gözyaşları kayboldu.

"*Siz birbirinizle yatıyor musunuz?*" Nathaniel'in burunlu sesi Gray'in sinirlerini bozuyordu. "Eh, bu mantıklı, sanırım. Emerson'un bu işi almasının başka bir yolu yoktu. Yani, annesinin nüfuzu olsa bile, bu anlaşılmadan bir şey elde etmediğin sürece onunla çalışmayı kabul etmezdin. Senatörün ilk teklifinde ona cehenneme gitmesini söylediğini duydum, ama sonra fikrini değiştirdin ve şimdi bu bana daha mantıklı geliyor. Çok daha mantıklı. *Kariyerinde ilerlemek için biriyle yatıyorsun, ha Emerson?* Bunun sana yakışmayacağını düşünürdüm."

"Genelde ben onun seviyesinin altındayım," dedi Gray yavaşça. "Ya da o benim seviyemin altında." "Gray!" Emerson başını salladı. Sertçe.

Peki. O da nazik davranacaktı. Hayır, bekle, davranmayacaktı. Kapıdaki piç kurusu onun *eski sevgilisiydi*. Ve az önce onu aşağılamıştı. "Onun için boşa harcanmışsın," dedi ona, çok kesin bir şekilde, sonra elini uzattı, Nathaniel'in soluk yeşil polosunu yumrukladı ve aptalı içeri çekti. "İki dakika. Çabuk konuş, sonra defol git. Emerson ve benim seninle zaman kaybetmekten daha önemli işlerimiz var."

Emerson, Nathaniel'e çok yaklaşmak istemiyormuş gibi birkaç adım geri çekildi. Gray bu hareketi fark etti. Biraz merak etti. Kapıyı kapattı ve avını izledi.

Nathaniel saçlarını düzeltti. Gray'e bakarken parmakları biraz titriyordu.

"Ajan Stone ve ben s-seks yapmıyoruz," diye başladı Emerson. Oh, peki, adama gerçeği söyleyecekti, öyle mi? "Henüz," diye ekledi Emerson. Sonra başını salladı.

Gray gözlerini kırptı.

"Ama yaparsak, bu seni ilgilendirmez. Ve sevişirsek, bunun benim terfi etmemle hiçbir ilgisi yok."

"Evet," diye onayladı Gray. Nathaniel'e tiksinti dolu bir bakış attı. "Bu sadece, tutkuyla birbirimizin kıyafetlerini yırtmak istememizle ilgili. Bazı insanlara bu olur." Çenesini zorla açmak zorunda kaldı. "Onu bir daha aşağılarsan, sana garanti ederim ki, bu hayatında yaptığın en büyük hata olacak." Adama adil bir uyarıda bulunmuştu. Bundan sonra olacaklar Nathaniel'in sorumluluğundaydı. Gray'in bakışları Emerson'a kaydı.

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Hayat memat meselesi nedir? Neden buradasın?"

Nathaniel'in bakışları kadının dairesinde dolaştı. Sonra gözleri Gray'e kaydı. "Emerson'la yalnız konuşmam lazım."

Adam ciddi miydi?

Nathaniel sadece Gray'e bakarken değerli saniyeler geçip gitti.

Sonunda Gray tekrar güldü. Elinde değildi. Nathaniel ona istemeden komik geliyordu. "Dostum, iki dakikan dolmak üzere." Bir adım öne çıktı.

Nathaniel geri çekildi.

"Bir an Emerson'a hakaret edip, bir sonraki an onunla yalnız konuşmak istemezsin. Seni onunla yalnız bırakmam. Olmaz." *Ve ona tekrar hakaret edersen, yumruğum havada olacak. Seni uyardım.*

"O başladı," diye hemen itiraz etti Nathaniel, lisanslı bir psikiyatristten çok iki yaşındaki bir çocuk gibi konuşuyordu.

"Nathaniel." Emerson yerinden kıpırdamadı. "Söyleyecek önemli bir şeyin varsa, söyle."

"Peki." O, ona doğru döndü. Hızla onun yönüne doğru ilerledi.

Gray gerildi.

"Bana ihtiyacın var," dedi Nathaniel Emerson'a tutkuyla.

Tabii ki ihtiyacı vardı.

"Beni FBI'daki saha çalışmasına ortak olarak al," diye ısrar etti Nathaniel. "Suçluları senden daha iyi anladığımı biliyorsun. Birçok hapisanede çalıştım, seri katillerle röportaj yaptım, onların psikopatisi üzerine *iki* kitap yayınladım ve aktif bir katili takip etme süreci üzerine üçüncü bir kitap yazma seçeneğim var."

Oh. Gray anladı. Başını salladı. "Elinde bir kitap anlaşması var. Sadece o kitap için bir konuya ihtiyacın var. Bu yüzden daha önce kapıma geldin ve Emerson'ı bırakıp yerine seni almamı istedin. Bu çabaların umduğun gibi sonuçlanmadı, bu yüzden buraya gelip yalvararak seni takıma almasını istedin."

Nathaniel'in omurgası gerildi. "Ben yalvarmam."

"Her neyse. İşe yaramıyor. Emerson'un seni işe alma yetkisi yok. Sadece benim var. O yüzden siktir git. Bu olmayacak. Sanırım bunu sana daha önce söylemiştim." Saatine baktı. "Hayatımın en uzun iki dakikası," diye mırıldandı. "Seri katilin koluma buz kıracağı saplayıp çevirmeye başladığı zamandan bile daha uzun."

Emerson nefesini tuttu.

Nathaniel ona doğru hızlı, neredeyse hevesli bir adım attı. "Bu gerçekten oldu mu?" Soluk yeşil gözleri ilgiyle parladı. Gözlerinin rengi, gömleğinin solgun rengiyle neredeyse aynıydı. "Bana anlatabilir misin? Nasıl hissettin? Buz kıracağı koluna ilk girdiğinde ne düşündün?"

O sapık ciddi miydi? Öyle görünüyordu. "Sana anlatabilir miyim? Az önce anlattım. Nasıl hissettim? Koluma buz kıracağı saplanmış gibi. Ne düşündüm? Gray başını yana eğdi. "Katil çok daha fazla uğraşmak zorunda kalacaktı çünkü ben kolay bir av değildim ve özgür kaldığım anda o bir ölü adam olacaktı. Ve onun ölümünün *acı verici* olmasını sağlayacaktım."

Sessizlik.

Nathaniel yutkundu. "Büyüleyici." Ama biraz mide bulandırıcı görünüyordu. Bir elini yüzüne doğru salladı.

Gray gözlerini devirdi. "Aslında pek ilginç değil. Sadece gerçekler. Ama hikaye zamanı bitti. Kapı bekliyor. Bir dahaki sefere, Emerson'un hayatına geri dönmek için yalan söyleme." *Aslında onun hayatına hiç geri dönemeyeceksin.* İlerledi ve Nathaniel'in omzuna elini koydu. "Seni kapıya kadar yedi adım yürümek zorunda mıyım?"

"Ama ben yardım edebilirim! Katiller konusunda Emerson'dan daha iyiyim! Onları çözebilirim!" Bacaklarını kilitledi. "Çalıştığın yeni davadan bahset bana."

Gray'in içinde bir tedirginlik belirdi. "Yeni bir davam olduğunu kim söyledi?"

"Ben..." Nathaniel geri çekildi. "Kaynaklarım var. Ve ekibiniz için büyük bir şeylerin olduğunu biliyorum."

Gray ona gülümsedi. "Bu davada yardım edemezsin. Korkarım Emerson benim için yeri doldurulamaz."

"Onun yapabildiği her şeyi yapabilirim!"

"Şüpheliyim. İnsanların seni benim utangaç gelinim olarak kabul edeceklerini sanmıyorum."

Nathaniel'in gözleri çok büyüdü. Sonra çok küçüldü. "Ne?"

"Oh, sana iyi haberi vermedim mi? Üzgünüm, sen içeri dalıp ölüm kalım meselesi gibi dramatik davranınca zamanım olmadı galiba. Emerson benim karım olacak. Ve senin buradan defolup gitme vaktin geldi."

* * *

"O GERÇEKTEN karın değil. Bu bir kamuflaj." Nathaniel hızlıca konuştu.

"Hadi oradan, Sherlock." Gray adamın peşinden gitti. Bu pisliğin binadan kişisel bir eşlikle çıkarılması gerektiğine karar vermişti. Ayrıca Emerson'un eski sevgilisiyle yalnız konuşmak istiyordu. *Yeni davayı sana kim söyledi?* Daha kırk dakika önce ekibi 0600 brifingi için çağırmıştı.

"Emerson hiç gizli görev yapmadı."

Merdivenlerden aşağı iniyorlardı. Adımları etraflarında yankılanıyor gibiydi.

"Biliyorum." Nathaniel'in kafasının üst kısmında seyrekleşen saçları görünüyordu. Bu, saçlarını neden geriye taradığını açıklıyordu.

"Baskı altında çökecek," diye Nathaniel uğursuz bir şekilde uyardı. "Çökmeyecek." *Ama sen benim yumruğumun altında çökeceksin.*

Merdiven sahanlığına ulaştılar.

"Emerson akademi koridorlarında olmalı." Nathaniel kapı koluna uzandı. "Sahte bir kişiliği uzun süre sürdüremez. O bir bukalemun değil. Sosyal ortamlar onun için her zaman garip olmuştur. Bu yüzden uzun süreli ilişkileri azdır. Sadece yüzeysel arkadaşlıkları vardır. Bu yüzden konuşmak yerine izlemeyi tercih eder." Dışarıya çıktı.

Gray, adımları daha yavaş bir şekilde onu takip etti.

Nathaniel konuşmaya devam etti. "O, sürekli suçluları anlamaya çalışıyor çünkü derinlerde bir yerde kendisinde bir sorun olduğunu düşünüyor ve onların sapkın davranışlarını çözebilirse, Emerson kendini anlayabileceğine inanıyor."

Yeter. "Hey, pislik."

Nathaniel arkasını döndü.

"Emerson hakkında bana bir şey anlatmana gerek yok. Onu çok iyi anlıyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, dostum, daha az konuş. Çünkü sen hiçbir şey bilmiyorsun."

Nathaniel somurtarak baktı. Yakındaki bir ışık, öfkeli yüz hatlarını net bir şekilde aydınlattı. "Onu çok iyi tanıdığımı düşünüyorum."

"İki dakika mı? Hayır. Pek sayılmaz. Tanımıyorsun. İki dakikada onu neredeyse hiç tanıyamazsın."

Nathaniel nefesini çekti. "Onun soğuk olması benim suçum değil."

Gray ellerini yumruk yaptı. "Tuhaf. Soğuk bir kadınsa, ona her dokunduğumda beni yakıyor."

[illegible]

"Bir sorun mu yaşayacağız, Ajan Stone?" diye sordu Nathaniel.
"Çünkü ikimizin de profesyonel davranabileceğini düşünmüştüm."

"Profesyonelliği siktir et. Evet, bir sorunumuz olacak. Aslında zaten bir sorunumuz var." Sonra, Nathaniel'in içeriden aldığı bilginin kaynağını çok iyi bildiğinden emin olduğu için Gray, "Senatör Marlowe" diye ateşledi.

Nathaniel'in gırtlığı hareket etti. "O ne olacak?"

"Emerson'un hayatını kontrol etmeyi seviyor. Ayrıca çalıştığı üniversitenin en büyük bağışçılarından biri."

"Orası... onun mezun olduğu üniversite."

"Emerson için seni seçti, değil mi? Muhtemelen ona uygun olduğunu düşündü. Ama uygun değildin. Emerson'u hayal kırıklığına uğrattın."

"Nasıl cüret edersin..."

"Sakin ol, yakışıklı. Cinsel açıdan bahsetmiyorum, ama açıkça görülüyor ki onu o açıdan da hayal kırıklığına uğrattın."

Nathaniel öfkeyle nefesini verdi.

"Onun çalışmasını çaldın." Emerson'un öfkesini hatırladı. "Onun güvenini boşa çıkardın. Ona bunu yapamazsın. O affetmeyi pek sevmez." Bu yüzden mi Emerson'a karşı tüm kartlarını masaya koyarken bu kadar dikkatli davranmıştı? Çünkü onun hakkında bunu en başından beri fark etmişti? *Güven önemlidir. Ve çok kıırılıandır.*

Gray, Nathaniel'in tepkisini görmek için birkaç ayrıntıyı paylaşmaya karar verdi. "Senatör, benim onun kuklası olmamı istedi. Emerson'un FBI'da yaptığı her şeyi rapor etmemi istedi." Gray omuz silkti. "Ona siktirip gitmesini söyledim. Ama bu, FBI'daki diğerlerinin hala o kadına rapor vermediği anlamına gelmez. Ve şu anda, burada, noktaları birleştirmekten başka çarem yok. Dün, üstlerime yeni bir davayı üstlendiğimi söyledim..." FBI'ın radarında hiç olmayan, Cassius yüzünden kişisel bir dava. "Ve sonra *bugün* kapımdan içeri girdin. Emerson'la değil, benimle çalışman gerektiğini söyleyip durdun. Sanırım senatörün dünyasında bir şeyler değişti. Emerson'un FBI'dan ayrılmasını istiyor.

Oyun zamanının bittiğini düşünüyor. Senatör, Emerson'un yerine geçmen için seni gönderdi.

Nathaniel bu suçlamayı inkar etmedi.

"Emerson'un ortağım olmasından pek hoşnut değildim, ilk günden itibaren." Doğruydı. "Ama *kimse* onun yerini alamaz. Bu görevi yürütmek istiyorsa, o zaman bu lanet görevi o yürütsün."

"*Yardım* edebilirim."

"Hayır, işime engel olursun." Konuyu düşündü. "Ayrıca beni de kızdırabilirsin. Emerson'ı da kızdırabilirsin. Bu saçmalıklarla vakit kaybedecek vaktimiz yok. O yüzden Mercedes'ine bin ve buradan defol. Hizmetlerine ihtiyacımız yok."

Ama Nathaniel oyalanmaya devam etti. "Anlamıyorsun. *Emerson'a güvenemezsin*. Annesi... Bak, senatör *endişeli*. Emerson'un hayatı tehlikede, tamam mı? Senatör, Emerson'un..."

Sözünü kesti.

Gray ona sertçe baktı. "Beni merakta bırakma. Senatörün korktuğu şey nedir? Çünkü bir gün Emerson'la çalışmamı istiyor, sonra da dönüp bana seni dayatıyor. Bir adam bu tür bir değiş tokuş yüzünden boyun incinmesi yaşayabilir."

"Seni izlemek için burada değilim. Ben... Emerson'ı izlemek için buradayım." Nathaniel saçlarını düzeltti. "Senatör, Emerson'ın... parçalanabileceğinden endişeleniyor. Senin bilmediğin bir aile geçmiş var."

Aslında biliyordu.

"Senatör, Emerson'un babasının izinden gideceğinden endişeleniyor. Paranoyadan muzdarip olmaya başlıyor. Sanrılar görüyor. Senatör, Emerson'un karanlığa sürüklendiğinden endişeleniyor." Sempatî, sesini derinleştirdi. "Birisi Emerson'a yardım etmeli. Birisi onu gözetmeli. Niteliklerimle, ona yardım etmek için mükemmel biriyim." Eli yanına düştü.

Gray, onun yalancı gözlerine dik dik baktı ve "Saçmalık" dedi.

Nathaniel ağzını açtı, sonra kapattı. "Anlamadım?"

"Saçmalık." Bunun oldukça açık olduğunu düşündü, ama her ihtimale karşı, "Saçmalık." Üçüncü kez söylediğinde, sadece eğlence için yaptı. "Emerson

hiçbir karanlığa kaymıyor. Ayrıca sen, onunla ilgili her şeyi halledebilecek son kişisin. Ve sana profesyonel bir ipucu vereyim."

"Ne? Ben... Ben sana gerçeği söylüyorum!"

"Hayır, söylemiyorsun. Ve o profesyonel ipucu hakkında..." Adamın saçını işaret etti. "Yalan söylediğinde saçını düzeltirsin. Bu seni ele veriyor."

"Ben..." Nathaniel'in eli kalkmaya başladı, ama kendini tuttu.

"Eğlenceliydi. Hayır, eğlenceli değildi. Sadece sinir bozucuydu. Bir daha seni görmeyeyim." Gray arkasını döndü. O konuşmadan çok fazla yalan duymuştu, ama bir gerçeği keşfettiğinden oldukça emindi.

Senatör FBI'ın işlerine burnunu sokuyordu. Bu durmalıydı.

Ve Emerson'la *ilgilenecek* tek kişi kim olacaktı?

Ben olacağım.

İki dakika, kışını yala.

Dokuzuncu Bölüm

*"Bazı insanların kötü doğduğuna inanıyor
muyum? Tabii ki evet." – Gray
Stone*

EMERSON'UN NEFESİ hızla girip çıkıyordu. Nathaniel'in Gray'i görmeye gelip sonra da onun kapısına çıkmasına inanamıyordu. O piç kurusu, Gray'in gözünde onu küçük düşürmeye çalışıyordu.

Ama Gray, Nathaniel'in oyunlarına kanmıyor.

Nathaniel. Akıllı. Kurnaz. Azimli. Başkalarının çalışmalarını çalmak için azimli. Manipülatif. Onu, gerçekten onu önemseydiğini düşünmesi için kandırmıştı, ama Emerson onun başından beri onu kullandığını öğrenmişti.

Emerson, Nathaniel'le ilişkisini bitirdiğinde annesi çok kızmıştı. Emerson ise sadece rahatlamıştı.

Ama şimdi kapımda beliriyor. Nathaniel bu saçmalığı kesebilir. Onlar birlikte çalışmıyorlardı. Dairede aceleyle dolaştı. Yatak odasına koştu ve doğrudan banyoya girdi. Gray eve dönmeden önce yüzüne biraz su serpip kendini toparlamak istiyordu.

Bana onunla gizli görevde çalışma şansı veriyor. Bunu mahvetmeyeceğim. Mahvetmeyeceğim...

Kalbi durmuş gibiydi. Emerson banyo aynasına bakmıştı. Aynada parçalanmış görüntüsü yansıyor. Aynanın kırık olması nedeniyle görüntüsü parçalanmış ve bozulmuştu. Yüzeyinde yüzlerce küçük örümcek ağı gibi çatlaklar vardı. Elini kaldırdı, sanki çatlaklardan birine dokunacakmış gibi. Ama dokunmadan önce durdu. Elini yumruk yaptı.

Sonra banyosundan koşarak çıktı ve yatak odasına geri döndü. Komodinine ve ona baēlı aynaya doēru koştu. Daha önce komodine ya da aynasına bakmamıştı bile. Ama şimdi tüm dikkati oradaydı.

Kırılmış. Parçalanmış. Onlarca kırık görüntüm.

Kafasını salladı. Bir aynanın parçalanması... tamam... belki rastgele bir kaza olmuştur.

Uh, tam olarak nasıl rastgele bir kaza oldu, Emerson? Sen burada bile yokken? Yani kaza teorisi zayıftı, kabul, ve bir deēil *iki* aynanın kırılmış olduēu gereēini de eklediēinde...

Komodinden ve aynasından uzaklaştı. Adımları artık çok daha yavaştı. Kalbi göēsünde çarpıyordu. Bu... daha önce de olmuştu.

Elini boynuna götürdü. Saē alt tarafa kaydıldı. Küçük bir yara izi. Bir santim bile yoktu. Genellikle saçları tarafından gizleniyordu. Eski bir yara izi.

Kaçtım.

Daha da geri çekildi, sonra döndü ve atladı. *Evimde bir ayna daha vardı.* alışma odasının yanındaki küçük tuvalette. Topukları zeminde tıkırdayarak tuvalete koştu. Kapıyı açtı.

Kırılmış. Bükülmüş. Yüzeyinde örümcek aēları vardı. Ama aynanın büyük bir parçası eksikti. Tam ortasından. Büyük bir parça, belki on beş santim uzunluēunda ve beş santim geniřliēinde, eksikti. Ve başka bir zamanı düşündü. Başka bir yeri.

Kırık aynanın bir parçası bıçak gibi kullanılmıştı.

Banyodan ıktı. Kalp atışları çok hızlıydı ve saē eli boēazındaki yara izine dokundu.

O uzun zaman önceki gece, kırık ayna parçası boēazına dayandırılmıştı. Onu kesmişti, kanamasına yetecek kadar derinden. Bir yara izi bırakacak kadar.

Bir el omzuna dokundu. "Emerson..."

ıēlık attı ve o eli yakaladı. Büküldü ve kaldıldı, ayaēı saldırganın ayak bileēinin altına girdi.

Onu yere indirip kaçacaktı. Onu bir daha incitmesine izin vermeyecekti. Onu incitmesine izin vermeyecekti.

Ama saldırganı ayakta kalmıştı. Pozisyonunu değiştirdi, saldırısından kaçtı ve birdenbire Emerson duvara yapıştı. Yıldırım hızıyla hareket etti ve ellerini başının iki yanına sıkıştırdı.

"Emerson," diye bağırdı Gray.

Gözlerini kırptı. Nefesi hızlandı.

Gray'in kaşları arasında hafif bir endişe çizgisi belirdi. "Sakın bana karşı aniden ve rastgele bir dövüşme isteği duymuş olamazsın."

Kalbi göğsünden fırlayacak gibiydi. "Ne oluyor?" diye sordu.

"A-aynalara bak." "Ne?"

"Aynalar." Bilekleri onun tutuşunda büküldü. O bırakmadı. "Hepsi kırılmış." En azından, kırılmış olduklarını düşündü.

Hayır, hayır, kendini sorgulama. Kırıklar gerçek. Biri aynaları kırmış. Ama bunu yapmak için, biri evine zorla girmesi gerekirdi.

Ya o hala buradaysa? Odaları iyice aramamıştı. O geldiğinde, Nathaniel, o ve Gray daireye girdikten hemen sonra ön kapıyı yumruklamaya başlamıştı. Evi aramak için zaman olmamıştı.

Bu yüzden Gray ona dokunduğunda çıldırmış ve ona saldırmıştı. Saldırganın hala evinde olduğunu düşünerek çok korkmuştu.

"Aynaların kırılmış mı?" Kaşları çatıldı. "Bu yüzden beni yere atmaya mı çalıştın?"

"Git bak." Sesi çok boğuktu.

Yavaşça ellerini bıraktı. Kaşlarını çatarak ona baktı. "Korkman hoşuma gitmiyor."

Evet, o da bu duyguyu pek sevmiyordu. Elleri düştü.

Ama adam hemen bir bileğini tekrar kelepçeledi. "Ben nereye gidersem, sen de oraya geleceksin."

Bu harika bir plan gibi geliyordu. O, tuvalete doğru yol aldı. Kız, onun arkasına yaklaştı. Parçalanmış aynayı ve çarpık yansımalarını gördü.

"Aynayı sen kırmadın herhalde?" Sesi sertleşmişti.

Emerson başını salladı ve ona, "Yatak odası" dedi.

"Tamam. Arkamda kal, olur mu?" Eğildi ve sağ eliyle ayak bileğindeki kılıftan silahını çıkardı. Sol eliyle ise kadının bileğini sıkıca tutmaya devam etti.

Sessizce yatak odasına doğru sürünerek ilerledi ve kız da ses çıkarmamak için topuklu ayakkabılarını çıkardı. Arkasına bakıp kızın aniden küçüldüğünü fark edince kaşlarını daha da çatmış gibi göründü.

Sonra yatak odasına girdi. Kız kapıyı açık bırakmıştı. Yavaşça kızın şifonyerine doğru ilerledi. Şifonyerin üzerindeki kırık aynayı görünce çenesi daha da sertleşti. Emerson bitişik banyoyu işaret etti.

O da görüyor. Kırık aynalar gerçek. Biri evime girmiş. Hepsini kırmış.

Sadece biri değil.

"Ne oluyor lan?" diye bağırdı. Sonra bir saniye sonra, "Daireyi arıyorum."

Evet, iyi, harika. Daireyi aramalılar. Banyodan çıktılar. Adam kadının bileğini bıraktı, ama kadın hemen kolunu tuttu. "Tuvalette bir parça cam eksikti. Dikkatli olun. Daha önce de camı bıçak gibi kullanmıştı."

Sessizlik.

Sonra, tamamen ölümcül ve öfkeyle gürleyen bir sesle, "*Daha önce mi?*" diye tekrarladı Gray.

O, onu bıraktı. Parmakları boynuna doğru yükseldi. Hafif yara izinin üzerinde kaydı. Emerson başını salladı. "Önceden. Y-yıllar önce..."

"O artık ölü bir adam."

* * *

"Beni evine getirmek zorunda değildin." Emerson, Gray'in çalışma odasındaki kanepenin yanında duruyordu, ayaklarının yanında bir gecelik çantası vardı. "İkimiz de evimi kontrol ettik. Hırsız gitmişti." Gözleri odanın içinde dolaştı. Sağdaki geniş kitap raflarında bir an durdu. Gözleri her kitabı inceliyor gibiydi. Bir an için, dudaklarının hareket ettiğini ve kitapları saymaya başladığını yemin edebilirdi.

Bir, iki, üç...

Gray dişlerini sıktı. *Emerson stresli veya korkmuş olduğunda sayar.* Bu, ortaklıklarının başlarında fark ettiği bir alışkanlıktı. Ve o anda onun çok korktuğundan emindi. Nasıl korkmasın ki? Hasta bir piç kurusu evine girmişti. Aynalarını kırmıştı.

Kızın korkutulmasına çok öfkelenmişti. Buna bir de bu bokun ona daha önce de başına geldiği gerçeği eklenince? *Hayır, olamaz.* Sahip olduğu tüm koruma içgüdüğü aşırı hızda çalışıyordu. Ama yine de, Emerson söz konusu olduğunda koruma içgüdüğü her zaman yüksek alarmdaydı.

Polisi aramakta ısrar etmişti. Yerel polise haneye tecavüz raporu doldurmuştu, ancak polisler olay yerinde pek bir işe yaramamıştı. Emerson'un evinde zorla girildiğine dair bir iz yoktu ve polisler, birinin sadece aynaları kırmak için içeri girdiğine pek inanmamıştı.

Gray bu hikayeyi yuttu. Aynalar bir mesajdı. Bir alay. Bir tehdit. Yukarıdakilerin hepsi. *Kırık aynalar Emerson'u dehşete düşürdü.* Tam da suçlunun istediği gibi.

"Çok açık konuşayım." Sesinin çok sert olduğunu biliyordu, ama bu durumda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kendini sert hissediyordu. Eve girdikten sonra kirli paltosunu atmıştı. Ayak bileği kılıfını çıkarmış ve silahını da emniyete almıştı. Şimdi Gray, kol uçlarındaki düğmeleri çekip açtı. Hızlı, öfkeli hareketlerle iki kolunu da sıvadı. "Benimle kalman gerekiyor. Bu gece biri evine girmiş."

"Evet."

Sadece bu kadar. Onun ciddi, korkmuş, üzgün gözleri, onun gözlerine bakıyordu.

"Kapılarda iz bırakmayacak kadar becerikliydi ve alarmını da çalıştırmadı." Onun dairesine vardıklarında alarmı devre dışı bıraktığını görmüştü. "Bu, karşında bir amatör olmadığını gösterir."

Kız başını salladı, saçları omzunun üzerinden kaydı. Eli boynuna gitti. Sonra sanki kendini yakalamış gibi hemen indirdi.

Boş ver. Ona doğru yürüdü. Sert, öfkeli adımlarla. Eli ona doğru uzandı.

Emerson irkildi.

Onun irkilmesi onu derinden etkiledi. "Sana zarar vermeyeceğim. Asla böyle bir şey yapmam." Uzun zaman önce verdiği bir söz...

Asla, asla senden zayıf birine zarar verme.

Uzun kirpikleri titredi.

"Sana ne olduğunu görmek istiyorum." *Sana zarar veren o piçi tamamen yok etmek istiyorum.* Gray yeri aradığında aynaları kıran kişi çoktan gitmişti ama...

Nathaniel Hadaway'in suç mahallinde olması kesinlikle çok şüpheliydi. Polisler Nathaniel'den bahsetmişti. Polisler, çoğunlukla Gray'in FBI ajanı olması ve o kasabada çok güçlü olması nedeniyle, adamı sorgulamayı kabul etmişlerdi.

Gray, soruşturmayı kendi başına Nathaniel'i sorgulayarak sürdürmeyi planlıyordu.

"Artık pek bir şey yok, gerçekten. Yara izi çok eski."

Hiçbir şey değilmiş. Saçmalık. Onu tanıdığı süre boyunca, yara izine hiç dokunmamıştı. Ama şimdi, bu gecenin olayları nedeniyle, parmakları sürekli yara izine doğru uçuyordu. Anlıyordu. O geceyi ve onda yarattığı korkuyu unutmak istediği için, yara izine dokunmamak, dikkat çekmemek için kendini bilinçli olarak eğitmişti. Yara izine çok dokunursa, insanlar fark ederdi. Onun gibi insanlar. Ve sorular sorulurdu.

Gizemli Emerson, kendisine soru sorulmasından hoşlanmazdı. *Çok yazık, tatlım. Sana soracağım bir sürü soru var ve sen bana her şeyi anlatacaksın.* Çünkü onunla ilgili her ayrıntıyı bilmek zorundaydı. Eğer biri onu tehdit ediyorsa ve

Emerson'un peşinde olduğunu kesin olarak biliyorsa, o zaman bu adamı durdurmak için bilgiye ihtiyacı vardı.

"Sana ne olduğunu görmek istiyorum," diye tekrarladı Gray. Elini dikkatlice kızın saçlarını geriye doğru taradı. Üstlerindeki avize, çalışma odasında durdukları sırada bolca ışık sağlıyordu. Burası, bir sürü kişisel hatırayla dolu bir yerdi.

Emerson'un evi boştu, ama onun evi... onun sığınağıydı. Yıllar boyunca özenle seçtiği eşyalarla doluydu. Hiçbir şey rastgele değildi. Her şey özeldi. Bir kitap raflarına girmişse, o kitap saklanmaya değerdi. Defalarca okuduğu ve tekrar okuduğu bir şeydi. Sakladığı şeyler onun için her zaman büyük değer taşıyordu.

Ama Emerson gibi, o da evine neredeyse hiç kimseyi davet etmezdi. Sadece seçkin birkaç kişi eşliğinden içeri girebilirdi. Denizci kardeşleri. Ailesi.

Emerson.

Kafasını yana eğdi. "Muhtemelen yara izini göremezsin. Yıllar oldu..."

Gördü. Yaklaşık bir inç uzunluğundaydı. Altın rengi teninde küçük beyaz bir çizgi. İşaret parmağıyla yara izini hafifçe okşadı. Kendini ona doğru eğilirken buldu. "Ne oldu?"

"Kırık bir ayna parçasından kesik."

Arka dişlerini birbirine vurdu. Tam da *düşündüğü* şeydi. "Kim yaptı?"

Elleri kalktı. Göğsüne bastırdı. Onu itmek için değil. Yakınlaştırmak için de değil. Sadece ona dokunmak için.

Dokunuşunun tüm vücudunu sarstığını hissetti. Kokusu onu sardı. Duygusal. Yasemin. Ve yine de bir şekilde... masumiyet.

"Onun yüzünü hiç görmedim. On yedi yaşındaydım."

On yedi mi? Ne demek bu?

"Annemin evindeydim."

Annesinin evinde mi? *Kendi* evinde olması gerekmez miydi? Ne tuhaf bir ifade şekli. Gray bu açıklayıcı betimlemeyi şimdilik bir kenara bıraktı.

"Hafta sonu için eve gelmişim. Genelde yatılı okulda kalıyordum, ama üç günlük bir hafta sonu tatilimiz vardı. Orada başka kimsenin olmadığını sanıyordum. Sadece ben vardım. Yatak odama girdim ve duvardaki aynanın kırık olduğunu fark ettim. Çatlamış ve parçaları eksikti. Geri çekildim ve tam o sırada... o arkamdan geldi." Yutkundu. "Kırık aynanın parçasını boğazıma dayadı."

Kasları gerildi.

"Çok korkmuştum. Arkamda olduğunu hissedebiliyordum. O benden çok daha büyüktü. Ve o..." Bir nefes verdi. "Onunla dövüştüm." Düz bir sesle. "Annemin güvenlik ekibi tarafından eğitilmişim. Beni kapıya doğru itmeye çalıştığında, onunla dövüştüm. Tekmeledim, kıvrıldım, dirseklerimi kullandım ve kaçtım." Bakışları Gray'in gözlerine kilitlendi. "Aynanın beni kestiğini hissettim. Umurumda değildi. Koşarken kan boğazımdan aşağı damlıyordu. Yatak odasından çıktım. Merdivenlerden aşağı koştum. Bir kez bile arkama bakmadım. Orada olacağından çok korkuyordum. Peşimde, kırık aynayla beni kesiyor olacağından. Ön kapıya ulaştım, kapıyı açtım ve... annem oradaydı. Annem ve güvenlik şefi Owen Porter."

Parmakları küçük yara izinin üzerinde bir kez daha kaydı. Titredi.

"O piçi yakalayamadılar," dedi.

"O piçi yakalayamadılar." Dudaklarını sıkıca kapattı, sanki sözlerini tutmaya çalışıyormuş gibi.

O, kadının hiçbir şeyi saklamasını istemiyordu. "Emerson?"

Kadının elleri kıvrıldı ve adamın gömleğinin önünü yumrukladı. "Gizli görevi ben yapabilirim. Bunun hiçbir şeyi değiştirmesine izin verme. Yapabilirim."

"Herhangi bir işi yapabileceğinden hiç şüphem yok ve bunun neden bir şeyi değiştireceğini anlamıyorum." Ama bu, bazı şeyleri değiştirmişti. Ona yalan söylüyordu. Bazı şeyleri değiştirmişti çünkü... *Seni gözümün önünden ayırmak istemiyorum. Seni korumak istiyorum. Seni korkutan o piçi yok etmek istiyorum. Düzeltme, onu yok edeceğim.*

Kırpışları titredi. "Ciddi misin?" "Neden bir şeyi değiştirsin ki?"

"Annem ve Owen o gece bir hırsız bulmadılar. Zorla girildiğine dair hiçbir iz yoktu ve annemin evinde en gelişmiş güvenlik sistemi vardı."

Tıpkı bu geceki gibi. Hırsız izi yoktu ve güvenlik sistemini tetiklememişti. "Sadece adamın iyi olduğu anlamına gelir." Bu da kötüydü.

"Onlar bunun... benim yaptığım anlamına geldiğini düşündüler."
Çenesi neredeyse yere düşecekti.
"Ne?"

Ellerini indirdi. Bir adım geri attı. Bir adım daha. Bir adım daha. "Ben yapmadım. O gece yatak odamdaki aynayı ben kırmadım. Dikkat çekmek ya da kurban olmak istediğim için kendimi yaralamadım."

Ne oluyor lan? Annesi böyle saçma bir şey mi düşünmüştü? "Ben hayalperest değilim."

Nefesini tuttu çünkü bunun nereye varacağını tam olarak anlıyordu.

"Değilim," diye daha sert bir şekilde tekrarladı. "O gece bana saldıran kişi gerçektir, onu gören tek kişi ben olsam da. Ve bu gece de gerçektir. O aynaları *ben* kırmadım."

Kısa bir baş sallama. "Bir saniye bile öyle olduğunu düşünmedim."

"Annem, ben on yedi yaşındayken bu olayın asla ortaya çıkmamasını sağladı. Her şeyi uydurduğuma o kadar emindi ki." Bir nefes verdi. "Olanları annem ve Owen dışında kimseye anlatmadım. Şimdiye kadar. Sana kadar."

"On yedi yaşındaki bir kıza yapılan saldırının senatör olan annen tarafından örtbas edildiğini mi söylüyorsun? O piç kurusu sana tecavüz edebilirdi, seni öldürebilirdi, ama annen *hiçbir şey* yapmadı *mi?*"

Emerson irkildi.

Gray sakinleşmesi gerektiğini biliyordu. Ayrıca öfkesinin yakın zamanda dinmeyeceğini de biliyordu. *Bu Emerson.*

Gözleri yere düşmüştü. "Benim de onun gibi olduğumdan korkuyordu." "*Bana bak, Emerson.*"

Gözleri hızla yukarı kaydı.

Sakin ol, Gray. Evet, kendini kontrol etmesi gerektiğini biliyordu. Ama bunun mümkün olmadığını da biliyordu. Kontrolü, o aynalar kadar çatlamıştı. "Sen baban gibi değilsin."

"Ben hayal görmüyorum," diye fısıldadı

Emerson. "Hayır, bebeğim, görmüyorsun."

Alt dudağını ıslattı. "Bana az önce 'bebeğim' dedin."

Evet, öyle demişti.

"Senin... bizim... örtbas hikayemize mi giriyorsun? Bu yüzden mi birdenbire sevgi sözcükleri kullanmaya başladın?"

Yalan söyleyip evet diyebilirdi. "Bence öyle mi yapıyorum?" "Bilmiyorum." Bakışları uzaklaşmaya başladı.

"Bana bak, Emerson. Gözlerini

bana dik." Bakışları onun bakışlarıyla çarpıştı.

"Bir takipçin var," dedi ona. Yavaşça başını salladı.

"Onun bir süredir hayatında olduğunu biliyordun, değil mi?" Öfke içini kapladı.

"On yedi yaşımdan beri. O zamandan beri hayatıma girip çıkıyor. Küçük şeyler yapıyor."

Babanın düştüğü aynı yanılgılara senin de düştüğünü düşünmeni sağlamaya mı çalışıyor? Çenesini sıktı. "Ne sıklıkla sana öleceğini söyleyen mesajlar bırakıyor?"

Nefesi titredi. "Bu yeni bir şeydi."

"Öyle mi?" Bu bir soru değildi. *Bana neler olduğunu anlatmalıydın.* Ama o her şeyi çözüyordu. Hızlı bir şekilde. *O pislik onu Briar'a kadar takip etti.* Sanki bu büyük bir sorun değilmiş gibi. Emerson'u öldürmekle tehdit etmek kadar sorunlu bir şey. Motel odasının duvarındaki lanet olası kırmızı spreylere...

Boya, ondan uzak durması için bir uyarıydı.

Git. Neden? Çünkü onu takip eden adam Emerson'un kendisine ait olduğunu mu düşünüyordu?

Hayatta olmaz.

Gray yakınında kaldığında, adam sinirlenmiş, hasta oyununu bir adım öteye taşımış ve aynalarını kırmış mıydı?

"Daha önce odamı mahvetmişti. Değerli eşyalarımı kırmıştı."

Ve bu mantıklıydı. Kahretsin. Onu yanlış anlamıştı. Gray yeniden değerlendirdi. *"Bu yüzden evinde kişisel eşyaların yok. Çünkü o senin için önemli olan her şeyi yok ediyor."*

Çenesini kaldırdı.

"Polise gitmedin mi?" *Öfkeni kontrol et, Gray. Kendini tut.* "Annenin ilk saldırıyı örtbas etmek istediğini anlıyorum, ama o pislik ortalıkta dolaşmaya devam ederken, yetkililere hiç haber vermedin mi?"

"Bildirdim. Üniversitedeyken. Sonra tıp fakültesinde. Üniversitede, kampüs polisi bunun sadece bir şaka olduğunu söyledi. Muhtemelen bazı üniversite öğrencileri

eğleniyordu."

"Tıp fakültesinde, ben, şey, bir özel dedektif tuttum. Annem, kamuya açık bir suç duyurusunda bulunmamı

"Tıp fakültesinde, ben, şey, bir özel dedektif tuttum. Annem kamuya açık bir suçlamada bulunmamı istemedi, ben de kendi başıma özel dedektife gittim. Hiçbir şey bulamadı. Odama girip her şeyi mahveden kişinin kim olduğunu asla bulamadı." Yumuşak bir iç çekiş. "Yıllar boyunca diğer yerel polislerle de iletişime geçtim. Bak, nereye gidersem gideyim, her zaman bir şeyler oluyor. Er ya da geç. O bir hayalet gibi, hep benden kaçıyor, iz bırakmıyor ve hayaletlere karşı uzaklaştırma emri çıkaramazsın."

Nefes alması gerekiyordu. Savaşmak istediğinde zordu. "Adın."

"Anlamadım?"

"Pl'nin adı neydi?"

"Daniel Stewart. Boston'daydı."

Gray bu bilgiyi kaydetti. Özel dedektife ulaşacaktı. "Hayatında bu tür olaylar kaç kez yaşandı?"

"Söylemesi zor... çünkü bazen eşyaları yok etmiyor. Bazen, içeri gizlice girip eşyaları aldığından eminim."

"*Siktir lan, Emerson!*" Öfke birden patladı.

Kız başını salladı. "Evet, aynen öyle. Kahretsin. Bıktım artık. Ondan bıktım. Onu dışarıda tutamayan güvenlik sistemlerinden bıktım. Polisi aramaktan ya da özel dedektifi çağırıp soruşturma yaptırmaktan ve onların her seferinde hiçbir şey bulamamalarından bıktım."

Polisler geldiğinde ne kadar kapalı davrandığını hatırladı. Yapmacık cevapları. *Hiç şaşırmadım. Bu rutini çok fazla kez yaşamıştı.*

"Yıllardır hayatımla oynuyor. Tek istediğim onu bulmak. Onu durdurmak."

"Tamamdır," diye söz verdi Gray.

Kadının inanılmaz gözleri büyüdü. "Ne?"

"Bir ahmağın partnerimi ezip geçmesine izin vereceğimi mi sanıyorsun? Hayır, tatlım. Hayır. Onu bulacağız. Onu durduracağız. Onun en büyük kabusu olacağız."

Yüzünde umut belirdi. "Bana gerçekten yardım edecek misin? Bana inanıyor musun?"

"Evet." Aralarındaki mesafeyi ortadan kaldırdı. Çenesini avuçladı. "*Evet.*" Daha önce ona yardım etmeyen aptallara öfkelenmek istedi.

"Ama bir davamız var. Çiftleri öldüren suçlu. Öncelik bu olmalı. Ben değil. Ben bekleyebilirim."

Tabii ki bekleyemezdi. "Ben çoklu görev yapabilirim." Uykusunda. "Sen önceliğimsin. Bunu bil. Anla." Kesinlikle öyleydi. Onun en büyük önceliği. "Ayrıca, işe yarıyor."

"Uh, tekrar söyler misin? Ne işe yarıyor?"

Onunla çok yakın olacak olması. Bundan sonra onun gölgesi gibi peşinde dolaşacak olması. "Seni takip eden o pisliği hapse attırmadan tek başına kalmayacaksın. Briar'da ölüm tehdidinde bulundu." Gray, Briar'da spreylilikle yazılmış mesajları bırakanın o piç kurusu olduğuna emindi. "Bu gece senin evindeydi. Çok kısa bir süre içinde *iki* kez karşılaştık." Hızlanma hakkında konuşalım. Ve o, hızlanmanın tehlikeli sorunlara eşdeğer olduğunu biliyordu. "Bundan sonra benimle kalacaksın."

Dudakları aralandı.

"Onu yakalayana kadar," diye Gray aceleyle ekledi. *Bu kadar sert davranma. Emerson söz konusu olduğunda dikkatli davran.* "Birlikte kalmamız davamızın gizliliğine uygun olacak ve aynı zamanda ortağımın güvende olduğundan emin olmamı sağlayacak. Bir taşla iki kuş, falan filan."

"Hiçbir zaman kanıt bırakmadı. Parmak izi bile. Birkaç kez olay yerinin tamamen kontrol edilmesini istedim."

Bunu yaptığından emindi. "Bu sadece o ahmağın eldiven giydiği anlamına gelir. Onu bulacağım. Benim işim bu. Canavarları bulmak. Onları hapsetmek."

"Benim evimde de kameralar vardı. O da onları devre dışı bırakıyordu. Onunla ilgili hiçbir video kaydı yok."

"Onu yakalayacağım, Emerson. İnan bana." Bir duraklama. Sonra, daha sert bir sesle,

"Bana güven."

Gözlerine baktı. Dudakları kıvrılmaya başladı. Bir gülümseme. Yavaş, büyük, gerçek, gülümseme dolgun dudaklarına yayıldı. Yüzündeki ifade

, sanki narin omuzlarından bir yük kalkmış gibi yumuşadı. "Teşekkür ederim." Emerson kollarıyla ona sarıldı ve sıkıca tutundu.

Sıcak ve yumuşaktı ve... *Lanet olsun, o çok değerliydi.*

Kollarını ona doladı. On yedi yaşından beri bir sapıkla uğraşmasına öfkelenmişti. Ve sapığın onu korkutmasına izin vermiş miydi? Onu değiştirmesine? Hayır. Onun Emerson'u, canavarlarla yüzleşip onları anlamaya çalışırken onu hapishanelere ve psikiyatri koğuşlarına sürüklemişti...

Tüm bunlar olurken, o da kendi canavarıyla savaşıyordu.

"Teşekkür ederim, Gray," diye fısıldadı.

Parmakları beline indi. Sıkılaştırdı. "Senin minnettarlığını istemiyorum." Ona hiçbir şey için teşekkür etmesine gerek yoktu. Bu onun işi idi. Onun görevi avcılarını durdurmaktı.

Emerson geri çekildi.

Parmakları kadının belinde kaldı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Emerson, nefesi kesilmiş bir sesle.

Oh, onun istediği şeye hazır değildi. Ve o bir beyefendi olabilirdi - ya da öyleymiş gibi davranabilirdi - ve onunla ilgili olarak sadece şehvetli bir piç gibi davranmazdı. Bakışları ondan uzaklaştı.

"Gray..."

"Benim yatağında yatabilirsin. Ben kanepede yatacağım." "Gray."

Ona dokunmayı bırakmalıydı.

"Bana bak, Gray."

Kendi sözlerini ona geri söylediğine şaşırarak, bakışları ona doğru çevirdi. Emerson ona doğrudan baktı. Korku yoktu. Gözleri o kadar maviydi ki, bakmak neredeyse acıtıyordu.

"Ne istiyorsun?" diye tekrarladı Emerson.

Sen. O böyle bir şey söylemedi. Söylemezdi. Çünkü korumasının bedeli seksmiş gibi göstermeyecekti. Öyle değildi. Emerson'ı fiziksel olarak isteyebilir ve aynı zamanda onu korumak isteyebilirdi. Birden fazla işi aynı anda yapabilirdi. Az önce ona öyle dememiş miydi?

"Söylemeyecek misin?" diye mırıldandı. "Peki. O zaman sana ne istediğimi söyleyeyim istediğimi söyleyeceğim."

Çalışma odası sıcak geliyordu. Hayır, sıcak olan oydu.

Emerson ondan gözlerini ayırmadı. O da, "Seni istiyorum" diye itiraf ederken ondan gözlerini ayırmadı.

Siktir. O zaman... evet!

"Benim evimde başladığın işi bitirmeni istiyorum. Öp beni, Gray."

Onuncu Bölüm

"Karanlıktaki canavardan korkmayacağım. Karanlıktaki canavardan korkmayacağım. Korkmayacağım... Biliyor musun? Belki de karanlıkta canavar olan benim."

– Emerson Marlowe, çok, çok uzun zaman önce

Gray'in parıldayan gözlerine bakarken, kalp atışlarının sesi Emerson'un kulaklarını doldurdu. O ona inanmıştı. Polisler evine geldiğinde onun yanında durmuştu. Polisler gittikten sonra onu kendi evine götürmekte ısrar etmişti.

Bana inanıyor. Beni istiyor.

Onu çaresizce istiyorum.

"Ortaklar," diye gürledi Gray.

Emerson irkildi. Evet, evet, onlar öyleydi, ama Emerson çok daha fazlasını istiyordu.

"Sevgililer," dedi.

O başını salladı. İkisi de olacaktı. Gizli görev için. Ama gerçekte de. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez." Onun bunu anlamasını istiyordu.

"Senden sonsuza kadar sürecektir bir bağlılık istemiyorum."

"Öyle mi?"

"Hayır." Bu işe gözü açık girecekti. "Sonsuza kadar sürmesini istemediğini anlıyorum."

"Peki bunu nasıl anladın, tatlı Emerson?" Basit.

"Çünkü senin profilini çıkardım."

"Ve benim hakkımda çok şey bildiğini sanıyorsun." Dudakları alaycı bir gülümsemeye büründü. "Kendinden bu kadar emin olma."

Emerson her şeyi bildiğini düşünmüyordu elbette, ama yeterince biliyordu. "Sonsuza kadar sürmesini istemiyorsun. Sorun değil. Ben de öyle bir şey aramıyorum." Doğrusu, sonsuza kadar sürme ihtimali onu korkutuyordu. *Ya babam gibi olursam ve Gray gözlerinin önünde parçalanmamı izlemek zorunda kalırsa?* "Sonsuza kadar değil." Daha da zor.

"Tabii ki, unutulmaz iki dakikanın dışında, aradığın şey nedir?"

İki unutulmaz... Oh, lanet olsun. Yanaklarının yandığını hissetti. "Nathaniel hakkında öyle dememeliydim." Doğru olsa da.

"O lanet olası bir aptal. Onun hakkında ne istersen söyle. Senin soğuk olduğunu söylemeye hakkı yoktu."

Yanaklarındaki sıcaklık bir anda kayboldu. Aniden yüzü soğudu. "Ben..." Emerson ne söyleyeceğini bilemedi. Çünkü gerçek şu ki... "Nathaniel'le orgazm olmadım. Ben pek duyarlı biri değilim..." Sözleri yarım kaldı. Bu ne kadar utanç vericiydi? Ama ondan sevgilisi olmasını istiyorsa, her şeyi anlaması gerekiyordu. "Çok temkinliyim. Kendimi bırakamıyorum. Anı yaşamak benim için çok zor ve ben..." Bir nefes verdi. "Seninle işler farklı olabilir diye düşünüyorum." Farklı olmasını umuyordu. Bunu bu kadar çok istemesinin nedenlerinden biri de bu değil miydi? Onu bu kadar çok istemesinin? "Sana dokunduğumda, ihtiyacım oluyor. İstiyorum. Hiç kimseye bu kadar arzu duymamıştım."

Alaycı gülümsemesi kayboldu. "Hayatındaki herkese karşı bu kadar dürüst müsün?"

"Hayır, ama sana karşı dürüst olmayı seviyorum."

Çenesindeki kaslar gerildi. "Seninle ne yapmam gerekiyor?"

Madem sordu, cevap verecekti. "Beni sikmek harika bir başlangıç olur."

Dudakları inceldi. Ama gözleri daha da parladı. Sonra, "Sevgili gibi davranacağımız zamanlar için pratik yapman gerekiyor."

Tabii, pratik. Öyle diyebilirlerdi.

"Ama bundan daha fazlası..." Başını ona doğru eğdi. "Seni iki dakikadan daha kısa sürede orgazma ulaştırabileceğimi anlaman gerekiyor."

Takdire şayan bir hedef, ama hayır, yapamazdı. İyi deneme, ama...

"Emerson?" Ağzı tam onun ağzının üzerindeydi. Belki bir santim uzaktaydı. "Evet, Gray?"

"Düşünmeyi bırak. Sadece hisset." Ağzı onun ağzını kapattı. Açık. Sıcak. Tutkulu. Dili onun ağzına daldı. Alaycı ve baştan çıkarıcıydı.

Elleri onun omuzlarına dolandı ve sıkıca tutundu. *Oluyordu. Bu oluyordu.* Gray oluyordu. Onu öpüyordu, elleri vücudunda dolaşıyordu ve onu kaldırıyordu.

Gray onu görünüşte hiç çaba harcamadan kaldırırken, kız ona daha sıkı sarıldı. Onu evin içinden taşıdı. Karanlık odalarda kusursuzca ilerlerken kız yüksek topuklu ayakkabılarını kaybetti ve kısa sürede kendini onun yatak odasında buldu. Orası o kadar karanlık *değildi*. Tavan lambası üzerlerine ışık saçıyordu. Onu, koyu renkli örtülerle kaplı büyük bir yatağın yanına indirdi. Elleri vücudunda kayıyordu. Onu soyarken giysileri eriyip gidiyor, ayaklarının dibinde bir yığın halinde düşüyordu, ta ki kız tamamen çıplak olarak onun önünde durana kadar. Işığın altında tamamen çıplak kalmıştı.

O ise hala tamamen giyinikti.

Bu yanlış, değil mi? Gray da çıplak olmamalı mıydı? Bu, süreci kesinlikle hızlandırır ve kadının kendini çok daha az savunmasız hissetmesini sağlardı.

"Yatağa, Emerson."

Geri çekildi. Dizleri yatağa çarptı. Belirsizlik dalgası onu kaplarken, elleri göğüslerini örtmek için kalktı. "İki dakika içinde gelmeyeceğim." Bu, adil bir beklenti değildi.

Ona gülümsedi. "İddiaya var mısın?"

Sonra Gray üstüne çıktı. Onu öptü. Ancak bu öpücük farklıydı. O kadar çekici değildi. O kadar kontrollü değildi. Daha ateşliydi. Daha derindi. Daha vahşiydi. O, bacakları yatağın arkasına çarparak orada dururken, onun güçlü elleri vücudunu okşadı. Onu dokunabilmek için ellerini göğüslerinden çekti. O büyük parmaklarını göğüslerinin üzerinde gezdirdi. Göğüs uçlarını okşadı.

Kadın onun ağzına doğru nefesini verdi.

Gray'in elleri daha aşağı indi. Diğer meme ucunu okşarken, diğer eli vücudunda aşağı kaydı.

Bacakları onun için açıldı.

O arayan el, bacaklarının arasına daldı. Onun merkezine doğru itti. Parmakları klitorisinin üzerinde kaydı.

"Bebeğim, benim için çok ıslanacaksın." O zaten çoktan ıslanmıştı. Gray bir parmağını onun içine soktu.

Emerson, parmakları onun üst kollarını sıkıca kavramak için yukarı doğru uçarken, nefes nefese ayak parmaklarının ucuna yükseldi.

"Çok sıkı."

Evet, iki yıl olmuştu, o yüzden...

"Emerson, bebeğim, hala düşünüyorsun."

Öyleydi. Akli saatte yüz mil hızla dönüyor gibiydi. O hala giyinikti. Onu çıplak hale getirmeliydi. Olanlardan zevk aldığından emin olmalıydı. Yapmalıydı...

"Hissetme zamanı," dedi Gray boğuk bir sesle. Elleri bir anda belini kavradı ve onu yatağa itti. Üstüne çıktı. Hayır, tam olarak üstüne değil. Üstüne eğildi. Elleri indi ve bacaklarını ayırdı. Genişçe. Açıkta kalan merkezine baktı ve başka bir savunmasızlık dalgası içinden geçerken, elleri cinsel organını örtmek için daldı.

Ama Gray ellerini yakaladı. Onları yanlarına itti. "Artık saklanma." Vücudu kaydı. Yatağın kenarına çöktü, çömeldi. Bacakları yataktan sarkıyordu. O, sarkan, açılmış bacaklarının arasındaydı.

Başını eğdi.

Nefesi klitorisini gıdıkladı. Emerson'un nefesi özlem dalgasıyla kesildi. "Gray?"

Ağzını ona koydu. Kalçaları sıçradı. Hayır, sarsıldı. Parmaklarını beline doladı ve onu yatağa sabitleyerek aniden onu yemeye başladı. Dudaklar, dil. Tadını çıkararak, alıp, o kötü, kötü dilini vücuduna daldırarak. Bir anda sıfırdan *tüketime* geçti.

Elleri yatak örtüsünü kavradı. Yumruk yaptı. Kalçaları onun ağzına doğru yükseldi.

Adam onu tekrar tekrar yaladı. Homurdandı ve tadını çıkardı, her dil darbesiyle daha da aç, daha da çılgınlaşıyor gibiydi.

Ona baktı. Işık sayesinde Gray'i net bir şekilde görebiliyordu. *Tam bacaklarının arasında. Grayson Stone bana oral seks yapıyor.*

Güçlü elleri belinden ayrıldı. Parmakları, ağzına katılmak için bacaklarının arasına kaydı. Okşuyor, alay ediyor ve yalıyordu ve hayatında hiç bu kadar iyi hissetmemişti.

Diğer eli meme ucunu okşamak için yükseldi. Sıkamak ve çimdiklemek için.

Duygular hakim oldu. Bütün vücudu beklentiyle gerilirken, zevk seli onu sardı. Arzunun ipindeydi. Her an o ip kopabilirdi. Düşecekti, ama ah, o düşüş *çok güzel* olacaktı.

Dili klitorisine vuruyordu. Tekrar tekrar ve tekrar ve ip koptu. Emerson düşüyordu. Sertçe aşağıya doğru düşerken, orgazm olurken onun adını haykırdı. Orgazm tüm vücudunu sarstı. Kısa süreli bir zevk patlaması değil, zevk onu tamamen sarmış gibi hissettiren, sert, dalgalı bir dalga. Emerson, yatakta ve Gray'e karşı çırpınırken kendi nefes nefese kalışını ve inlemelerini duyabiliyordu ve o, o kötü, ama bir o kadar da harika diliyle onu vurmaya devam etti.

Ve sonra...

Kalp atışlarının hızı yavaş yavaş azaldı. Kirpiklerini kaldırdı. Orgazm olurken gözlerini sıkıca kapattığından emindi. Şimdi Gray'e baktı. Gray, yatak kenarında sarkan bacaklarının arasında çömelmiş haldeyken yavaşça başını kaldırdı.

"Tatlım." Onu tadını çıkarır gibi dudaklarını yaladı. "Ben sözümün eriyim."

Bir tür cevap vermesi gerekiyordu. Gerçek bir konuşma yapması gerekiyordu.

"İki dakikadan az."

Kahretsin, öyle olmuştu.

"Nathaniel Hadaway için tamamen boşa harcanmışsın." Elleri kalçalarını kavradı, yüzü karardı. "Benden başka kimse için boşa harcanmış olursun. Bu yüzden, sen başka kimseyi düşünemeyecek hale gelene kadar seni sikmeye devam edeceğim..."

Kapı zilinin sesi sözlerini kesti.

Dişlerini sıktı. Sol elini kaldırdı. Bileğindeki paslanmaz çelik saate baktı ve... ne? Saati mi kontrol ediyordu? "Siktir," diye fısıldadı.

Kapısında biri mi vardı? O zaman? "Neden..." Emerson durdu. Dudaklarını ıslattı. Sesi çok boğuktu. Muhtemelen nefes nefese kalması, inlemesi ve muhtemelen çığlık atmasından dolayı. Ayrıntılar konusunda biraz kafası karışık. Çığlık atmış mıydı? Belki. Muhtemelen. Muhtemelen.

Düşünmüyordum. Sadece hissediyordum.

Bu, onun normalde yapmadığı bir şeydi. Gray bu konuda kesinlikle haklıydı. Normalde, düşüncelerini kapatamazdı. Ama Gray'in yanında, kendini bırakmıştı. Ona kendini bırakacak kadar güvenmişti.

Yutkundu ve tekrar konuşmaya çalıştı. "Neden biri hep bizi bölüyor?"

Gözleri, bacaklarının birleştiği noktaya odaklanmıştı. Yavaşça, o yakıcı bakış yukarı doğru yükseldi. Kaldı. "Kader, istediğimi almamı istemiyor." Parmakları onu sahiplenircesine kavradı. Klitorisine bastırdı. Bir parmağı bile içine girdi.

Nefesi hızlandı.

"Ama ben sana sahip olacağım." Eli geri çekildi. Ayağa kalktı. Yatağın ayak ucundaki örtüyü yakaladı ve onu çekip üstüne örttü. "Bu odadan çıkma."

"Ne? Gray, bekle!"

O çoktan dönüp onu terk etmek üzereydi. "Onu bir göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kaldıracam." Sen burada kal."

Yatak örtüsü omuzlarından ayak bileklerine kadar onu örtüyordu.

Gray ise şık gömleği ve pahalı pantolonuyla orada duruyordu, saçları neredeyse hiç bozulmamıştı. Soğukkanlı ve kendinden emin görünüyordu, biraz da sinirli.

"Başladığımız işi bitireceğiz." Bunun üzerine Gray yatak odasından çıktı. Arkasında kapıyı kapattı. *Klik.*

Kalbi hâlâ hızla atıyordu. Vücudu hâlâ titriyordu. İçinde, zevkin artçı şoklarının hâlâ vücudunda yankılandığını hissedebiliyordu. Hepsi onun ağzından. O harika, seksi ağzından.

Bu inanılmazdı. Daha fazlasını istiyordu, lütfen. Çok daha fazlasını.

Ayrıca, kesinlikle, yüzde yüz, yıllar boyunca çok şey kaçırmıştı.

Emerson tavana baktı. Tavandaki ışığa. Tüyleri diken diken oldu ve yorganın altında tamamen çıplak, onun yatağında uzanmış, kendini oldukça vahşi ve ahlaksız hissetti.

Gray geri dönecek. Bu yatağı mahvedeceğiz. Hayatında hiç yatak mahvetmemişti, ama Emerson bu görevi çok dört gözle bekliyordu.

Ve sonra Gray'in sesini çok net bir şekilde duydu...

Öfkeli sesi hırladı, "*Seni öldürecekim.*"

Yorganı göğsüne sıkıca bastırdı ve yataktan atladı.

.

On Birinci Bölüm

"Neden katilleri avlıyorum? Birisi bunu yapmak zorunda. Bu işte iyiyim. Ve belki de... belki de onları avlamayı seviyorum. Sanırım bu da beni bir avcı yapıyor, değil mi?"
– Gray Stone

GRAY ön kapıyı kapattı ve evine yeni giren adama öfkeyle baktı. "Seni öldüreceğim," dedi, sözleri öfkeli bir hırıltı gibi çıktı.

Cassius Striker kaşlarını kaldırdı. "Aileye böyle mi konuşulur?"

Gray onu yakaladı. En yakın duvara itti. "İzle dikkat et."

Cassius—Cass—gözlerini kırptı. Sonra kahverengi gözleri kısıldı. Bu

Gray'in yüzünde keskin bir bakış belirdi. Sonra gülümsedi. "Sinsi piç kurusu, yine seni rahatsız mı ediyorum?" Sözlerinin altında bir kahkaha duyuldu. "Yeni seksi partnerinle meşgul müsün?"

Gray, kapının açılmasının hafif sesini duydu. Yatak odasının kapısı. Kahretsin. Gözlerini bir an için kapattı. "O emirleri hiç dinlemiyor." Cass'i henüz bırakmadı. "Onun yanında söylediklerine dikkat et."

"Neden? Seksi ortağın acı gerçekleri kaldıramayacağını mı düşünüyorsun?"

Gray onu duvara daha sertçe itti. "Birincisi, o her şeyi kaldırabilir. İkincisi, onun seksi olduğunu fark etmemelisin."

"Koridorda çıplak yürüdüğünde, kesinlikle fark ediyorum."

Çıplak mı? Hayır, hayır, hayır, hayır. Gray onu bıraktı ve hızla döndü çünkü Emerson'u yatak odasında çıplak bırakmıştı. Eğer

ona doğru çıplak olarak yürüyorduydu, Cass onun her bir santimini görüyorduydu...

Cass kahkahaya boğuldu.

Ve Emerson yavaşça ilerledi. Yine tamamen giyinikti, yüksek topuklu ayakkabıları hariç, ama Gray'e bakarken ve elinde tutarken seksi bir şekilde dağınıktı... Aman Tanrım, Emerson onun yedek silahını elinde tutuyordu. En üstteki komodin çekmecesinde bıraktığı silahı.

"Birini öldürmekle tehdit ettiğini duydum," dedi Emerson, gülen Cass'e kaşlarını çatarak. "Yardıma ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Cass'in kahkahası kesildi. Muhtemelen elindeki silahı fark ettiği içindi. "Uh, Gray?" Boğazını temizledi. "Ona benim bir tehdit olarak burada olmadığımı söylesene? Güzel bayanın büyük silahı bırakmasını sağla."

Gray dudaklarını büzdü. Belki de Cass'in biraz terlemesine izin vermesi gerekirdi.

biraz terletmeliydi.

"İkinizin bu akşam buluşma planınız olduğunu unutmuşum." Emerson'un canlı sesi. "Olan biten her şey yüzünden, bunu aklımdan çıkarmışım. Kapı ziliniz çaldığında, onun o sokaktaki sohbetin devamı için geldiğini anlamalıydım."

"Ona geleceğimi mi *söyledin*?" Cass'in şaşkınlığı belliydi.

"Hayır, kesinlikle yapmadım." Gray, Emerson'a doğru ilerledi. "Ne demek unuttun? Sana buluşmamızdan bahsetmedim ki."

Silahı indirdi. Dikkatlice yakındaki bir masanın üzerine koydu. Saçları normalde olduğu gibi düzgün değildi. Bunun yerine, dağınıktı. Yanaklarında hafif bir kızarıklık vardı. Dudakları, onun öpücüğünden dolayı hala şişmişti. *Çok seksi*. Cass'e ona baktığı için yumruk atmak istedi.

Ama onun sözleri, o an için dikkatini dağıttı.

"Sen işaret dilini biliyorsun," dedi Emerson. Ellerini arkasına koydu. Öne doğru eğildi. Başka bir şey eklemedi.

Gray bekledi.

Hâlâ başka bir şey eklemedi. "Ve...?" diye sordu Gray.

Omuz silkti. "Ve bu önemli gerçeği fark ettiğimden beri ellerini çok dikkatli bir şekilde izliyorum. İşaret dili, bir mesaj göndermek istediğinde ama sözlü iz bırakmak istemediğinde başkalarıyla iletişim kurmak için harika bir yoldur. Ancak, işaret dilini duyamazsın

, yeterince dikkatli bakarsan onu görebilirsin."

"Cass'le hiçbir şey işaret etmedim." Bundan emindi. "Hayır."

Bakışları onun yanından geçip, hâlâ ayakta duran Cass'e kaydı. ön duvarın yanında. "Ama yaptı. İlk başta bu hareketin ne anlama geldiğini bilmiyordum. Telefonumdan bakmak zorunda kaldım." Sonra Cass'in O'Sullivan'ın yanında yaptığı hızlı işareti taklit etti, ellerini kaldırıp işaret parmaklarını uzattı. "Buluşmak, değil mi? Belki de 'benimle buluşmak'? 'Sonra' işaretini eklememiştin, ama o kısmın anlaşıldığını düşündüm. Gray'e daha sonra onunla buluşmak istediğini söyledin. Ve şimdi daha sonra."

Cass alçak bir ısıklık çaldı.

"Sana benziyor," dedi Emerson, başını hafifçe sağa eğerek. "Aynı çene hattı. Saçları da aynı dokuda, rengi biraz farklı olsa da. Gözleri de farklı, ama elmacık kemikleri aynı. Muhtemelen bu benzerlik yüzünden bana o kadar tanıdık geldi. Akran mı acaba? Sonuçta motosiklet çetesi lideri değil, değil mi?"

Bu dünyada Gray'i şaşırtmak çok zordu. Ama Emerson, onun yıllardır sakladığı bu özel sırrı ortaya çıkarmış mıydı? *Kahretsin. Onunla ilgili konularda dikkatsiz mi davranıyordum?* Yeterince dikkatli davranmamış mıydı?

Ama bu *Cass'in* hatasıydı. Öyle değil miydi? Kahretsin.

Cass ona doğru yavaşça yürüdü, Gray ise olduğu yerde kalakaldı. Cass, Emerson'dan yaklaşık bir adım uzaklıkta durdu. Onu süzdü. "Tatlım..."

Gray gerildi. "İnan bana, ben senin tatlılığın değilim."

Hayır, o bana ait.

Dur. Dur. Dur. Bu vahşi sahiplenici düşünce nereden çıktı? Onun ortağı olduğu için mi?

Hayır. Cass ona hızlıca bir bakış attığında Gray'in çenesi kalktı. *Bu düşünce, onu az önce ağzıma aldığım gerçeğinden kaynaklanıyordu.* "Senin değil," dedi Gray düz bir sesle.

"Birisi sahiplenici konuşuyor. Bu yeni bir şey. Ve biraz endişe verici." Cass'in kaşları kalktı. "Gray, hadi ama dostum. Benim.

İkimiz de biliyoruz ki ona her şeyini açmayacaksın. Yani, tabii ki onu becereceksin. Yani o şekilde her şeyini açacaksın. Ama ona güvenmeyeceksin. Ortak olsun ya da olmasın." Emerson'a küçümseyici bir hareket yaptı. "Öyleyse *ortağını* yatak odasına geri gönder de biz de gizli işlerimize bakalım, ne dersin?"

Gray, Emerson'a odaklandı. Yüzü bebek gibi ifadesizdi. Tüm duyguları kaybolmuştu, ama Cass'in sözlerinin onu incittiğini biliyordu.

Cass pisliğin teki olabilirdi.

Bu bir aile özelliği idi.

Cass'i dirsekleyerek kenara itti. Cass, Gray'in boyundaydı. Onunla aynı yapıda ve mizacındaydı, ama hayatta farklı bir yol izlemişti.

"Bu arada, yeni partner," dedi Cass sert bir sesle, "Ben hem aile üyesi *hem de* çete lideri olabilirim. Ailenin kara koyunu diye bir şey duymadın mı hiç?"

Gözleri Cass'e değil, Gray'e bakıyordu. Kendini koruduğunu görebiliyordu. Sanki onun Cass'in tarafını tutmasını bekliyordu. Az önce onu altına almış olmasına rağmen, bunun onu ilgilendirmedikini söylemesini bekliyordu.

"Seni korumak için geldim," dedi Gray'e dikkatli bir vakarla.

Göğsü ağrıyordu. "Bunu takdir ediyorum." Başını ona doğru eğdi. "Teşekkürler, Emerson."

"Sen benim emirlere uymadığımı düşünüyorsun."

Daha sevimli olabilir miydi? "Uymadığımı biliyorum." "Gitmemi söyle. Giderim."

"Evet," diye mırıldandı Cass. "İşe koyulmam lazım. Bütün gece vaktim yok. Zaman geçiyor. Bisikletim köşede saklı ve meraklı komşuların beni görmemesi için gizlice dolaşmam gerekti."

Gray yakaladı Emerson'un elini tuttu. Sildi parmaklarını parmaklarını parmaklarını parmaklarını

"Emerson, sakın gitme. Benimle kal."

Gözleri büyüdü.

Belki bu biraz fazla yoğundu. Siktir et. Onun tadı hala dilindeydi ve sinir bozucu ziyaretçisi orada olmasaydı,

onun içine o kadar derin gömülecekti ki, ikisi de cennette kaybolacaklardı. "Cass benim kuzenim."

"Ne oluyor lan?" Cass patladı. "Bak dostum, onun tahminleri var, bir de senin *itirafın* var. *Arada* büyük fark var."

Emerson'un gözlerine bakmaya devam etti. O inanılmaz gözlere. Onlara ne kadar büyüleyici bulduğunu hiç söylemiş miydi? "O aynı zamanda bir çete lideri, yani evet, aile üyesi olsun ya da olmasın, onun sorunlu biri olduğunu bil. Tamamen tehlikeli biri."

"Ah, teşekkürler," dedi Cass. "Gururum okşandı. Senin ağzından çıkması benim için çok önemli." Kısa bir duraklama. "Neden ona bu kadar çok şey anlatıyoruz? Açıklamak ister misin?"

Zaten açıklamıştı. Gray, Emerson'u kendine yaklaştırdı. "Çünkü o benim ortağım."

"Evet, anladım."

Vücudunu Cass'e doğru biraz eğdi. "Senin ısrarınla aldığım davada benimle birlikte gizli görevde olacak."

"Yine, anladım. Yine de bu, ona başka kimseyle paylaşmadığın sırları anlatman anlamına gelmez. Yani, bir bakmışım, ona..." Ama sözünü kesti. Çünkü Cass'in asla aşmayacağı sınırlar vardı ve Gray bunu biliyordu.

Bu yüzden Gray onun için o sınırları aştı. "Ona piç babam hakkında bilgi vermek mi? Onu da yaptım."

"Oh, lanet olsun." Cass'in bakışları Emerson'a kaydı ve aniden ona farklı bir gözle bakmaya başladı. "*Ortağım.*"

"Doğru," dedi Gray sert bir şekilde. "Peki neden buradasın? Bu görüşme gereksiz." Ve biraz da pervasız. Özellikle O'Sullivan'ın dışında halka açık bir şekilde gösterildikten sonra. "Sana zaten söyledim, davayı alıyorum. Anzo ve Kim'i kimin öldürdüğünü bulacağım. Suçluyu cezasını çekmesini sağlayacağım."

Cass hâlâ Emerson'a bakıyordu, ama şimdi ona mikroskop altındaki bir böcek gibi bakıyordu.

Gray, Cass'in önünde parmaklarını salladı.

"Hey." Cass ona kaşlarını çattı.

"Bana vermek istediğin başka bilgi var mı? Bu yüzden mi bu gece geldin?"

"Bu gece görüşmek istedim..." Omuzlarını geriye attı. "Çünkü bu piç kurusu serbest kalamaz, Gray."

Kahretsin. Bundan korkmuştu. "Cass, onu suçüstü yakalayacağım. Bir daha gün ışığını göremeyecek." Ama bunun Cass'i tatmin etmeye yetmeyeceğinden endişeliydi. Cass son zamanlarda karanlığın derinliklerine doğru giderek daha fazla ilerliyordu.

"Onu gördüğünde bana haber ver. Gerisini ben hallederim. Sadece yerini bilmem lazım." Cass masum bir gülümsemeyle gülümsedi. Ama Cass masumluluğu pek beceremiyordu.

Ama Gray de öyle.

"Rol yapmak var," diye hatırlattı Gray düz bir sesle, "ve karanlığa batıp bir daha asla yüzeye çıkmamak var. Kim olduğunu unutma."

Cass bir adım geri attı. "Gerçekten her şeyi onunla paylaşıyorsun, değil mi?" Emerson'a başparmağıyla işaret etti. "Sen onun sırlarını saklayacağına güveniyor olabilirsin, ama ben ona güvenmiyorum."

"Sen gizli görevdesin. Muhtemelen çok hassas bir denge kurmaya çalışıyorsun." Emerson'un ifadesi yumuşaktı. "Senin sırlarını kimseye ifşa etmeyeceğim."

"Seni *tanımıyorum* bayan, sen de beni tanıımıyorsun."

"Aslında..." Gray bu alaycı sözleri söylerken gülümsemeden edemedi. Cass bunu hak etmişti. *Kötü zamanlama, dostum. Kötü zamanlama.* "Emerson'un uzmanlığı katilleri anlamaktır. Yani muhtemelen seni çok iyi anlıyordur."

Cass ona orta parmağını gösterdi. Ayrıca onlardan bir adım daha uzaklaştı. "Psikopatlar, ha? Onun uzmanlık alanı bu mu? O zaman seninle yatması tamamen mantıklı."

Henüz yatmıyordu. Ama gündemindeydi.

"Psikopatların benim ilgi alanım olduğunu söyleyemem," diye yanıtladı Emerson ölçülü bir şekilde. "Ama profil çıkarmayı severim. Bu arada, tüm psikopatlar katil değildir, tıpkı tüm katillerin psikopat olmadığı gibi."

"Harika. Paylaştığın için teşekkürler." Cass arkasını dönüp kapıya doğru yöneldi. "Ondan yeterince psikolojik saçmalık dinledim. Ve bilgin olsun, senin de benim profilimi çıkarmana gerek yok."

"Çok koruyucusun," dedi Emerson.

"Kahretsin." Cass olduğu yerde dondu. "Beni profillemeye çalışıyor. Hayatımda buna ihtiyacım olmadığını söylemedim mi?"

"Sana ait olduğunu düşündüğün kişileri savunuyorsun. Sen gözüyle gözü, dişiyle dişi türünden birisin. Birisi sana ait olduğunu düşündüğün birini incitti, birisini öldürdü. Ve sen sadece sert bir suçlu gibi davranıyor olsan da, ya da sınırı aşip pişman olduğun şeyler yapmış olsan da, bu Anzo hala senin bir parçandı. Katili cezalandırılana kadar huzur bulmayacaksın."

Omzunun üzerinden baktı. "Sert bir suçlu gibi davranmıyorum." Gülümsemesi çok fazla diş gösteriyordu. "Kendini kanıtlamadan lider olamazsın. Asla silinmeyecek bazı günahlar vardır."

Gray'in parmakları bir kez daha Emerson'un parmak eklemlerinin üzerinde kaydı. Sonra onu bıraktı. "Seni buradan çıkarabilirim," dedi Cass'e. Bu, daha önce de tartıştıkları bir konuydu. "Yapabileceğimi biliyorsun. Her şeyi ortadan kaldırabilirim."

"Tabii. Eğer ölürsem. Eğer sahip olduğum hayatı kaybedersem." Parmaklarını şıklattı. "Her şey bir anda yok olacak, peki sonra ne olacak? Wisconsin'de bir çiftçi mi olacağım? Denver'da bilgisayar programcısı olarak yeni bir hayata mı başlayacağım? Hayır. Bu benim için yeterince heyecanlı değil, ama teşekkürler." Eli yanına düştü. "Siz ikiniz işinize dönün, olur mu?" Kapıya doğru bir adım daha attı.

"Bekle!"

Gray'in bağırmasıyla durdu. "Ne, şimdi ne var?"

"O'Sullivan'ın yakınındayken bize yaklaşan birini, bir soyguncu adayı gördün mü gerçekten?"

"Sana yalan söylemediğimi biliyorsun, Gray." Cass ona döndü. "Sadece dünyaya yalan söylüyorum."

Doğru. "Onu tarif et."

"Zor. Onu sadece bir saniye gördüm ve arkadan. Muhtemelen bizden birkaç santim daha kısaydı. Erkekti. Siyah giyinmişti, muhtemelen o pislik karanlıkta saklanmak istediği için." Dudakları aşağı doğru çekildi. "Sağ elinde bıçak tutuyordu. Yani sağlam bir saldırgan."

Emerson'un vücudu titremeye başladı.

"Gray'in arkasına gizlice yaklaşmaya kararlıydı. Gray, Gray, Gray." Dilini şaklattı. "Gelecekte

. Seni her zaman soygunculardan kurtaramam."

O'Sullivan's, polislerin ve FBI ajanlarının uğrak yeri olarak biliniyordu. Çoğu soyguncu, hapse atılmamak için burayı kaçınıyordu. Cass'in ekibiyle birlikte buraya girmesine şaşırmişti. Ama Cass genelde kimseden korkmazdı.

Bu da onların ortak bir özelliğiydi.

Cass'in yardımına ihtiyaç duyacağı için birkaç kart daha masaya koymaya karar verdi. "Emerson'un evine bu gece hırsız girmiş."

Cass'in çenesi hafifçe sertleşti. "Ama sen oradaydın. Ona zarar gelmedi."

"Bu sefer değil." *Bir daha asla.* "Bu kadar kısa bir süre içinde hem soygun *hem* de hırsızlık olayının yaşanması çok büyük bir tesadüf."

"Tesadüflere asla inanmadığımı biliyorsun."

Gray de genellikle bunların saçmalık olduğunu düşünürdü. "Sen veya üyelerinden herhangi biri onunla ilgili konuşmalar duyarsa bana haber ver. Partnerime bu kadar çok ilgi gösterenlerin kim olduğunu tam olarak bilmek istiyorum."

"Tamam." Hepsi bu kadardı. Cass'in tipik tarzıydı. Sözü senetti. Dünyanın daha karanlık kesimlerinde saygı duyulmasının bir nedeni buydu — tabii, bir de Cass'in çok kötü ve kirli bir dövüşçü olması. Adam her zaman adrenalin bağımlısı olmuştu.

Ve şiddete.

Emirleri yerine getirmek mi? Evet, Emerson gibi Cass de emirleri yerine getiremezdi. Bu yüzden hiç denizci olmamıştı. Gray denizci olmuştu, ama kuzeni çok farklı bir yol izlemişti.

Bu yollar şimdi kesişiyordu.

Gray onu kapıya kadar takip etti. Kapıyı kapatmaya başladı, ama Cass eldivenli elini kaldırıp kapıya bastırdı. "Bir şey söyleyeceğim, Gray. Dışarıda, ortağımızdan uzakta."

Gray, Emerson'un her şeyi duyması gerektiğini açıkça belirttiğini düşünüyordu.

"Git," diye Emerson arkadan ısrar etti. "Sorun yok."

Vücudu gergin bir şekilde, Cass birkaç adım geri çekilirken eşiği geçti. Gray kapıyı arkasında kapattı.

"Ceset torbasında son bulmanı istemiyorum," diye mırıldandı Cass. "Ah, umursuyorsun demek. Ne tatlı." Elini kalbine koydu.

Cass, kapalı kapıyı işaret etmeden hemen önce sert bir nefes aldı. "Endişelenmem gerekir mi?"

"Neden? Ortağımın seni vurmasından mı? Belki, eğer onu kızdırırsan. Çok iyi bir nişancıdır, bilgin olsun. Dikkatli ol."

"Atış becerisiyle ilgili ipucu için teşekkürler. Bunu unutmayacağım. Ama benim demek istediğim, *senin* için endişelenmem gerekip gerekmediği idi."

Gray'in ifadesi değişmedi.

"Sevgililerini eve getirmezsın. Onlarla otel odalarında sevişir ve sonra onları aramazsın."

"Ah." Gray yüzünü buruşturdu. "Eminim bu *senin* tarzın. Ben her zaman bir bayana iyi vakit geçirdiğim için düzgün bir şekilde teşekkür etmeye çalışırım."

"Sevgililerini kendine yaklaştırmıyorsun. Sen de biliyorsun, ben de biliyorum. Ama şu anda, güzel gözlü bayan dağınık ve yeni tatmin olmuş görünüyor..."

Kahretsin, *bu kadar* bariz miydi?

"Onu canlı canlı yemek istercesine bakarken bile." Bir yemek daha yiyebilirdi. Atıştırmalık bir şeyler yemek istiyordu.

"Kadına sırlarımızı söyledin," diye suçladı Cass.

"Uh, kayıtlara geçsin. Ben ona hiçbir şey söylemedim. O gözlemci biridir. Her şeyi anlar."

"Çünkü o da senin gibi zihin sikici."

"Bu terimi hiç sevmiyorum." Gray burnunu çekti.

"Çok yazık, zihin sikici. O zihin oyunları oynuyor. *Dr. Emerson Marlowe*. Evet, bana istediğin kadar kaşlarını çat. Onu derinlemesine araştıracağım çünkü senin oyuna getirilmediğinden emin olmak istiyorum. O bıçaklı pislik sana çok fazla yaklaşıyordu."

"Emerson'un o saldırıyla hiçbir ilgisi yok."

"Ben ön araştırmamı yaptım bile," dedi Cass.

Sanki bu şaşırtıcıymış gibi. Emerson, Cass'in koruyucu olduğunu söylediğinde onu tam olarak tanımlamıştı. Bu ciddi bir understatement'ti. Cass'e ait olsaydın, senin için dünyayı yakıp yıkardı.

Elbette kuzen olabilirlerdi, ama ikisi için de aralarındaki bağ her zaman daha derindi. *Daha çok kardeş gibilerdi. Dünya bizim düşman olmamız gerektiğini söylese bile.* Cass'e asla sırtını dönmezdi.

"Senin kadının psikopatlarla karşı bir ilgisi var."

Gray başını yana eğdi. "Onu duydun. Bütün katiller psikopat değildir ve bütün..."

"Peki. Senin hanımefendinin canavarlara zaafı var. Böyle daha mı iyi?" Hayır, pek değil. Elini çenesine götürdü.

"Ne? Hadi ama, partnerinle tanışmadan önce bile bu ayrıntıyı biliyordum. Benim çevremde haberler çabuk yayılır. Hapishanelere gitmeyi seviyor. Katillerle röportaj yapıyor. Ne kadar tehlikeli olursa o kadar iyi."

"O bir psikiyatrist. Bu onun işi - katillerle röportaj yapmak. Onları anlamak. Onları nasıl durdurabileceğimizi bulmaya çalışmak." "Şu anki işi sana yardım etmek, değil mi? *Ortak?*"

Evet, Emerson'un şu anki işi buydu.

"Sadece eski sevgililerinin ortalıkta dolaşıp sorun çıkarmadığından emin olmak istiyorum. Sahiplenici davranıp onu seninle paylaşmak istemediklerine karar vermelerinden *korkuyorum*. Çünkü karanlıkta sana gizlice yaklaşan adam, ona ilgi duyan canavarlardan biri olabilir."

"Emerson senin düşündüğün gibi *biri* değil." *Ve ben onun için ölümüne savaşacak canavarım.*

"Anlat bakalım."

Aslında anlatmadı. *Çünkü bu Emerson ve o benim.*

Çok uzun süren bir sessizliğin ardından Cass başını salladı. "Anladım."

"Senin ve adamlarının göz kulak olmasını istediğim bir *eski sevgilim* var. *Gizli* bir göz." Çünkü Gray, Emerson'un çevresinde olan bitenler hakkında kendi şüpheleri vardı.

Cass ona yavaşça gülümsedi. "Gizli benim ikinci adımdır."

Hayır, değil.

"Anlat," diye ekledi Cass. "Kimi avlayacağımı söyle."

"Dr. Nathaniel Hadaway," dedi Gray. "Eski sevgilisi, gizemli saldırganımızla aynı zamanda kasabaya geldi. Ve Nathaniel

, kadının dairesine tüm aynalarını kırmaya karar veren istenmeyen ziyaretçi geldiğinde yakındaydı."

Cass başını salladı. "Ona bir hayalet takabilirim."

Bir hayalet. Cass'in, görülmeyen ve duyulmayan, ancak avını dünyanın sonuna kadar takip eden MC üyesine verdiği isim. "Teşekkürler. Şüpheli bir şey görürsen haber verir misin?"

"Sen de benim katilimi bulduğunda haber verecek misin?"

Hayır, bildirmeyecekti. Çünkü Cass, Gray onu hapse attırmadan önce adamı ortadan kaldırabilirdi. "Durumu halledeceğim. Adalet yerini bulacak."

"Gergin kışını öldürtecek işlere kalkışma," diye uyardı Cass. "Sen varken dünya biraz daha eğlenceli." Arkasını döndü. Anında etrafındaki gölgelere karışmış gibi görünüyordu.

Evet, dostum, teşekkürler. Ben de seni seviyorum. "Aynı şekilde," dedi Gray. Cass'in gittiğinden emin olmak için bekledi, sonra Gray evine girdi. Yıllardır bu evin sahibiydi ve hayır, geçici sevgililerini evine getirmeyi alışkanlık haline getirmiş değildi.

Kapıyı kapattı. Kilitledi. Alarmı kurdu.

Emerson çalışma odasında değildi. Kaşlarını çattı. Silah da yoktu. Onun koyduğu masada değildi. "Emerson?" Gray ileriye doğru koştu.

"Yatak odasında."

Koşmaya devam etti. Yatak odasına girdi. Kapının hemen ötesinde donakaldı.

Emerson yataktaydı. Battaniye çenesine kadar çekilmişti.

Onun yatağında inanılmaz derecede güzel görünüyordu.

"Gitti mi?" diye sordu.

Gray başını salladı. Omuzları çıplaktı. Bu, geri kalanı da çıplak olduğu anlamına mı geliyordu? *Evet, lütfen, geri kalanı da çıplak olsun.*

"Bu gece ortaya çıkacak başka gizli aile üyeleriniz var mı?" diye kibarca sordu.

Gray başını salladı. "Bildiğim kadarıyla yok."

"Ziyaretine gelecek başka misafir var mı?" Gray yine başını salladı.

"Güzel." Uzun bir nefes aldı. "O zaman kaldığımız yerden devam edelim mi?" Yorganı kaldırdı ve evet,

tamamen çıplak olduğunu ortaya çıkarmak için yorganı aşağı itti.
Ve o tamamen onun olmak üzereydi.

Onikinci Bölüm

"Yeni ortağım hakkında ne düşünüyorum? Ajan Stone yoğun, azimli ve hesaplı biridir. Çok tehlikeli bir düşman olabilir." – Emerson Marlowe, Gray Stone ile ortaklığının ilk gününde

O KONTROLÜ ELİNDE TUTMALI.

Onu baştan çıkarmalı. Onu baştan çıkarmalı. Onun her santimini okşamalı. Ona kraliçe gibi davranmalı.

Ona saldırmamalı...

Benim yapmak istediğim gibi.

O mahvolmuştu. Gray başını salladı.

Elini az önce düşürdüğü kapağa sıkıca tuttu. "Gray? Bir sorun mu var?"

Penisi pantolonunun ön tarafına bastırdı. "Evet."

"Senin beni istediğini sanmıştım."

"Bu bizim sorunumuz değil. Asla bizim sorunumuz olmayacak." Asla olmaz.

Dili alt dudağının üzerinde kaydı. "O zaman sorun ne?"

"Üzerine atlamamaya çalışmak."

Kız öne eğildi. Güzel göğüsleri dünyadaki en güzel sallanışı yaptı. "Neden olmasın? Üzerime atlamayı çok isterim. Bunu atlaman için yeşil ışık olarak kabul et."

Siktir. "Dilediğine dikkat et."

"Neden? Ortak olduğumuz ilk günden beri seni istiyorum. Şu ana kadar işe yarıyor gibi görünüyor."

O, onun dileği miydi? Cidden mi? Ne boktan bir evrende? "Bunu söylediğini unutma." Bir baş sallama. Sonra gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

Bakışları göğsüne düştü. Gözleri büyüdü. O sevimli, küçük pembe dili yine ortaya çıktı. Göğüs uçları sertleşmişti. Sıkı. Onları ağzına almak istiyordu. O onun için çılgık atarken ve zevk tüm vücudunu titretirken, ağzını tekrar bacaklarının arasına almak istiyordu.

Bundan daha fazlasını istiyordu, evet, tabii ki.

Aceleyle gömleğinin düğmelerinden birini kopardı.

Kadın nefesini tuttu. Gözleri onun gözlerine kilitlendi. Dudakları hafif bir gülümsemeye kıvrıldı. "Oh, hayır. Senin şık gömleğin. Bir düğmeni kaybettin. Nasıl telafi edeceksin?"

Gömleği attı. Ayakkabılarını çıkardı ve çoraplarını attı. "Emerson, beni seni dövmek zorunda bırakma."

"Neden olmasın? Eğlenceli olabilir."

Her şey durdu. Her şey. Kız onu kızdırıyordu.

Flört ediyordu. Oynuyordu.

O ise değildi. "Dikkatli olmalısın." Dişlerini sıkarak bir uyarıda bulundu.

Sadece Emerson dikkatli değildi. Yataktan kaydı. Çıplak. Vücudu onu çılgına çeviriyordu. Ona doğru sürünerek yaklaştı. Gray'in hemen önünde durdu. "Ben her zaman dikkatliyim," itiraf etti. "Her zaman. Herkese karşı." Elleri yükseldi. Pantolonunun bel kısmına gitti. Kemerini çözdü. Döngülerden çıkardı. Düşmesine izin verdi. "Seninle birlikteyken, dikkatli olmak ve kontrol etmek istemiyorum. Senin de söylediğin gibi, düşünmeyi bırakalım." Pantolonunun düğmelerini açtı. Fermuarını indirdi. Pantolonunu ve boxerını aşağı indirdi ve onlarla birlikte dizlerinin üzerine çöktü. "Hissedelim." Parmakları onun penisini kavradı. Kalın başını ağzına doğru getirdi. Üzerine hafifçe üfledi.

Ayakları yere daha sert bastırdı. "*Emerson.*" Ağzını açtı ve penisini içine aldı.

Adamın elleri kadının omuzlarını sıktı. Kadın tereddüt etti. Dikkatliydi, sadece başını aldı. Onu yaladı. O tatlı, tatlı dilini ona sürttü ve sonra Emerson ağzını daha da açtı. Elini kullanarak adamın penisinin tabanını pompaladı ve daha fazlasını içine aldı.

Evet. Bitti.

Kontrolü paramparça oldu. Pantolonunu ve boxerını tekmeleyerek attı ve onu kaldırdı.

"Gray? Ben... ben yanlış bir şey mi yaptım?" Hayır, tabii ki hayır. Tam tersine.

Onu yatağa bıraktı. Komodininin alt çekmecesini açtı ve o çekmecedan bir prezervatif çıkardı ve rekor sürede taktı. Sonra yatağa tırmandı. Bacaklarını ayırdı.

Penisinin başını kadının vücudunun girişine yerleştirdi. Kadının göğüsleri, o sıkı, baştan çıkarıcı meme uçları, ona doğru uzanıyordu.

ona doğru uzanıyordu.

Eğilmek zorunda kaldı. Yalamak zorunda kaldı. Emmek zorunda kaldı. Tatmak zorunda kaldı.

hafif, şehvetli bir ısırıkla dişlerinin kenarını kullanmak zorunda kaldı. "Sik beni, Gray. *Sik beni.*"

O, kadının içine girdi. Daha önce parmağını kadının içine soktuğunda kadın çok dardı. Şimdi, penisinin etrafında... *O kadar dardı ki, aklımı kaçıracaktım.*

Nefes nefese inledi. Bacakları havaya kalktı ve kalçalarına dolandı. Ona alışması için bir an verdi.

Çok iyi. Çok çılgınca iyi.

O geri çekildi. Onun içine girdi. Tekrar. Daha sert. Daha derine. Tırnakları sırtını tırmaladı. İnemeleri onu daha da teşvik etti. Penisini kalın ve şişmişti. Çok sertti. Onun içine girip çıkıyordu. Ellerini aralarına soktu ve klitorisini okşadı, penisini tekrar tekrar onun içine sokarken parmaklarıyla onu tatmin etmeye çalıştı.

Kadının vücudu onun altında kaskatı kesildi. Baş yastığa yaslandı. Ağız açıldı ve onun adını haykırdı. Kadının iç kaslarının onun etrafında kasılmalarını hissetti, penisini sıvazlıyordu.

Evet, evet.

Kadın onun adını haykırarak orgazm oldu.

Ve bu muhteşemdi. Kız *inanılmaz* hissediyordu. Ama adam henüz bitirmemişti. Kızın içinden çıktı.

"Gray!"

Onu yatakta ters çevirdi. Dizlerinin üzerine çöktürdü. "Ellerini başlığın etrafına kilitle."

Titreyerek, tereddüt ederek, kız dediğini yaptı. Ona kışının muhteşem manzarasını sundu.

Ve adam, kadının şaplak atmakla ilgili söylediklerini hatırladı...

Siktir, siktir, siktir.

Eli kışının kıvrımları üzerinde kaydı.

"Gray?"

"Sıkı tutun, bebeğim. Henüz işim bitmedi." Arkadan ona girdi, sıcak, dar cinsel organına daldı. Bir eliyle kalçalarını kendine doğru çekti. Diğer vücutunda kaydı. Kıvrımlarının arasına girdi. Klitorisini tekrar tekrar okşadı çünkü onun *vahşi* olmasını istiyordu.

O ona doğru ittiğinde, o da ona doğru eğildi. Kalçaları onun kalçalarına sertçe çarptı. O çaresizce itiyor ve inliyordu. Elini klitorisinde tuttu. Başparmağıyla okşadı. Parmaklarıyla sıktı. Elleri başlığın etrafında beyazladı, çünkü tutuşu daha da güçlendi.

"Gray, yapamıyorum, yine yapamıyorum..."

Oh, yapabilirdi. Adam acımasızca ona girip çıkıyordu. Kadının bir kez daha orgazm olduğunu hissetti.

Ona boşaldı. Onun boşalması kendininkini de ateşlemişti. Kalçaları ona çarptı. O dolgun kalçalar. O baştan çıkarıcı vücut. O yumuşak inlemeler. Onu sınırın ötesine götürdü ve o, hayatında hiç olmadığı kadar sıcak ve uzun süreli bir şekilde ona boşaldı.

Orgazm sona erdiğinde, kendini boşalmış hissetti. Doymuş.

Sikişmiş.

Hayır, hayır, yanlış kelime. Çok ilkel. Sadece seksti. Sadece

Sek

s. Sadece...

Omzunun üzerinden ona baktı. Parlak gözler. Titreyen

Dud Sikişmek.

akla Çiftleşmek.

r. Onu öptü.

Dudakları onun dudaklarının altında açıldı. Bir eli hala belini kavrarken

onu kendine doğru çekti. Zevk, vücudunun her hücresine yayılmıştı. An gergindi. Etraflarında tehlikeli, yakıcı bir elektriklenme vardı.

Başını kaldırdı ve başının belada olduğunu fark etti. *Onu bırakmak istemiyorum.* Şimdi değil. Asla.

* * *

O gece FBI ajanıyla birlikte kaldı. Işıklar gece yarısından çok sonra söndü.

Evi izledi. Güvenlik kameralarıyla donatılmış büyük bir evdi, bu yüzden çok yaklaşma riskini göze alamadı. Emerson'un sistemlerine alışkındı. Her zaman onun şifrelerine erişimi olduğu için bunları atlatmak kolaydı. Ama Ajan Stone'un evinde ne tür hileler olabileceğini bilmiyordu.

Beklemek

daha iyiydi.

İzlemek.

Yeni düşmanını tanımak için.

Emerson korkmalıydı. Onun mesajını anlamalıydı. FBI ajanı varken bile güvende değildi. Geçmiş her an ortaya çıkıp onu alıp götürebilirdi.

Kaçamazdı. Gidip başka biriyle yeni bir hayata başlayamazdı. Onun için planları vardı. Onunla kalacaktı.

Ev karanlık kalmıştı. Büyük

bir evdi.

Bolca odası vardı.

Evin karanlık olması, Emerson'un FBI ajanıyla seviştiği anlamına gelmiyordu.

O'Sullivan'ın yanında öpüşüyorlardı. Onları gördüm.

Sırf ev karanlıktı diye... Bıçağına

uzandı.

FBI ajanını öldüreceğim.

Er ya da geç, Gray Stone ölecekti.

Birini öldürmenin nasıl bir şey olacağını hep merak etmişti. Bunun oldukça... eğlenceli olabileceğini düşünmüştü.

On Üçüncü Bölüm

*"Seks hiçbir şeyi değıştirmez. Harika seks bile." –
Emerson Marlowe*

"Evet, değıştirir." – Gray Stone

"OH, ŞUNA BAK, EMERSON." Gray'in sesi hem sessiz hem de sahte bir heyecanla doluydu. İlginç bir kombinasyon. "Bir limuzin. FBI ofisinin önünde bekliyor. İçinde kim olabilir?"

Limuzini birkaç saniye önce, FBI ofisine doğru ilerlerken köşeyi döndükten hemen sonra görmüştü. Diğerleriyle saat 06:00'da buluşacaklardı. On beş dakikadan az bir süre kalmıştı. Kahve almak için durmuşlardı. Gray, onun tercih ettiği – ve biraz karmaşık – siparişi hızla verirken, o gözünü bile kırpmamıştı. Gray daha önce de onunla kahve almaya gitmişti. Bu yüzden, elbette, siparişini ezberlemişti.

O, onun kesin isteğini -siyah kahve- söylediğinde sadece gülümsemişti. Sonuçta, o da hep bunu sipariş ederdi. Siyah kahve ve yaban mersinli proteinli kek.

Seks hakkında konuşmamışlardı. Akıllara durgunluk veren, daha fazlasını isteyen seks. O, onunla aynı yatakta yatmıştı. Bunu biliyordu çünkü bir kez uyanmıştı, yarı hatırladığı bir kabustan kalbi çarpmış ve o oradaydı. Sıcak, güçlü bir vücut. Kolunu ona dolamıştı. Kendini güvende hissetmişti. Yıllardır hissetmediği kadar güvende. Hemen tekrar uykuya dalmıştı.

Tekrar uyandığında, adam yataktan kalkmıştı. Duş almış ve giyinmişti. Yine temiz bir gömlek giymişti, bu sefer açık mavi. Gri pantolon. Gri takım elbise ceketi.

İlk başta, yatakta ona bakarken hiçbir şey söylememişti. Ama gözleri parlıyordu. Sonra ona duşta acele etmemesini söyledi ve yatak odasından hızla çıktı.

Ona omlet yapmıştı. Önceki gece hakkında konuşmamışlardı. Sadece havadan sudan konuşmuşlardı. Ona, yıllar önce annesinin kendisine omlet yapmayı öğrettiğini söylemişti. Ayrıca, çok lezzetli ve enfes bir mısır lapası ve bisküvi yapabildiğini de söylemişti.

O ise berbat bir aşçı olduğunu itiraf etmişti. Bu arada, omleti gerçekten muhteşemdi.

Küçük mutfak rutini hem yabancı hem de garip bir şekilde rahat hissettirmişti. Bu hiç mantıklı olmasa da.

Ve şimdi...

Limuzin.

O izlerken, arka kapı açıldı. Koyu saçlarında gümüş çizgiler olan uzun boylu, fit bir adam arkadan kalktı. "Emerson." Dudakları kıvrıldı. Kısa bir sıcaklık hissi. Sonra, "Annen seninle konuşmak istiyor."

Emerson kaldırımında durdu. Er ya da geç bu yüzleşmenin olacağını biliyordu. "Konuşmak istiyorsa, çoğu annenin yetişkin çocuklarını aradığı gibi beni aramalı. Limuzinle gelip iş yerimin önünde beklemesi gerekmez."

Owen Porter başını ona doğru eğdi. "Senden kaçtığını düşünürse, gelmek zorunda."

"Emerson." Gray'in memnun sesi. "Senatörden kaçıyor musun? Ne yaramazlık. Onaylıyorum."

Ona dirsek atacaktı, ama Owen o anda ona doğru bir adım attı. Bir eliyle işaret etti. "Sadece sen, Emerson. Acele etmeliyiz. Bugün şehirde randevuları var."

Elbette vardı. Emerson, annesinin sadece onu görmek için Atlanta'ya kadar geldiğini hiç düşünmemişti. Bu çok saçma olurdu.

"Az önce 'sadece sen' mi dedi?" diye sordu Gray. "Yanlış duymuşumdur umarım."

"Yanlış duymadın," diye cevapladı Emerson.

"Bu oldukça kaba bir davranış. Açıkçası, biz bir paket anlaşmasyız." Gray parmaklarını onun parmaklarıyla birleştirdi.

Emerson bu harekete irkildi.

"Partner..." Sesi alçaldı. Sadece onun için. "Sana dokunmamı alışman gerektiğini söylediğimi hatırlıyor musun? Artık gizli kimliğimizi kullanmaya başladığımızı düşün."

Ama bu gerçekten bir örtbas değildi, değil mi? Eğer gerçekten sevgiliyselerdi? Ve onlar gerçekten sevgiliydiler. Vücudunda bunu kanıtlayan bazı hafif izler hala vardı. Ayrıca, kimseye söylemeyeceğı bazı yerlerinde ağırlar vardı.

Ama Gray ilerledi, limuzine doğru rahatça yürüdü ve onu ileri doğru çekti.

"Sana davet gönderilmedi," dedi Owen. Omuzları gerildi.

"Owen Porter." Gray ona baktı. "Senatörü kaç yıl daha koruyacaksın? Donanmadan ayrıldığından beri onun güvenlik şefi olarak çalışıyorsun, değil mi? Eski bir SEAL. Madalyalı. Daha maceralı bir iş arayacağını düşünürdüm. Daha zorlu bir iş. Ama dün gece seni biraz araştırdım ve terhis belgen onaylandığından beri bu pozisyonda olduğunu öğrendim... Bu, Emerson'un babası toprağı verildikten hemen sonra olmalı."

Emerson şaşkınlığını gizlemeye özen gösterdi. *Owen'ı mı araştırıyordu?* Gerçekten olağanüstü bir seksin ardından birlikte yorgunluktan bayılmışlardı. Owen'ın bütün gece onunla yatakta kaldığını sanmıştı. Ama görünüşe göre, Owen onun kadar yorgun değildi ve Gray... *Owen'ı mı araştırmıştı?* Başka kimi araştırmıştı? O uyurken?

"Senatörle çalışmak başlı başına bir zorluk, bunu sana garanti edebilirim." Owen'ın biraz alaycı cevabı.

Gray bu sözleri düşünmüş gibiydi. "Buna inanabilirim. O tam bir baş belası, değil mi?"

"Gray!" Emerson, bu sözleri söylediğine inanamıyordu.

Ona göz kırptı. "Gidip ne istediğini öğrenelim, olur mu?" Bunun üzerine Gray, açıkça davet edilmediğı halde limuzine bindi ve onu da peşinden içeri çekti.

Emerson onun yanındaki koltuğa yerleşirken, Owen kapıyı çarparak dışarıda kaldı. Emerson, onun nöbet tutacağını ve kimsenin araca yaklaşmamasını sağlayacağını biliyordu. Sonuçta bu onun işi idi.

Nöbet tutmak. Maxine'in istenmeyen engellerle karşılaşmamasını sağlamak. Maine senatörünü ne pahasına olursa olsun korumak.

"Burada olmamalısın," dedi Maxine, kaşlarını çatarak Gray'e sert bir bakış attı.

Ah, evet, Owen'ı geçip giden istenmeyen bir engel vardı. Açıkçası, Emerson, Owen'ın Gray'i engellemek için daha fazla çaba sarf etmemesine şaşırmıştı.

Ancak daha fazla çaba sarf etseydi başarısız olacaktı. Gray'in istediğini elde etmesini engelleyen hiçbir şeyin olmadığını fark etmişti. Belli ki annesiyle konuşmak istemişti.

"Ben de sana aynı şeyi söyleyecektim. Yani, birkaç senatör CDC ile toplantı için şehirde değil mi? Burada olmamalısın. O toplantıya hazırlanmalısın." Koltuğa rahatça oturdu. Parmakları Emerson'ın parmaklarıyla dolanmaya devam ederken, biraz da yayılmıştı. "Senin işine karışmak istemem..."

Emerson, onun aslında annesinin işine karışmak istediğine tamamen ikna olmuştu.

"Ama şoförünüz birkaç yanlış dönüş yapmış galiba," diye bitirdi. "CDC binası buraya hiç de yakın değil."

Annesi çenesini kaldırdı ve buz gibi bakışlarıyla Gray'i dondu. "Benimle oynamak istemezsin, Ajan Stone."

"İstemiyorum. Çok haklısınız. Yapacak işlerim var. Durdurmam gereken katiller var." Annesinin bakışları onun eline kaydı. Emerson'un elini tutan el.

"Neden kızımın elini tutuyorsun?"

"Çünkü bir davada çalışıyoruz," dedi Emerson düz bir sesle.

"Neden FBI ofisinin önündesin?"

Annesinin bakışları yükseldi. Emerson'ı sabitledi. Mavi gözler. Emerson'ın kilerle tam olarak aynı renk değildi. Saçları sarıydı. Her birkaç haftada bir sarıya boyatıyordu, böylece halka gri saçları görünmesin diye. "Onunla bu gizli görevi gerçekten yapmayacaksın, değil mi?"

Gray iç geçirdi. "Casuslarından birinden ayrıntıları öğrendiğini tahmin etmiştim. FBI'ın işlerine burnunu sokmayı bırakmalısın. Yeni bir hobi bul."

Annesi keskin bir nefes aldı. *"Merak ettiğimden değil."* Boynuna dolanmış inci kolyeyi hafifçe oynattı. O incileri her zaman takardı. Süslü yüzükler. Işıltılı bilezikler. "Sadece kızımın iyiliğini düşünüyorum. Her sevgi dolu anne böyle yapar." Sonra, "Emerson, birkaç haftadır onunla eğitim yapıyorsun. Hatta bir seri katili bile yakalamayı başardın. Aferin sana." Düz bir sesle. "Bence bu egzersiz artık sona erebilir. DC'ye dönmeni istiyorum. Georgetown'da bir pozisyon teklif edildi ve bence bunu kabul etmek senin yararına olacaktır." Onlara ince bir gülümseme gönderdi. Kendinden emin, tatmin olmuş. "İşbirliğiniz için teşekkürler, Ajan Stone. Ama artık Emerson'un hayatında sana ihtiyaç yok. Burası veda etme zamanı."

On Dördüncü Bölüm

“Emerson hakkında ne düşünüyorum? Onun güzel bir pakete sarılmış bir tehlike olduğunu düşünüyorum. Onu asla küçümsemeyeceğim. Bu, diğer insanların yaptığı bir hata. Ben değil.” – Gray Stone

EMERSON SIRTINI DİKKATLİCE DÜZLEDİ. Limuzinin arkasında yumuşak, klasik müzik çalıyordu. Annesinin soluk mavi elbisesi, duygusuz gözleriyle uyumluydu ve annesi, kararının uygulanacağından tamamen emindi. Zaten o her zaman emindi. Ama bu noktada, Maxine Marlowe Emerson'un onu hayal kırıklığına uğratmasına alışmış olmalıydı.

Onun benim için istediği kariyeri seçmedim. Psikiyatrist olabilmek için hukuk fakültesini reddedip tıp fakültesini seçtim.

Onun benim için özenle seçtiği adamlarla çıkmaya devam etmedim. Nathaniel'e, hayatımdan çıkarken kapının kışına çarpmasına izin vermemesini söyledim.

Ve bana Georgetown'a gitmem gerektiğini söylemesine rağmen, Gray'i kesinlikle terk etmeyeceğim.

Emerson annesine soğuk bir gülümseme gönderdi. Yıllar içinde buz gibi bir gülümsemeyi mükemmelleştiren tek kişi senatör değildi. "Georgetown'daki pozisyonla ilgilenmiyorum. İki kez reddettim. Senin de çok iyi bildiğin gibi. Olduğum yerden memnunum, bu yüzden ayrılmayacağım."

"Emerson, senin yerin akademik ortam! Sen çok zekisin. Üniversitede çok başarılıydın. Hayatın boyunca en yüksek notları aldın. Önünde birbiri ardına fırsatlar var, ama sen bu fırsatları çöpe atacaksın, ne için? Suçlularla oynamak için mi?" Sözlerinden onaylamama damlıyordu.

Annesi, onun tıp fakültesine kaydolduğunda dehşete kapılmıştı. Emerson ise çok sevinmişti.

"Sen ders salonunda olmalısın," diye devam etti Maxine. "Yayınlanan gereken makaleler var. Nathaniel'in senden önce araştırmada bir atılım yapıp o makaleyi yayınlamasına hala kızgın olamazsın..."

"Nathaniel, yüzüne tokat atılsa bile bir atılımın ne olduğunu bilmez." O tokatı atmak için kesinlikle can atmıştı. "Sana daha önce de söylediğim gibi, o benim çalışmamdı. Bu yüzden dergide bir geri çekme yayınlandı. O benim çalışmamı *çaldı*."

"Yine de o pislği ona zorla yedirmeye çalışıyorsun. Bu, yılın annesi olacak bir davranış değil, Senatör," dedi Gray alaycı bir sesle.

Gray annemin kim olduğu umrunda değil. Onun gücünden korkmuyor. Onun bağlantılarından korkmuyor. Aslında, bu dünyada hiçbir şeyden korkmadığını düşünüyorum.

Ve, lanet olsun, bu çok seksi bir hareketti. "Gray'den çok memnunum."

Annesinin kirpikleri - takma, saç boyası gibi özenle uygulanmışlardı - titredi. Bakışları Gray'e kaydı. "Ama siz mutlu musunuz, Ajan Stone? Kızımla çalışmaya hiç ilgi duymadığınızı açıkça belirttiniz. O gerçek bir FBI ajanı değil, sanırım bunu birçok kez birçok kişiye belirttiniz. Elbette eski ekibinize geri dönmek istersiniz. Eminim başka bir ajan, belki Trinity Coleman veya Agnes Quinn

bu davada sizinle gizli görevde çalışabilir. Kızıma ihtiyacınız yok."

"Oh, ama ihtiyacım var." Emerson'un elini dudaklarına götürdü. Parmak eklemlerini öptü.

Kız geri çekilmedi. Ya da irkildi. Ama çok az da olsa titredi.

Gülümsedi. Gözünün ucuyla onun şeytani sırıtışını yakaladı. "Görüyorsun, Emerson'a ihtiyacım var. Çok, çok fazla."

Emerson dudaklarını ıslattı.

"O oldukça olağanüstü," diye devam etti Gray. "Anında profil çıkarabilir. Küçük ayrıntıları yakalayabilir. Analiz edebilir. Değerlendirebilir. Trinity ve Agnes iyi ajanlar, evet, beni yanlış anlamayın, ama bu dava için olağanüstü bir profilciye ihtiyacım var. Eminim ki, ah, FBI casusları... yani kaynaklarınız, FBI *kaynaklarınız* size çoktan söylemiştir, aradığımız suçlu

çiftleri hedef alıyor. Benim için inandırıcı bir romantik partner rolünü oynayacak birine ihtiyacım var. Uykusunda bile profil çıkarabilecek bir partner. Emerson benim için mükemmel."

Maxine incileriyle oynamayı bıraktı. Öne doğru eğildi. "Son soruşturmanızda, sapkın bir katilin kızıma elini sürmesine izin verdiniz." Buz gibi bir öfke. "Kızımın çenesinin altına buz kıracağı sokmuştu."

"Dava raporunu okudun, hmmm?" Gray, Emerson'un elini daha sıkı tuttu.

"Onu koruyacağını sanmıştım. Şimdi öyle olmadığını görüyorum. Onu yem olarak kullanacaksın. Jake Waller'la o pis garajda da öyle yapmıştın, değil mi? Katili ortaya çıkarmak, itirafını almak için onu kullandın. Şu anki avda da onu tekrar kullanacağını düşünüyorsun. Emerson senin için feda edilebilir." Sertçe, olumsuz bir şekilde başını salladı. "O benim için feda edilebilir değil. Emerson başarısız deneyini bitirdi. Güvende olabileceği Washington'a geri dönüyor."

Gray, Emerson'un elini bıraktı. O anda, onun dokunuşunun sıcaklığını özledi.

Ama Gray elini kaldırıp çenesinin altına koydu. Şefkatle, başını kendine doğru çevirdi. "Emerson," dedi Gray, adını okşar gibi.

Annesi küfretti. Aslında kapalı kapılar ardında bunu sık sık yapardı. Elbette, bir hanımefendi gibi görünebilirdi, ama kameralar ve seçmenler yakınlarda olmadığına, eski bir SEAL gibi konuşurdu. Çünkü Owen ile çok fazla zaman geçiriyordu.

Yıllardır bir çift olduklarını biliyorum. Babam ölmeden önce bile birlikte olduklarını sanıyorum. Bir tabloid gazetesi bir keresinde onların kişisel ilişkisine dair bir ipucu vermişti, ama bu haber Maxine tarafından hemen bastırılmıştı.

"Washington'a geri dönmek ister misin?" diye sordu Gray, Emerson'a. "Hayır."

"Bu gizli görevi benimle birlikte yapmak ister misin?"

"Evet."

Gözleri kısıldı. "Seni güvende tutacağıma inanıyor musun?"

"Evet." Hiç tereddüt etmedi. Ona güvenmeseydi, onunla yatmazdı. Nathaniel ile yaptığı hatadan ders almıştı. *Sadece tamamen güvendiğin biriyle sevgili ol.* Gray'e güveniyordu ve

bu yüzden, ona karşı gardını indirebilmiş ve birlikte yarattıkları zevke kendini kaptırabilmişti.

Ona sıcak bir gülümseme attı. Gözlerini aydınlatan bir gülümseme. *Daha fazla altın rengi, daha az karanlık.* "Bu konu hallolduğuna sevindim. Sonuçta, katılmamız gereken bir toplantı var." Başını Maxine'e çevirdi. "Bir dahaki sefere çekinmeden ara. Bizi etkilemek için limuzini çıkarmak zorunda değilsin." Kapıya doğru yavaşça ilerlemeye başladı.

"Dur." Maxine'in sesi. Titriyordu. "Kızımı öldürmeye çalışan birini şaka mı sanıyorsun?"

Senatöre odaklandı. Yüzündeki tüm sıcaklık kayboldu. "Hayır, bence bu ölümcül bir hata."

Emerson, Jake Waller onu yakaladığında nasıl tepki verdiğini hatırladı. Yutkundu. "Durumu tam olarak anlamadığımı düşünüyorum anne."

"Oh, anlıyorum, Emerson. Sen anlamıyorsun. FBI'da çalışman için anlaşma yaptığımızda, senin gerçek bir tehlikeyle karşılaşmaman gerekiyordu. Davaları dinleyecek, ofiste kalacak, eski dosyaları okuyacaktın."

Emerson kaşlarını kaldırdı. "Anlamadım?" Bu hiç onun planı olmamıştı.

"Sen sahada olmamalıydın. Asla. Yani, bir kez bile. Ama Grayson Stone benim koyduğum kuralları hiçe saydı ve zorladı. Seni avını yakalamak için kullanabileceğini düşündüğü için hayatını tehlikeye attı. Dediğim gibi, sen onun için harcanabilir birisin. Buna izin vermeyeceğim. Olmayacak. Ortaklığın sona erdi." Bir nefes aldı. "Şu andan itibaren. FBI'daki amirleriyle iletişime geçeceğim. Bu davada başka birini ortağı olarak alabilir."

Cildinin altında öfkenin yükseldiğini hissedebiliyordu. Emerson, yanaklarının kızardığından emindi. Kalbi çarpıyor, vücudu gerginleşiyordu ve o... "Gray, kuralları hiçe mi saydın?"

"Kurallar benim için geçerli değil." Tam Gray'in söyleyeceği bir şey.

"Ve artık Büro'da gerçekten bir amirim yok. Geçmişteki başarılarım, çözdüğüm sayısız dava ve FBI'ın üst kademesindeki hain bir piçi devirmeye yardım etmem nedeniyle... Şu anda takımımınla ilgili tüm kararları benim verdiğimi söyleyelim."

ve ekibimde kimlerin olacağına dair tüm kararları ben veriyorum. Ve ekibimde kimlerin *olacağına dair*." Ona göz kırptı. "Tahmin et ne oldu, Emerson? Seni seçtim."

Maxine sağ uyluğunun yanındaki koltuğa elini vurdu. "Kızımı kullanmak istediğin için mi? Onu kullanıp sikmek için mi?"

Şaşkınlık içinde Emerson döndü ve annesinin yüzündeki öfke parıltısını gördü.

"Emerson'ı seçtim çünkü ona çok saygı duyuyorum." Gray'in cevabı anında geldi. "O çok zeki. İşler kötüye gittiğinde aklını başına topluyor ve aynı zamanda inanılmaz bir nişancı. Tehlike olduğunda yanımda olmasını istediğim kişi o. Ama sen onun annesinin, bu yüzden sana onun ne kadar harika olduğunu söylememe gerek yok. Bunu zaten biliyor olmalısın. Bu arada, onunla konuşurken kullandığın üslubu beğenmiyorum. Buna dikkat etmelisin."

Emerson ve annesi başlarını ona doğru çevirdiler.

"Madem bu küçük sohbeti yapıyoruz ve sen Emerson ile benim çok önemli bir toplantımızı geciktiriyorsun, şimdi sorgulama sırası bende."

Uh, oh. Emerson bunun iyi bir şey olmayacağını biliyordu. "Gray..."

"Neden *yıllardır* bir sapığın onu taciz etmesine izin verdin ve onu durdurmak için hiçbir şey yapmadın?"

Emerson'un dikkati tekrar senatöre döndü. Annesi nefes almayı kesmiş gibiydi.

Sonra incilerini tuttu. İşaret parmağı ve başparmağıyla onları ovuşturdu. "Neden bahsettiğini hiç anlamıyorum."

"Yalancı, yalancı." Gray'den yumuşak bir alay ve suçlama. "Ne hakkında, kimden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun. Ama açıklayayım. Yıllar önce evine giren piç kurusunu kastediyorum. Emerson'un boğazında o yara izini bırakan adamı."

Annesinin bakışları Emerson'un boğazına kaydı. "Durumu anlamıyorsun." Maxine'in temkinli cevabı. "Emerson'un ayrıntılara girmemi istemediğinden eminim."

Gray homurdandı. "Ayrıntılar, bir pisliğin on yedi yaşındaki bir kızı terörize etmesi. Ve anladığım kadarıyla, yıllardır onu takip ediyor. Kırık ayna saçmalığı? Evine girip çıkması? Ona ait eşyaları çalması? Onunla oyun oynaması? Oh, bu sona erecek. Onun hayatına yönelik tehditler de öyle."

Maxine incilerini ovmayı bıraktı. "Anlamadım?"

"Briar'dayken, biri motel odama zorla girdi." Emerson, sesinde hiçbir duygu belirtisi olmamasına sevindi. Ellerini uyluklarına düz bir şekilde koydu. Gereksiz hareketler yapmamaya özen gösterdi. "Duvarıma spreyci boyayla bir mesaj yazılmıştı. Mesajda öleceğim yazıyordu."

Maxine öne doğru eğildi. "FBI davalarında çalışmayı bırakmalısın. *Sana çok fazla stres yaratıyorlar.* Kırılacaksın, Emerson." Kesin bir baş sallama. "Bunu bir yabancıнын önünde gündeme getirmek istemedim, ama bana başka seçenek bırakmıyorsun. Ajan Stone, yanlış yönlendirildin." İncileri ovuşturdu. "Emerson duygusal olarak kırılan..."

Onun kahkahası, onun sözlerini kesti. "Gerçekten davranışlarınıza dikkat etmelisiniz, Senatör Marlowe. Yalan söylediğinizde, o incileri çok fazla sıkıyorsunuz."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Hemen incileri bıraktı.

"Emerson duygusal olarak kırılan değil ve bunu çok iyi biliyorsunuz. Ama yumuşak bir kalbi var. Sanırım size olan duyguları yüzünden çok uzun süredir manipüle edilmesine izin veriyor. Ama bu boktan durum sona eriyor."

"Oh, gerçekten mi?" Maxine'in yüzü kızardı. "Ve sanırım bunu sona erdiren sensin?"

"Tabii ki öyleyim. Emerson'un aksine, ben seni hiç umursamıyorum. Umurumda bile değil, bu yüzden beni manipüle edemezsin. Ben onun ortağıyım. Bu, onu her türlü tehditten koruduğum anlamına gelir. Emerson'la çalışacağıma karar vermeden önce beni araştırdığından eminim..."

"Sen onunla çalışmak istemedin! Dişinle tırnağınla mücadele ettin!

Onun baş belası olacağını söyledin..."

"O, benim oldukça sevdiğim bir baş belası. Bu yüzden, kimse onu tehdit edemez dediğimde beni anla. Kimse onu manipüle edemez. Ve o sapık saçmalığı? Sen ona son vermedin. Ben vereceğim."

"O kadar yıl önce bir davetsiz misafirin olduğuna dair hiçbir kanıt yoktu..." "Elbette vardı. Boynunda bir yara izi var."

Emerson, yaranın yandığını yemin edebilirdi.

"Anlamıyorsun..." diye başladı Maxine.

"Emerson'ın kendine zarar vermediğini anlıyorum. Ona zarar veren kişiye zarar vereceğimi anlıyorum. Şimdi, izin verirsiniz..." Saatine baktı. "Emerson ve ben kendi toplantımıza geç kalıyoruz. Bu çok kaba bir davranış. Kaba davranmayı sevmem. Klas olmalıyız, değil mi?"

Annesi ağzını açtı. Kapattı. Tekrar açtı.

"Harika bir sohbetti, Senatör Marlowe. Çok eğlenceliydi." Bir süre durdu. "Bu alaycı bir sözdü. Benim bir özelliğimdir. Yalan söylediğimde alaycı olurum."

Hayır, o her zaman alaycıydı. Gray sadece annesiyle oyun oynuyordu.

Kapıya doğru kaydı. Kapıyı açtı. "Emerson? Önce bayanlar?"

"*Seninle konuşmak istiyorum.*" Annesinin titrek sesi. "Yalnız başıma, Emerson."

"Toplantım var."

"Lütfen."

Durun. Annesi az önce o kelimeyi mi kullandı? Emerson başını Gray'e çevirdi. "Bize biraz zaman verir misiniz?"

Gray başını salladı. "Dışarıda beklerim. Owen'la konuşmak istiyordum." Ama Maxine'e kaşlarını çatı. "Emerson'ı üzme. Eğer yaparsan hiç hoşuma gitmez." Dışarı çıktı. Kapıyı arkasından kapattı.

Klasik müzik çalmaya devam ediyordu. Emerson, müziğin yatıştırıcı olması gerektiğini düşünüyordu. Ama hiç de yatışmış hissetmiyordu.

"O sana karşı oldukça... koruyucu," dedi annesi. Bu da bir bakış açısıydı.

"Motel odandaki tehdidi bana anlatmadın," diye ekledi Maxine.

"Az önce söyledim."

"Hayır, Gray az önce söyledi."

Doğru. Emerson limuzinin kendi tarafındaki renkli cama baktı. Camın ötesinde Gray'in Owen ile konuştuğunu görebiliyordu. Gray'in ifadesi çok kararlıydı, ama söylediklerini duyamıyordu.

"Neden bana söylemedin?" diye sordu Maxine.

Omuzlarını silkti. "Ben tersine kurt çığlığı atan kızım."
"Ne?"

Gray'i izlemeye devam etti. Kızgın görünüyordu. Hiç iyi değildi. "Sana canavardan defalarca bahsettim. O orada olmasına rağmen bana hiç inanmadın." Alt dudağını ısırđı. "*Kurt obanı* masalında, ocuk hikayeyi uyduruyordu. Gerçekten yardıma ihtiyacı olduğunda kimse ona inanmadı." Kafasını çevirip annesini tekrar görebildi. "Her yardım istediğimde canavar gerçekten oradaydı. Uydurma değildi. Ama sen bana hiç inanmadın. Ben de yardım istemeyi bıraktım. Ne anlamı vardı ki? Yardım gelmeyecekti, o yüzden yardım istemeye gerek yoktu."

* * *

"SENATRLERLE YATİYORSUN."

Owen bir kaşını kaldırdı. "Emerson'la yatıyorsun."

Gray başını salladı. Kısa bir i çekiş de yaptı. "Seninle benim bir sorunumuz olacak."

"nk sen bir pisliksin?"

"Tabii, bu nedenlerden biri." Sokak sessizdi. FBI ofisinin girişinden yaklaşık otuz metre uzaktaydılar. "Diğer neden ise, yıllar önce Emerson'ı bıçaklayan o orospu çocuğunu bulamadın. Onu serbest bıraktın."

Owen yaklaştı. "Onu bulmaya çalıştım." Gözleri sokakta dolaştı, sanki bir tehdit arıyormuş gibi, sonra başını salladı ve keskin bakışları tekrar Gray'e döndü. "O piç kurusundan hiçbir iz yoktu. Parmak izi yoktu. Zorla girildiğine dair bir işaret yoktu. *Hiçbir şey yoktu*. Harika bir güvenlik sistemimiz vardı. O sistemi aştı. Ya Houdini gibi bir sihirbazdı ya da..."

"Emerson'ın uydurduğunu söyleme. O saçmalığa hiç havamda değilim. Sen de inanmıyorsun. Ben de inanmıyorum. O yüzden, annesinin sana ve ona anlattığı saçma hikayeyi bana anlatma."

Owen'ın dudakları inceldi.

"İlk saldırıdan beri onu aramış olmalısın. Kızın evine giriyor. Onu takip ediyor. Kızına yönelik bu sürekli tehdidi görmezden gelmen mümkün değil."

"Yıllardır ekstra güvenlik önlemleri alındı." İsteksizce. "Güvenlik personelinin bazıları... belki bir veya iki kez birini görmüş olabilir. Ama onu yakalayacak kadar yaklaşmadan ortadan kayboldu." Ağzının kenarındaki çizgiler derinleşti. "Ancak, gençliğinden kaynaklanabilecek herhangi *bir* saldırı *olasılığını* düşünmemiz için hiçbir neden yok..."

"Potansiyelmiş, hadi oradan," diye araya girdi Gray.

"—hayatındaki başka bir olayla bağlantılı olabileceğine inanmak için hiçbir nedenimiz yok." Yine sokağı gözden geçirdi. Her zaman iyi bir SEAL gibi tetikte duruyor gibiydi.

Gray etkilenmemişti. "Gerçekten mi? Bu saçmalığı yüzüme karşı mı söyleyeceksin?"

Owen dikkatini Gray'e verdi. "Emerson tehlikeli insanları incelemekten hoşlanır. Bu insanların bazılarının ona bağlanmaya başlaması mantıklı. Örneğin..." Bakışları Gray'in üzerinde dolaştı.

"Ben kesinlikle tehlikeliyim. Ve ona bağlandım. Bunu fark etmen iyi olmuş

."

"Emerson bunun farkında mı?"

O konuya henüz değinmeyecekti. "Ekstra korumalarınız onu takip eden birini gördü

onu takip eden birini gördüler, ama sen bunun ne olduğunu düşündün? Son zamanlarda ortaya çıkan psikopatlar mı? Hikayen bu mu? Kadın, bazı insanların pul topladığı gibi psikopatları mı topluyor?" Bu günlerde pul toplayan kimse var mıydı ki? Bu bir şey miydi? Psikopatları toplamak kesinlikle bir şey *değildi*.

"Psikopatlar." Owen güldü. Sesinde pek eğlence yoktu. "Bu, bir FBI ajanının kullanması için gerçekten uygun, teknik bir terim mi?"

Gray omuz silkti. "Emerson'ı korkutmaktan zevk alan bazı ahmaklar için kullandığım bir terim. Bununla bir sorunun mu var? Benimle mi? Şok olmaya hazır ol, ama umurumda değil."

Owen başını salladı. "Seni, birkaç yıl önce onunla birlikte olan iradesiz psikiyatristten daha çok seviyorum."

"Şu anda şehirde olan mı?"

Owen hafifçe irkildi.

"Nathaniel'in Atlanta'ya geldiğini bilmiyor muydun? Sürpriz, sürpriz, burada. Etrafta dolaşıyor. Senatör onu aradı. Onu emirlerini yerine getirmesi için gönderdi."

Owen'ın bakışları limuzine kaydı.

"Senatörün tarafındasın," dedi Gray. "Benim tarafım Emerson'da. Bunu anla. Beni satın alamazsın. Beni sindiremezsin. Bana baskı yapamazsın. Ben Nathaniel Hadaway değilim."

"Anlaşıldı." Owen omuzlarını geriye attı. "Donanma mı?"

"Deniz Piyadeleri."

"Huh."

"Artık tanıştığımıza göre bana şunu söyle... Emerson'un babası öldüğü gece mülkte kimler vardı?"

Owen'ın yüzünde bir anlık şaşkınlık belirdi. Bir an vardı, bir an yoktu. "Ne?"

"Babası öldüğü gece mülkte kimler vardı?" Soru ilk seferinde gayet açıktı.

"Bunu neden bilmek istiyorsun?" Kesin bir sertlik vardı.

Ve bu bana o gecenin görüldüğünden daha fazlası olduğunu söylüyor. "Çünkü ben meraklı bir herifim. Ayrıca biraz da takıntılıyım. Bir karakter kusuru. Yeni takıntım Emerson ve onun hakkında her şeyi öğrenmek istiyorum. Özellikle yıllar boyunca onda iz bırakmış olaylar hakkında. O yüzden tekrar soracağım, üçüncü sefer uğurlu gelir derler, babası öldüğü gece o mülkte kimler vardı?"

Owen kollarını göğsünde kavuşturdu. "Emerson'a sor."

"O yedi yaşındaydı. O zamanlar yetişkin olan birinin daha net hatırlayabileceğini düşündüm." Bir süre bekledi. Cevap gelmedi. "Böyle basit bir soruma cevap vermemen çok garip."

"Peki. Sorunuza cevap vereceğim. Ama karşılığında siz de benim bir soruma cevap vermelisiniz."

Rylan'ın FBI ofisinin girişinde durduğunu gördü. Gray ona eliyle gelmesini işaret etti. Kısa bir tereddütten sonra Rylan dönüp binaya girdi. Rylan gittikten sonra Gray, Owen'a "Cömert hissediyorum. Takas yapalım." dedi.

"Maxine oradaydı. Maxine'in anne babası da oradaydı. Emerson da oradaydı. Ben de oradaydım. İki başka gardiyan da oradaydı."

"Ve kimse uçurumun kenarına doğru giden adamı durdurmaya çalışmadı, ha?"

"Bir soru hakkın var. İkinci soruyu cevaplamayacağımı söylemedim."

"

"Muhafızların isimlerini bile söylemeyecek misin? Bu hiç adil değil."

"Sıra bende." Owen kollarını göğsünde kavuşturdu. "Neden Emerson'a bu kadar takıntılısın?"

Limuzinin kapısı açıldı. Emerson ortaya  ıktı. Yüzü gergindi. Gözleri biraz hüznünlüydü. Bu kabul edilemezdi. Anında ona uzandı. Elini tuttu. Onu tuttu. Toplantı için içeri girme zamanı gelmişti.

Ama Owen onun yoluna  ıktı. "Sorunuza cevap verdim, Ajan Stone. Gerçekten sözünü tutmayan bir pislik misiniz?"

"Gray pislik biri *değil*," diye Emerson ateşli bir şekilde savunmaya geçti.

Bu çok tatlıydı. Gerçekten öyleydi. Ama ikisi de onun yalan söylediğini biliyordu. "Tabii ki ben bir pisliğim, tatlım. Eminim ki bu, benim hakkımda gizlice sevdiğin özelliklerden biridir. Ama bu durumda, ben sözünü tutmaya niyetli bir pisliğim." Owen'a doğru başını eğdi. "Neden Emerson'a takıntılıyım? Çok basit. O benim karım olmak üzere. Hangi erkek gelinine takıntılı olmaz ki?"

On Beşinci Bölüm

“Herkes şüphelidir. Resepsiyon görevlisinden hizmetçilere, otelin restoranlarındaki meşgul aşçılara kadar. Gördüğünüz herkes gülümseyen bir maske takıyor olabilir, ama içlerinde bir canavar gizleniyor olabilir.

*Her zaman tetikte olun.” – Gray Stone, Emerson Marlowe
ile “balayı” gezisine çıkmadan hemen önce*

“TARAFIMIZDAN SUNULAN OLANAKLAR ARASINDA ATI BİNME, yelken, gün doğumu ve gün batımında yoga, bisiklet sürme, skeet atıcılığı, dünya standartlarında golf sahası, kano...” Konsiyerj müdürü Hannah McIntyre, boğazını temizlemek için bir ara verdi. “Ancak balayı çiftleri olarak, istediğiniz kadar mahremiyete sahip olacaksınız.”

Emerson, devasa resort lobisinde duruyordu. Mermer zeminler. Parlak avizeler. Ve... "Affedersiniz, ama baget çalan bir ses mi duyuyorum?" Otuz dakika önce, Georgia'nın güneydoğu kıyısındaki özel bir ada olan Sea Island'a varmışlardı. Arabayı park edip Gray, araba kiralama anahtarlarını vale görevlisine teslim etmeden hemen önce, parmağına dev bir elmaslı nişan yüzüğü ve bir alyans takmıştı. İki yüzüğün ağırlığı ona yeni geliyordu ve parmağını kıpırdatmamak için epey çaba sarf etmesi gerekiyordu.

Gayda müziği, balkona açılan devasa açık kapılardan içeri süzülüyordu.

Hannah ona gülümsedi. "Evet, her gece yerleşik gayda sanatçımız bir gösteri yapıyor."

Yerleşik bir gayda çalgıcısı mı?

"Günün sonunu kutlamak için misafirlerimize serenat yapıyor."

"Ne güzel," diye mırıldandı Emerson, ve bunu içtenlikle söylüyordu. Müzik gerçekten çok güzeldi ve eğer o ve Gray bir katili aramak için orada olmasalardı, bu performansı kesinlikle keyifle dinleyebilirdi.

Ama...

Orada bir katili bulmak için *bulunuyorlardı*. Birisi çiftleri öldürüyordu ve bu güzel, şık ortamda bulunmalarının nedeni, bu suçluyu durdurmak olan görevleriydi. *İlk gizli görevim*. Gün, çılgın bir telaşla geçmişti. Annesinin talihsiz gelişi. Ekiple toplantı. Yeni kimliklerine uygun kıyafetler bulup valizlerini hazırlama.

Gray bir süre ortadan kaybolmuştu. Onun ne yaptığını tahmin ediyordu. *Belki Nathaniel ile bir görüşme?* Eski sevgilisine uzak durmasını söylediği bir görüşme? Ama Gray'in ortadan kayboluşunu sorgulayamamıştı çünkü okuması gereken dosyalar vardı. Hazırlaması gereken materyaller. Kiralık bir araba alıp yola çıkmak zorundaydılar ve sonra...

Balayı yerlerine vardılar.

"Yaklaşık bir yıl önce burada kalan bir arkadaşım vardı," dedi Gray. Hannah'ya gülümsedi.

Hannah da tezgahın üzerine biraz eğilerek ona doğru gülümsedi. Muhtemelen Gray'in megavatlık, ekstra çekici gülümsemesini kullandığı içindi.

Yine de... *O evli, Hannah*. Emerson elini Gray'in koluna doladı. O güzel elmasın ışığı yakalayıp parlamasına izin verdi.

"Arkadaşım bana burada başka bir eğlenceli gelenekten bahsetti," diye devam etti Gray. "Balayı çiftlerinin kayıt defterini imzaladığını söyledi?"

"Oh, evet." Hannah hızlıca başını salladı. "Balayı konuklarımız 1940'tan beri kayıt defterimizi imzalıyor. Ünlüler, kraliyet ailesi üyeleri..." Hafifçe mırıldandı. "İsimler ciltli defterlere yazılıyor ve çiftler yıllar boyunca tekrar tekrar gelip o defterleri çıkarıp imzalarını görüyorlar. Kısa süre önce ellinci yıldönümlerini kutlayan bir çift vardı! Bizimle balayını geçirdikleri zamanki imzalarını bulmak için kitabı görmek istediler. Torunlarını da yanlarında getirdiler." Hafif bir iç çekiş. "Bu ada romantizm için yaratılmış."

Eğer Gray'in şüpheleri doğruysa, *bu* ada bazı romantik çiftlerin ölümleri için yaratılmıştı.

"Her yıl için bir kitabımız var," diye bilgilendirdi Hannah. "Siz de şu anki kitabımızda olacaksınız ve kim bilir? Belki elli yıl sonra siz de geri gelirsiniz!" Saçının bir tutamını geriye attı. "Kırk binden fazla çift kayıt defterimize imza attı."

Kırk bin. Tamam. Bu oldukça kapsamlıydı. Emerson, Gray'in kayıt defterini muhtemelen FBI'nın keşfedebileceği başka kurbanlar olup olmadığını görmek için sorduğunu fark etti. Ve burayı ziyaret eden tüm balayı çiftlerinin listesini içeren bir kayıt defteri, potansiyel kurbanları aramak için onlara kesinlikle harika bir kaynak sağlayacaktı. Ama...

Kırk bin mi? Bu kadar çok kişiyi kontrol etmek ciddi bir zaman alırdı. Ve elbette katil *yıllardır* çiftlere saldırmıyordu.

Ama kayıt defteri, bir suçlunun avını bulması için iyi bir yol olurdu. Katil için neredeyse bir menü ögesi gibi. Kitabı aç, bir çift seç, onların ölümünü planla. "Kayıt defterinde tam olarak neler var?" Emerson bilmek istedi. "Sadece isimler mi?"

"İsimler ve şehirler." Hannah başını salladı. "Aslında kayıt defterinden ben sorumluyum." Sesinde gururdan daha fazlası vardı.

Kahretsin. Bu kesinlikle katil için bir menü gibiydi. Avının hangi şehre döneceğini bilecekti, bu da avını daha kolay hale getirecekti.

"Adadan ayrılmadan önce kayıt defterini imzalayacaksınız. Ve belki bir gün aşk sizi buraya geri getirir," dedi Hannah neşeyle.

"Belki de," diye cevapladı Gray.

"En iyi sütlerimizden birinde kalıyorsunuz. Gelin, sizi odanıza götürüyüm ve yol üzerinde hızlıca bir tur yapalım."

Mükemmel. Emerson, o ve Gray'in bu zamanı yardımsever konsiyerj müdürünü sorguya çekmek için kullanabileceklerinden emindi.

"Justin?" Hannah, yakınlarda bekleyen siyah saçlı genç adama el salladı. "Bavullarını yukarı çıkarır mısın?"

Justin bagaj masasının arkasından aceleyle geldi. Koyu mavi bir üniforma giymişti ve altın rengi isim etiketi kalbinin üzerinde duruyordu.

"Onlar bizim yeni balayı çiftimiz," dedi Hannah. "Bay ve Bayan Anderson."

Gray, Anderson'ı sahte soyadı olarak seçmişti. Emerson'a göre Smith'ten çok daha iyiydi ve ABD'de hala bu soyadını taşıyan yaklaşık sekiz yüz bin kişi vardı.

"Crystal Harmony Sütinde kalıyorlar." Bagajları işaret etti.

Crystal Harmony Sütü kasıtlı bir seçimdi. Cass'in arkadaşları Anzo ve Kim'in yıldönümü seyahatlerinde kaldıkları süt de aynıydı.

"Aşkları sonsuza kadar sürsün," diye ekledi Hannah, onlara gülümseyerek.

Justin bagajlarını aldı. "Bu taraftan."

* * *

GRAY Emerson'ı kollarının arasına aldı. Emerson bir kolunu onun boynuna dolarken, tatlı, şehvetli kokusu burnunu doldurdu. Emerson güldü ve ona gülümsedi, o da onu daha sıkı kucakladı çünkü o çılgın, deli dolu an için...

Bunun gerçek olmasını istiyorum.

Hannah alkışladı. "Oh, ne harika! İkiniz hakkında harika bir his var içimde! Çiftleri iyi tanırım. Hangilerinin uzun süreli olacağını her zaman anlayabilirim ve sizde kesinlikle bu var. Gözlerden anlaşılır, bilirsiniz. İki insanın birbirine ait olduğunu *görebilirsiniz*. Balayı hediye listesini devraldıktan sonra, bu konuda oldukça uzman oldum. İkiniz birbirinize aitsiniz."

Emerson'ı eşikten taşıdı. Onu bırakmadı. Bunun yerine, sütlerinin kapısı ardına kadar açık ve Hannah ile Justin'in bakışları altında, başını eğdi ve Emerson'ı öptü.

Hafif, yumuşak bir öpücük değildi. Siktir et. Gray, Emerson'la hafif, yumuşak bir evlilikleri olmayacağını düşündü. Onların evliliği, sürekli onun kıyafetlerini yırtıp her yerde onu sikmemek için mücadele etmek zorunda kalacağı türden bir evlilik olacaktı. Bu yüzden onu tutkuyla öptü. Ağızları açık. Dilleri birbirini tatıyordu.

"Oh, ahem. Evet, ikiniz yalnız kalmak istersiniz herhalde. Soğutulmuş şampanya ve çilekler hazır, ben kapıyı kapatayım, olur mu? Hadi gel Justin, bu çifte mahremiyetlerini verelim. Bir şeye ihtiyacınız olursa zili çalın!" Justin ve Hannah geri çekildiler. Kapı kapandı.

Tık.

Emerson'ı biraz daha uzun öptü. Çoğunlukla onu tatmaktan zevk aldığı için.

O da ona karşılık verdi.

Bu gerçek olabilirdi... Olabilirdi.

Sonra kız geri çekildi.

Ama siktir et, bu gerçek değil. Sadece ona sahip olmak için öldürmek isteyebileceği bir hayatı görmesini sağlayan gizli bir görev. Kafasını kaldırdı. Emerson'ı tutmaya devam etti.

"Az önce burada şampanya olduğunu mu söyledi?" diye sordu Emerson, her zamanki gibi kibarca.

"Şey."

"Şampanyayı sen mi sipariş ettin?"

"Evet. Benim yaptığım bir şey."

Gözlerine baktı.

Onu tekrar öpmemeye çalıştı. Ama dudakları tam oradaydı. Cazip. Mükemmel.

"Senin yaptığın bir şey..." Emerson, dikkatli bir fısıltıyla, "tüm sahte eşlerinle birlikteyken yaptığın bir şey?" diye sordu.

Adam gülümsedi.

"Bu ölümcül. O gülümsemeyi kullanırken dikkatli olmalısın."

Onu süitin diğer tarafına taşıdı ve büyük, dört direkli yatağın ortasına oturttu. "Sen ölümcülsün." Bunu içtenlikle söylüyordu. O, onun için son derece tehlikeliydi. "Bir saniye orada kalır mısın, tatlım?"

Sonra odayı çok titiz ve sistemli bir şekilde gizli kamera, dinleme cihazı vb. her türlü gözetleme ekipmanı için aradı. O şüpheli bir piç kurusuydu. Süitin temiz olduğundan emin olduktan sonra yatağın yanına geri döndü. Ve Emerson'un yanına. "Arkadaşlarımı gizli göreve gönderdiğimde her seferinde şampanya sipariş ettim. Onlar için her zaman işe yaradı, o yüzden ben de neden olmasın dedim."

"Tabii. Neden olmasın?"

"Balayındaysan ve şampanya sipariş etmezsen, şüpheli görünebilir." Şampanya, yatağın yanındaki bir kovada soğutuluyordu. İki uzun kadeh, kovanın yanında bekliyordu. "Ama en azından burada gül yaprakları yok. Onların kışına yapıştığında çok rahatsız edici olduğunu duydum."

"Ne?" Kaşlarını çatı.

Parmağını burnunun köprüsüne götürdü ve arkadaşı Ronan ile yaptığı özel bir konuşmayı hatırladı. Ah, Ronan. Bir tetikçi, sadık bir kocaya dönüşmüştü. Böyle bir şey olmuştu. Bir adam rol yapmaya başlamış ve sınırlar bulanıklaşmıştı. Sonra bir baktın ki...

Karın hamile ve dünyada önemli olan tek şey karın ve çocuğun. Çoğunlukla çünkü onlar senin dünya.

Ronan kısa süre önce Gray'e bebekle ilgili iyi haberi vermişti. Ve belki... belki...

Kıskanıyor muyum?

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordu Emerson. Kayarak yatağın kenarına oturdu. Bacaklarını üst üste attı. Yüksek topuklu ayakkabısını tembelce tekmeledi. Emerson ve topuklu ayakkabıları. Gerçekten de şimdiye kadar gördüğüm en seksi ayakkabalara sahipti.

Bir dahaki sefere onu becerdiğinde, ayakkabılar *ayağında* kalmıştı. "Sana nasıl bakıyorum?"

Dudaklarını büzdü. "Artık bunu yapmıyorsun. Hiçbir şey söylememeliydim."

Onu rüyasıymış gibi bakmamalıydı. Bu durum işle ilgiliydi. Kurbanlarla ilgiliydi. Onunla ve Emerson'la ilgili fantezileriyle ilgili değildi. "İkinci çiftimiz, Zac ve River Turner, bize takip etmemiz gereken bir gündem verdi."

Kız başını salladı. "Bugünkü brifingde River'ın sosyal medya profillerine aktivitelerini paylaştığını söylemiştin."

"Doğru. O yüzden River'ın yaptığını aynen yapacağız. Gün doğumu yogası. Stand-up paddleboarding. Sen, ben değil. River'ın kocası suya hiç yaklaşmadı. Sadece sahilden izledi. Ben de aynısını yapacağım."

Emerson yüzünü buruşturdu. "Sörf. Eminim hiç ıslanmayacağım."

"Bir de spa var. River, sosyal medya paylaşımlarından birinde Angel adında bir masözden özellikle bahsetmişti. Ama tüm bu işlere yarın başlayabiliriz. Bu bizim balayı gecemiz. Birdenbire bu aktivitelere yoğunlaşırsak, şüphe uyandırabiliriz. Sonuçta, birbirimize deli gibi aşık olmamız gerekiyor." Ellerini yatağın kenarına, kalçalarının iki yanına koydu. Ona yaklaştı. "Senden ellerimi uzak tutmamam gerekiyor."

Kadın aşağıya baktı. "Bana dokunmuyorlar."

Hayır, değmiyordu. Ama o, ellerinin ona dokunmasını çok istiyordu.

"Rylan bahçede," dedi Gray, çünkü ona bu bilgiyi henüz vermemişti. "Bir saat önce geldi."

Kadının bakışları hâlâ adamın ellerindeydi.

"Agnes ve Trinity biraz sonra gelecekler. Gizli kimlikleri, kadınlar arası bir tatile çıktıkları. Rylan ise golf turnuvasına katılıyormuş gibi görünüyor." Gray durakladı. "Malik de yakınlarda saklanıyor. Görünürde değil, ama ihtiyacımız olursa ortaya çıkacak. Biz tatil köyündeyken bizim başlıca teknik desteğimiz olacak." Mantıklıydı, çünkü Malik tam bir teknoloji dahisiydi. Adam daha fazla saha zamanı istiyordu, ama bilgisayar becerileri paha biçilemezdi.

"Saldırıların hiçbirinin *burada* gerçekleşmediğini söyledin. Çiftlerin hepsi tatil köyünden ayrıldıktan ve evlerine döndükten kısa bir süre sonra öldürüldü." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Yani burada güvende olmalıyız. Yani, katilin dikkatini çeksek bile."

"Tatlım, sen nereye gidersen git dikkat çekersin." Açık olmak gerekirse.

"Bu bir iltifat mı? Yoksa eleştiri mi?"

"Sen çok güzelsin ve bunu biliyorsun."

Ona gülümsedi. "Bunu söylemen çok tatlı."

Hayır, tatlı değildi. Belki "siktiğimin" kısmını çıkarsaydı tatlı olabilirdi, ama çıkarmamıştı. Çünkü kaba ve terbiyesizdi ve ona karşı çok büyük hissediyordu. Çok büyük, çok... *yanlış*. Hayatındaki her şey şiddet ve acı ile ilgili gibiydi

ve acı ile ilgiliydi ve Emerson'un iyi bir şeye ihtiyacı vardı. Gözlerine sık sık çöken gölgeleri aydınlatacak bir şeye. Ama o aydınlık değildi. İyi değildi.

Ayrıca onu asla bırakmayacaktı. Evet, o bir piçti. Hiçbir zaman aksini iddia etmemişti.

Emerson onu inceledi. "Sana çok yakışıklı olduğunu söylememi ister misin?"

Onun sözleri onu şaşırttı. "Çünkü öylesin."

"Emerson."

"Gray." Eli kalktı. Kalbine bastırdı.

Geri çekil. Geri. Çekil. Geri çekilmeye başladı.

Eli gömleğinin önünü kavradı. "Bütün gece burada mı kalacağız? Bu süiti mahvederken birbirlerinden ellerini çekemeyen yeni evliler gibi mi davranacağız?"

Bu da bir seçenektir. Ama... "Resort'ta ortalık sakinleşince, muhtemelen gece yarısından sonra, gizlice dışarı çıkacağız. Tüm tesisi araştıracağız. River'ın balayı gezisinde kaydettiği tüm yerleri değerlendirerek başlayacağız."

"Ah, Gray, en iyi balayı fikirleri sende."

Onunla alay etmiyordu. Çok ciddiye. Gözlerinde heyecan parıltıyordu. Emerson'un özelliği buydu. O da en az onun kadar avlanmayı seviyordu.

Ve o da bu özelliğini seviyordu.

Lanet olsun. Gray nefesini dışarıya üfledi. Elleri örtüyü sıkıca kavradı.

"Gray?" Endişe kaşlarını çatmıştı. "Ne oldu?"

Yataktan fırladı. Ondan uzaklaştı. "Dava dosyalarını gözden geçirme zamanı." Geri çekildi. Hızla. Birkaç adım daha.

"Şimdi mi?"

"Şimdi." Binlerce kez şimdi. "Çiftleri daha yakından tanımalısın. Geçmişlerini. İlişkilerini. Dost canlısı konsiyerj müdürümüzün söylediklerini duydun. Yıllar boyunca kırk binden fazla balayı çifti buraya geldi. Neden kurbanlarımız onlardan seçildi? Onları diğerlerinden ayıran neydi? Hayatları hakkında senin görüşünü istiyorum. Kurbanların profilini çıkar. Onları diğerlerinden ayıran

Onun kafası ona doğru döndü.

Yatağa dik oturdu. "Bir iş. Doğru. Elimizde olan şey bu."

Ah, kahretsin. O, bunu kastetmemiştir. En azından, tam olarak değil. "Emerson..."

Kız ayağa kalktı. Ondan çok daha yavaş bir şekilde. "Bir şey seni korkuttu."

Evet, sen beni korkuttun. Ama bunu asla itiraf etmezdi.

"Bana anlatmak ister misin?"

İstemiyordu. Konuyu saptırma zamanı. "Ben limuzinden indikten sonra senatörle konuşmanın geri kalanı nasıl devam etti, anlatmak ister misin?"

Yatağın yanında tereddüt etti. "Tahmin edebileceğin gibi. Bana zamanımı boşa harcadığımı söyledi. Beni kullandığını söyledi. Seninle sahaya çıkarsam tehlikeye gireceğimi söyledi. Bunun benim ihtiyacım olan hayat olmadığını söyledi." Bir duraklama. "Ve senin benim ihtiyacım olan erkek olmadığını söyledi."

Bu çok sinir bozucuydu. "Neden olmasın?"

"Sen çok tehlikelisin. Çok öngörülemezsin."

Bir adamın birkaç tuhaflığı vardı. Bu dünyanın sonu muydu?

"Ona senin tam da ihtiyacım olan kişi olduğunu söyledim. Ama bunu tanışmadan önce de biliyordum. Bu yüzden senin partnerim olman için bu kadar çok uğraştım."

Ve Emerson onun tam da ihtiyacı olan kişi olduğunu söylediği için, içinden sıcak, tuhaf, garip bir ısıltı yayılmaya başladı. Tamam, tamam, belki ona karşı bu kadar tereddütlü davranmasına gerek yoktu. Belki...

"Profil oluşturma konusunda bir efsanesiniz. Daha önce bahsetmiş miydim bilmiyorum, ama aslında yıllar boyunca Quantico'da verdiğiniz birkaç dersinize katıldım. Kendi bağlantılarımı kullanarak, yeni işe alınanlarla yaptığınız derslerin bazılarını gizlice giriyordum. Katillerin zihnine girme konusunda gerçekten çok zekisiniz. Son izlediğim konuşmanız, aslında verdiğiniz bir misafir dersi idi."

Tulane'deki yüksek lisans öğrencileriyle. Bazı seri katillerin neden soğuma dönemine girmediklerini tartışıyordunuz — çünkü öldürmenin verdiği heyecan uyuşturucunun verdiği heyecanla karşılaştırılabilir ve belli bir noktadan sonra bunu sürekli ihtiyaç duymaya başlıyorlar. Onların dönüm noktaları. İlginç bir konuşmaydı."

Emerson onu bedeni için istemiyordu. Onu, katilleri tanıdığı için istiyordu. Doğru. Anlaşıldı. "Tatlım..." Gray, bu sevgi sözcüğünü ağzından kaçırdı, çünkü her zaman bunun sadece kılıfın bir parçası olduğunu iddia edebilirdi. "Beni takip mi ediyordun?"

Yatağın kenarında durdu.

"Birazcık takip ettin, değil mi? Çünkü zihnimi parçalamak istedin." O arkasını döndü. "Peki, bu gece zihnin nasıl çalışıyor bakalım. Dosyalar, yardımsever bellboyun bize getirdiği dizüstü bilgisayarda."

"Senin zihnini parçalamak istedim. Ayrıca vücuduna atlamak istedim."

Hareketsiz kaldı. "Dürüstlüğün şaşırtıcı olabilir."

"Yalan söylememi mi tercih ederdin?"

"Hayır. Bunu yapan çok fazla insan var zaten."

"Katılıyorum. Öyleyse ikimiz de birbirimize karşı dürüst olalım mı? Benden uzaklaşıyorsun. Neden?"

Ona bakmadı. "Çünkü yapmamız gereken bir iş var." Daha fazlasını söylemeliydi. O ona dürüst davranmıştı. O da aynısını yapmalıydı. Ama onu akılsızca becermeye çalışmadığını söylerse... hayır, pek de nazik olmazdı. Konuyu değiştirme zamanı. "Bu arada, Nathaniel Hadaway, kapıyı sen açtığında dairesine girdiğine yemin ediyor."

"Onunla konuşmaya gittin. Biliyordum."

"O zaman haklıydın. Onunla konuşmaya gittim," diye onayladı Gray. Sanki yeni baş düşmanıyla yüz yüze konuşmak niyetinde olmadan Atlanta'dan ayrılabilirmiş gibi. "Nathaniel gizlice girip aynaları kırmadığını söyledi. Senin evinde kötü bir şey olduğunu bilmediğini iddia etti."

"Ve ona inanıyor musun?"

"Birbirimizi anladığımıza inanıyorum." Nathaniel terden sıırılsıklam olmuştu. "Sanırım Nathaniel'in gözünde itibarım benden önce geliyor."

Loafer ayakkabılarında titriyordu."

Ona doğru koştu. Topukları parke zeminde tıkırdadı. Parmakları kalktı ve omzuna dolandı.

Her zamanki gibi, o dokunuşu tüm vücudunu sardı. *Evet, bu değişmeyecek. Onunla sevişmek, ona olan çekiciliğimi azaltmadı.* Tam tersine. Emerson'la sevişmek, onu daha da çok istemesine neden olmuştu. Çünkü birlikte ne kadar harika olacaklarını biliyordu.

"Ona ne dedin?" diye sordu Emerson.

"Her zamanki gibi." Vücudunu ona doğru çevirdi. Emerson'a baktı. Emerson bekledi. Gözlerini kırpmadı.

Peki. Ona birkaç ayrıntı daha verecekti. "Leydime yaklaşırsan, seni yok ederim."

Dudakları aralandı.

"Merak etme. Fiziksel şiddetle tehdit etmedim, ama cidden, ikimiz de onu alt edebileceğimi biliyoruz."

"Gray."

"Sadece hile yapanları sevmediğimi söyledim. Gerçekten sevmiyorum. O akademik dünyayı aldatmaya çalıştı. Seni ihanet etti. Ben sadece, bunu bir kez yaptıysa, daha önce de aynı şeyi yaptığını düşündüğümü söyledim. Araştırabilirim. Gerçeği bulurum ve akademik dünyada hala sahip olduğu itibarını yok ederim. Övündüğü kitap anlaşmasını da yok ederim." Basit. Tamamdır.

"Onun neyden korktuğunu çok iyi biliyorsun."

Elbette. Ona biraz daha yaklaştı. Elini kaldırdı. Çenesini avuçladı. "İşin sırrı bu, değil mi? Birinin ne istediğini bulmalısın, o kişinin her şeyden çok istediği şeyi." Başparmağıyla alt dudağını hafifçe okşadı. Önceki gece o ağzı kendi ağzıyla ezmişti. Ve o ağız onun penisine yapışmıştı. Tereddütlü. Çok istekli. Çok muhteşem. "Bir kişinin en çok ne istediğini keşfedersin. Sonra, onu elinden almakla tehdit edersin. Çünkü birinin en çok istediği şey? O şey aynı zamanda o kişinin zayıflığıdır. Onu o kadar çok istiyorsun ki, ona sahip olamamak?" Elini indirdi. Bir adım geri attı. "Ona sahip olamamak seni mahvedebilir." Başını, kapının yanında diğer bagajlarla birlikte bekleyen laptop çantasına doğru eğdi.

"Dosyaları gözden geçirme zamanı. Önümüzde yoğun bir gece var."

"En çok neyi istiyorsun, Gray?"

Seni. Bakışları dizüstü bilgisayar çantasında kaldı. "Elimden geldiğince çok katili yakalamak. O yüzden, sırf aşık oldukları için talihsiz bir şekilde ölecek başka kimse olmadan bu pisliği yakalayalım."

On Altıncı Bölüm

“Babamın öldüğü geceyi pek hatırlamıyorum. Fırtına vardı. Gök gürültüsünün tekrar tekrar çaktığını duyabiliyordum. Korkmuştum, bu yüzden babamı aramaya çıktım. Onu hiçbir yerde bulamadım Aslında, ilk başta kimseyi bulamadım.” – Emerson Marlowe

BALAYI için, şaşırtıcı derecede seks yoktu.

Emerson, Gray'in arkasına gizlice yaklaşıp geniş tatil köyünde dolaşmaya başladı. Son birkaç saati dava dosyalarını inceleyerek geçirmişlerdi. Sessizce çalışıyorlardı. Birbirlerine dokunmuyorlardı.

Tamam, peki. Sahte balaylarında seks olmasını bekliyordu. Bunun gizli bir görev olduğunu anladı. Anladı. Ama önceki geceden sonra, birlikte yatağı yakıp kül ettikten sonra, düşündü ki...

Ne düşünmüştüm? Kaldığımız yerden devam edeceğimizi mi?

Olmayacak. Açıkça. Çünkü Gray... ilgilenmiyor muydu?

Çünkü onunla sadece bir kez olmak istemişti? Çünkü...

Onu hayal kırıklığına uğratmıştı?

Emerson'un zihninde milyonlarca soru dönüyordu, ama mülkü dolaşırken dudaklarını sıkıca kapalı tuttu. Gray ona tatil köyünün planlarını çoktan vermişti. İnternette birçok harita ve yerleşim planı görmüşlerdi. Ama yine de bölgeyi kendisi gezmek konusunda ısrarcıydı.

O, onun ne aradığından bile emin değildi.

Üç çift ölmüştü. Kırk binden fazla çiftin içinden üçü.

İlk çift, Kris ve Wendy Prichard, bir yıl kadar önce balayını bu adada geçirmişti. Lise

birlikte üniversiteye gitmişlerdi. Mezuniyetten kısa bir süre sonra evlenmişlerdi. Görünüşe göre, balayı tatilleri mükemmel geçmişti. Eve dönmüşlerdi ve iki gün sonra bir trafik kazasında ölmüşlerdi.

Acımasız bir cinayet değil. Bir *kaza*. En azından olay yerindeki polisler o anda öyle düşünmüştü.

Ancak Gray, Kris ve Wendy'nin öldüğü gece aracın frenlerinin çalışmadığını gösteren bir rapora ulaşmıştı. Kendi soruşturmaları sonucunda ortaya çıkan bu gerçeğe rağmen, yerel polisler kaza teorisine sıkı sıkıya bağlı kalmıştı. Frenler bozuldu. Trajik olaylar yaşandı. Sadece asgari düzeyde bir soruşturma yapılmıştı. Şimdiye kadar.

Gray'in listesindeki ikinci çift, Zac ve River Turner'dı. Bu, Zac'in ikinci evliliği idi. River'ın ise ilk. Zac doktordu. River ise sanatçıydı. Yaklaşık dört ay önce bu adada balayını geçirmişlerdi. River'ın sosyal medya hesapları, tatil köyünden çekilmiş mutlu fotoğraflarla doluydu. Gün doğumu yogası. Stand-up paddleboarding. Spa'da dinlenme. Hatta River'ın sahilde ata binerken kulaklarından kulaklarına kadar gülümsediği bir fotoğraf bile vardı. Her şey mükemmel görünüyordu.

Sonra eve döndüler. İki gün sonra, *iki gün sonra*, sabah birlikte koşarken öldürüldüler. Koşarken saldırıya uğradılar ve acımasızca bıçaklandılar. Zac koşu parkurunda öldü. River hastaneye yetiştirildi. Ama daha ileri gidemedi. Acil serviste öldü.

Bu davayı soruşturan polislerin elinde hiçbir ipucu yoktu. River ve Zac sabah altıdan hemen önce parkta koşuyorlardı. Tanık yoktu. İpucu yoktu.

Şimdiye kadar. Gray'e kadar. Cassius yüzünden davayı üstlenene kadar. Ve bu da onları üçüncü çifte yönlendirdi.

Anzo ve Kim. Kim polis olmuştu. Anzo, Cassius'un motosiklet kulübünün bir üyesiydi. Kim ve Anzo, Kim motosiklet kulübünü soruştururken tanışmışlardı. Ancak Kim, adamı tutuklamak yerine Anzo ile evlenmişti. Emerson'un gördüğü fotoğraflarda ikisi birbirlerine deli gibi aşık görünüyorlardı.

Anzo evlendikten sonra MC'den ayrılmıştı. Beş yıl boyunca dışarıda kalmış, bir dizi restoran açmakla meşgul olmuştu. Sonra o ve Kim, yıldönümleri için Sea Island'a dönmüşlerdi.

fotoğraflarına bakarsanız, deli gibi mutlu olduklarını düşünürsünüz. Mükemmel bir çift.

Elbette, ifadeler sahte olabilir. Fotoğraf çekmek için gereken iki saniye içinde mutlu görünmek çok kolaydı. Ama...

Videoları da gördüm. Beş yıl önceki küçük düğün törenlerinin videoları. Balaylarında çekilmiş videolar. Kim'in babası balaylarının masraflarını karşılamıştı — Sea Island'a ilk seyahatleri.

Yıldönümü gezisi için Anzo gururla masrafları üstlenmişti. Karısına cömertçe harcama yapmış ve gezi için her türlü lüksü sipariş etmişti. Hayranlık dolu Anzo, karısını tatil köyünün her yerinde takip etmiş, telefonunu her zaman hazır tutmuş ve videolarda ona "dünyanın en şanslı piçi" olduğunu söylediği görülmüştü.

Bir haftalık seyahatin ardından Anzo ve Kim eve dönmüştü. İki gün sonra, Emerson dosyaları incelerken keşfettiği gibi, her zaman olduğu gibi *iki gün* sonra, ikisi de ölmüştü. Anzo, karısının silahıyla vurulmuştu. Karısı da aynı silahla kendini vurmuş gibi görünüyordu.

Ancak...

Kadının parmaklarında barut izi yoktu. Hatta, kadının iki parmağı kırılmıştı. Sanki silahı kadının eline zorla tutuşturan kişi çok fazla güç kullanmış gibi. Kadının küçük parmağı ve yüzük parmağı kırılmıştı. Ayrıca, silahı yanlış ele tutuşturmuştu. Silah, Kim'in sağ elinde bulunmuştu.

O solaktı.

Emerson, Cassius'un davasını savunmak için Gray'e tüm bu noktaları aktardığını öğrenmişti. Cassius, önceki iki çifti de bulmak için araştırma yapmıştı. Ölümüler farklı şehirlerde meydana geldiği ve farklı polisler tarafından soruşturulduğu için tüm parçaları bir araya getirmişti.

Bu yüzden suçları gözden kaçırmak çok kolay olmuştu. Farklı yerler, farklı cinayet türleri. Özellikle de ilk cinayet, kaza gibi gösterilmek için sahnelenmişti.

"Emerson, söylediklerime dikkat ediyor musun?"

Gözleri, sahilde bekleyen stand-up paddleboard kiralama kabinlerine takılmıştı. Bir an için dalıp, Kim'in Anzo'ya gülümserken tahtada mükemmel bir denge kurduğunu hayal etmişti. Anzo onu o şekilde filme almıştı. Ve... "*Ben dünyadaki en şanslı herifim.*"

O şanslıydı. Sonuna kadar.

"Kurbanları düşünüyordum," dedi, biraz fazla hızlı cevap vererek. Ama kurbanları düşünmüş ve hepsi için çok üzülmüştü. En mutlu olmaları gereken anda hayatları sona ermişti.

Gray homurdandı. "Şu an için, bize odaklansana bize odaklansan nasıl olur?"

Ona kaşlarını çatı. Havuzun iki alanını geçtikten sonra , sonra tenis kortu ve pickleball alanlarının etrafından dolaşmışlardı. Olağandışı hiçbir şey göze çarpmamıştı. "Gece yarısı tam olarak ne arıyoruz?" Her şey sessizdi. Güvenlik görevlilerinin arazide devriye gezdiğini bile görmemişti.

"Gördüğümde anlarım," diye mırıldandı. Dönüp ilerlemeye başladı.

"Oh, bu çok açık." O da ilerledi ve adam dönünce ona çarptı. Adam ellerini kaldırıp kadının omuzlarını kavradı.

Topuklu ayakkabı giymiyordu. Topuklu ayakkabılar kumla pek uyumlu olmadığı için, ayaklarına bağlanan düz sandaletlerle değiştirmişti. Dalgalı bir etek. Yumuşak bir bluz. Gray ise baştan aşağı siyah giyinmişti. Geceyle mükemmel bir uyum içindeydi.

"Ne aradığımızı *bilmiyorum*," diye ekledi, sesi sadece ona ulaşıyordu. "Ama bu aramayacağım anlamına gelmez."

Tamam. Yine net değil. "Bu içgüdüsel bir durum mu olacak?"

Onu daha sıkı tuttu. "Bu davayı FBI'da savunmak zorunda kaldım. Cinayetler çok dağınık. Kurbanlar farklı eyaletlerde. Farklı ölüm yöntemleri. Cass bana gelmeseydi, arkadaşının cinayetinden bu kadar emin olmasaydı, Kim'in kocasını öldürmediğinden bu kadar emin olmasaydı, fail hala radarın altında uçuyor olurdu. Ben bile...

Başka kurbanlar *olup olmadığını* öğrenmek. Hiçbir yargıç bana burada arama izni vermez — bağlantılar çok zayıf, tatil köyünün tam aramasını emretmek için. Ve tatil köyünün sahibi olan kişi, neler olduğunu öğrenir öğrenmez hemen avukat tutacaktır. Bu yüzden sen ve ben elimizden gelenin en iyisini yapıp soruşturmamız gerekiyor. Buraya ait olmayan bir şey aramalıyız. Bizi doğru yöne yönlendirebilecek bir şey.

Ayak sesleri. Gray küfür ederken Emerson ayak seslerinin yaklaştığını duydu. Onu tutarak geri itti, hızla döndü, böylece fark edilen kişi o olacaktı — parlak giysileriyle bu daha kolaydı — ve dudaklarını onun dudaklarına yapıştırdı. Yavaşça sallanan bir palmye ağacının altında onu öptü.

Ayak sesleri yaklaştı. Islık sesi duydu.

Gray yakınında ve ağzını onun ağzına bastırarak, dudaklarını açmaya, onu tatmaya, onu...

"Oh, pardon millet." Neşeli bir ses. "Sizi neredeyse görmüyordum."

Gray onu bıraktı. Kafası sesin geldiği yöne döndü. Yakınlarda yere vuran bir el feneri gördü. Işığın gözlerine doğrudan gelmediğine sevindi.

"Yürüyüş için biraz geç değil mi?" Ses bir güvenlik görevlisine aitti. Otelin üniformasını görebiliyordu. Check-in sırasında diğer güvenlik görevlilerinin taktığı yıldız şeklindeki rozeti fark etmişti.

"Yeni eşimle yıldızların altında yürüyüş yapmak istedim." Gray elini dudaklarına götürdü.

Emerson, onun dilinin cildine değdiğini hissettiğine yemin edebilirdi ve bir titreme geçirdi.

"Oh, buradaki manzara muhteşem," dedi güvenlik görevlisi hemen. Emerson bu kelimeye sertçe tepki gösterdi.

Muhteşem.

"Gökyüzünde milyonlarca ışık parlıyor. Ama yıldızları en iyi şekilde görmek için tatil köyünden uzaklaşmalısınız. Etrafınız ne kadar karanlık olursa, yukarıdaki manzara o kadar inanılmaz olur." Onlara el salladı. "Burada dikkatli olun." Hala ıslıkla uzaklaşmaya devam etti.

Gray, Emerson'un elini tutmaya devam etti.

Muhafızın ortadan kaybolmasını izledi. Muhafız gittikten sonra, yavaşça nefes verdi. Elini geri istemeli miydi? "Yani planımız bu mu?"

Görülürsek sahte öpücük mü?" Emerson başını salladı.

"Anladım." Homurdandı ve onu bıraktı. "Sadece yakınımnda kal."

"Tamam. Çünkü muhafızı kandırmak için beni tutup öpmek zorunda kalabilirsin. Anlaşıldı." Kalbi hızla atıyordu. Korkudan değil. Öpücükten. Lanet olsun, nasıl bu kadar etkilenmemiş olabilirdi? Dün geceki olaylar onun için gerçekten hiçbir şey ifade etmiyor muydu?

Emerson boğazını temizledi. Kurbanlara odaklandı. "Bak, iki çiftin paddleboard yapmaya gittiğini biliyoruz. En azından eşleri gitti. Kocalar izledi. Plaja gidip kiralama kabinlerine daha yakından baksak nasıl olur? Orada örümcek hislerin kıpırdamaya başlar mı diye bakabilirsin."

"Komik değil, Emerson."

"Komik olduğunu sanmıştım," diye homurdandı. O bir kez daha elini tuttu.

Kendini sertleşmeden önce yakaladı. *Bu sadece göstermelik. Başka biri görürse diye.* Yolu kestirip sahile doğru ilerlediler ve paddleboardlara yöneldiler. Gray'in, tatil köyünün çeşitli yerlerine yerleştirilmiş olan göze çarpan beyaz güvenlik kameralarından kaçındığını fark etti. Genellikle güvenlik kameraları, aşağıya doğru açı yapıp yaya trafiğini görebilmek için yüksek yerlere monte edilirdi.

Gray kurnazdı, bunu kabul etmek zorundaydı. Görülmemek için ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu. Kısa süre sonra, kumların üzerinde aceleyle ilerleyip kiralama kabinlerine doğru koşarken dalgaların sesi kulaklarını okşadı. Sahilde üç farklı beyaz kiralama ünitesi kurulmuştu ve...

"Orospu çocuğu." Gray adımını yarıda kesti. Ona doğru döndü.

Etrafta güvenlik görevlisi yoktu. Başka kimse de yoktu. Tamamen boş bir kumsal uzanıyordu.

Onu kollarına çekti. "Bana doyamayacağın gibi öp beni." Başını eğdi. Dudakları dudaklarına değdi.

Tabii, olur. Ağzı onun ağzının altında açıldı. Dili ağzına girdi ve sanki bir anda sıfırdan seksen hıza çıkmış gibi oldu. Bu, az önce palmiye ağacının altında paylaştıkları hızlı bir öpücük değildi. Bu, yakıcıydı. Bu

yoğundu. Bu *gerçektir*. Ellerinin sert baskısında açlığı hissedebiliyordu. Ona doğru iten ağır penisinde.

Ve meme uçları sertleşmişti. Cinsel arzusu artmıştı.

Onu kuma indirdi. Kum yumuşaktı, vücudu için bir yastık gibiydi. O, onun altındaydı, onunla çevriliydi. Gray'in elleri, onun ellerini yakaladı. Onları yumuşak kumun üzerinde, başının üzerinde tuttu. Bacakları, onun bacaklarının arasına kaydı ve eteği yukarı çıktı. Ağır penisine süründü ve tüm vücudu arzuladı.

Gray'in ağzı onunkinden ayrıldı. Dudakları çenesini okşadı. Yanağına.

Yukarı baktı ve milyonlarca yıldız başının üzerinde parılıyordu. *Muhteşem* bir manzara.

Gray ellerini bıraktı. Dişleriyle kulak memesinin kenarını yakaladı ve mutluluk ve arzuyla kanı kaynayan kızın gözleri kapandı.

"Buldum," diye hırıltılı bir sesle söyledi.

Harika. Muhteşem. Onunla bütün gece boyunca ihtiyacı olanı bulabilirdi.

"Tüylerim diken diken oldu," diye ekledi, sesi fısıltı kadar alçak.

Evet, o da öyle hissediyordu. Kalçaları ona doğru sallanıyordu. Elleri onun kollarında kayıyordu ve o anda, orada çılgın, tutkulu bir seks yapacaklarını merak ediyordu. Hiç plajda seks yapmamıştı. Aslında, sadece yatakta seks yapmıştı. Bu çok sıradan mıydı? Gray ona yepyeni bir dünya gösterecek miydi? Çünkü o hazırды.

"Yerine ait olmayan şeyi buldum." Dilinin ucu kadının kulak kepçesinin üzerinde kaydı.

Titredi. Ama sonra onun sözleri kafasına dank etti. Emerson kaskatı kesildi. Onun kollarını tutmayı bıraktı. Elleri aralarına girdi ve ona doğru itmeye başladı.

Ama Gray kıpırdamadı. "Kamera bizi çekiyor, bebeğim." Ne?

Gray, Emerson'un kulak memesini yakaladı. Dişleriyle şehvetli bir şekilde çekiştirdi.

Külotu çok ıslandı.

"Kamera diğerleriyle aynı değil. Yanlış tip. Farklı model. Farklı renk. Çok küçük ama gördüm. Başka biri de

çiftlerimizi izliyor, sadece güvenlik personeli değil."

O kamera görmemişti, ama yine de, o üzerine atlamadan önce bakacak zamanı bile olmamıştı.

Bütün bunlar gösteriş için mi?

Ama ereksiyonu taklit edemezsin. O kısım çok, çok gerçekçiydi. O tahrik olmuştu. O da öyle. O tahrik olmuştu çünkü karşısındaki oydu. Yoksa sadece adrenalin yüzünden mi tahrik olmuştu? Çünkü kız vücudunu ona çılgınca sürüyordu ve bu sadece fiziksel bir tepki miydi?

Bu davada onun partnerini oynamasını istemişti çünkü onu istiyordu. Çünkü aralarında bir çekim vardı ve bunun gibi sahneleri taklit etmek daha kolay olacaktı.

Buz, kadının cildinde kaydı.

"Süite geri dönüyoruz. Birbirimizden ellerimizi çekemiyormuş gibi davranacağız."

Taklit etmek. Sorun da buydu. Aklını oyuna vermeli ve yaptıkları her şeyin gerçekmiş gibi davranmayı bırakmalıydı.

"Yolda daha fazla kamera bulmaya çalışacağım. Malik'le en kısa sürede iletişime geçip görüntünün nereye aktarıldığını bulmaya çalışacağız." Geri çekildi. Ellerini kuma bastırıp kendini kaldırdı.

O kalkmadan, ellerini de tuttu. Onu kaldırdı. Tekrar öpmek için eğildi.

Gözlerini kapattı. O da onu öptü. Rüzgâr dalgalarla birlikte esiyordu ve eteği etrafında uçuşuyordu. Sağ gözünden bir damla yaş süzüldü. O bunu hissedebiliyordu, ama Gray kesinlikle göremezdi.

Başlarının üzerinde milyonlarca yıldız vardı. Ve azalan ay. Küçük kamerayı gördü, ama bir gözyaşı damlasını göremez mi sence?

Onu bıraktı. Arkasını döndü.

Kız aceleyle gözyaşını sildi. Gözüne kum kaçmış olmalıydı.

Gray bir şey demedi, bu yüzden kız onun bu küçük hareketi görmediğini umdu. Tatil köyünden aceleyle geçtiler. Kız için hiç mantıklı olmayan bir yoldan gittiler, ama Gray hiç tereddüt etmeden ilerledi. Arada sırada durdu. Ya onu kucakladı. Onu

heyecanlandırıp gerginleştirirdi. Ya da ona tatlı sözler fısıldıyormuş gibi eğilip yaklaşırdı. Ama gerçekte...

"Bir tane daha var, iskele evinin üstünde, sabah yogasının yapıldığı alana doğru bakıyor. Kahretsin, ikincil kameraların neye benzediğini tam olarak bilmesem, onu kaçırdım."

Hâlâ kamerayı göremiyordu. Dur, hayır, işte oradaydı. Gray her durduğunda onu takip ediyordu.

Aceleyle ilerlediler ve sonra... "Bir tane daha," dedi Gray. "Havuz alanındaki bakım kapısının yanında."

Havuz, su altı ışıkları sayesinde parlak mavi bir ışıkla parlıyordu.

Kolu omuzlarına dolandı. Onu kendine yaklaştırdı ve boynuna burnunu sürttü. "O piç herkesi izliyor. Avını seçiyor."

Kız elini kaldırdı ve Emerson parmaklarını onun parmaklarının etrafına doladı. "Neden belirli insanları seçiyor?"

Gray başını çevirdi. Yine gölgede kalmıştı, ama Emerson daha kolay görülebiliyordu. Daha açık renkli eteği. Bluzu. "Bence kadınlar. Onlarda bir şey var. Paddleboard'larda olanlardı. Yoga dersinde olanlardı. Kadınlara göre çiftleri seçiyor."

Emerson, Gray'in karanlığa uyum sağlamak için giyinmiş olmasına rağmen, hafif etek ve bluzla dışarı çıktığında neden tek kelime etmediğini anladı. Onun görülmesini istiyordu.

Onun katilin avı olmasını istiyordu.

"O zaman umalım da beni seçsin," dedi. Kasten, onun kollarından kurtuldu. Havuzun ışığına doğru yürüdü. Hatta havuzun kenarında küçük bir dönüş bile yaptı.

"Emerson?" Öfke sesini boğdu. Ama belki onu duyan biri varsa, öfkeyi şehvetle karıştırdı.

Dönüşünü durdurdu. Havuzun kenarında kaldı. Düşmek istediği için değil, ama düşerse izleyenler için kesinlikle bir gösteri olurdu. Bunun yerine, karanlıkta bekleyen "kocasına" gülümsedi. "Gel ve beni yakala." Bu, Gray için bir alay gibi geliyordu. Hatta ona şehvetli bir davetle parmağını kıvırdı.

Ama...

Bu alaycı sözler katil içindi. İzleyen her kimse.

Yeni bir av arayan kişiye.

Gel ve beni al.

Onun dikkatini çekecekti. Öyle ya da böyle.

Gray homurdandı ve karanlıktan fırladı. Doğruca ona gitti. Göz açıp kapayıncaya kadar onu kaldırdı. Omzuna attı. Tepki beklediği gibi *değildi* ve Emerson şaşkın bir çığlık attı.

Onu daha sıkı tuttu. "Yakaladım." Onu omzuna atmış halde, karanlıkta, havuzun parıldayan suyundan uzaklaşarak geri götürdü.

On Yedinci Bölüm

"Ne oluyor lan, Emerson?" – Gray Stone, yeni ortağına, herhangi bir gün

Onu eşikten taşıdı, Emerson omzunda hafifçe zıplıyordu. Kız kıvrandığında, onun muhteşem kışına hafifçe vurdu.

Emerson kaskatı kesildi. "Gray! Bana şaplak *atmadın*, değil mi?"

Vurdu mu? Oh, doğru. Vurdu ve o çok kısa şaplaktan da büyük zevk aldı.

Beni delirtiyor.

Çenesi sıkı sıkıya kapalıydı. Kapıyı tekmeledi. Yatağa doğru yürüdü. Onu yatağa bıraktı ve hafif eteği uyluklarının üzerine uçtu. Seksi görünüyordu. Güzel. *Narin*. Ve az önce bir seri katili kışkırtmıştı. Hatta parmağını bile kıvırmıştı. Üzerinde "Hey, gel beni öldürmeye çalış!" yazan bir neon tabela takmış olabilirdi. Havuzun mavi ışığında durduğu için, kadın adeta parlıyordu.

Orospu çocuğu.

Ellerini beline koydu ve ona öfkeyle baktı. "Ne halt ediyorsun, Emerson?" diye bağırdı Gray.

Kadın saçlarını gözlerinden çekip attı. "Ne halt ediyorsun, Gray? Beni omzuna atıp yatağa fırlatamazsın!"

Dişlerini sıktı. "Ne halt yedin de... o pislige 'Gel de beni al' dedin?"

"Sana söyledim. Ona değil."

"Saçmalık. Peki parmağını kıvrırma kısmı?"

Kafasını yana eğdi. Bir tutam saçıyla oynadı. "Tekrar söylüyorum, sana."

Bacakları yatağa değene kadar öne doğru atıldı. "Saçmalık," diye ikinci kez bağırdı.

Kız saçıyla oynamayı bıraktı. "Sorun ne, Gray? Senin istediğin bu değil miydi? Onun beni seçmesi?" "Hayır! Katili kışkırtmanı istemedim!"

Kaşları indi. "Sen onun peşimden gelmesini istedin."

"Onun dikkatini bana çekmesini istedim. Bana." Göğsüne vurdu. "Senin ona kırmızı bayrak gibi sallanmanı istemedim!" Kahretsin. Lanet olsun. Kahretsin. *Lanet olsun.*

"O zaman neden parlak eteğim ve bluzumla dışarı çıktığımda bir şey söylemedin? Sen karanlıkta gölgelerin arasında kayboluyordun, ama ben göze çarpıyordum. Onun dikkatini çekmemi *istediğini* sandım. Orada gösteriş yapmamızın tek amacının bu olduğunu sandım."

O gösteriş yapmıyordu. Gizleniyordu. Gray ona bakmaya devam etti. "Hiçbir şey söylemedim çünkü o kıyafetle *çok güzel görünüyordun*. Değişmenin bir anlamı yoktu."

Ona sanki iki kafası varmış gibi baktı.

"Ve *ben* karanlıkla uyum sağlayacaktım, bu yüzden koyu renk giysiler giydim. Ama senin normal görünmen gerekiyordu. Turist gibi. Balayı gibi. Bu yüzden giysilerin gayet iyiydi." Telefonunu aldı. Malik'i aradı.

Kadın yataktan kaymaya çalıştı.

"Aklından bile geçirme. Henüz işimiz bitmedi." *Parmağını mı kıvırdı? Katili onu almaya gelmesi için mi çağırdı?* Şakakları zonkluyordu. Gray, kendisinden duman çıkmadığına şaşırmıştı.

"Biri huysuzlanmış," diye mırıldandı. Sonra kollarını silkeledi. Kum yatağa düştü. "Kumda öpüşmek gerçekten gerekli miydi?"

"Evet," diye tısladı.

"Hey," dedi Malik aynı anda kulağına. "Bir sorunumuz var," dedi Gray.

Daha fazla kum silkeledi. Burnunu kırıştırdı. "Muhtemelen duş almam gerek," diye fısıldadı Emerson.

Nefesini içine çekti ve tüm gücüyle sabrını korudu. "Birisi adada kendi video güvenlik sistemini kurmuş. Küçük kameralar. Ne aradığını bilmen gerekiyor, ama bir kez onları gördüğünde..." Sözlerini yarım bıraktı.

Emerson bluzunu göğsünden birkaç santim çekmiş ve gömleğinin içine bakıyordu.

Kum arıyorum.

Siktir.

"Emerson," diye bağırdı.

Gömleği yerine bıraktı.

"Kaç tane kamera saydın?" diye sordu Gray. Kız bir süre durakladı.

"Hadi ama Emerson, sen her şeyi sayarsın. Kaç tane gördün? Hiçbirini kaçırmadığımdan emin olmak istiyorum. Sana gösterdikten sonra saymaya başladığını biliyorum."

"Her şeyi saymıyorum," diye homurdandı.

"Evet, sayıyorsun."

"Ahem." Malik'ten. "Tekrar aramalı mıyım?"

"Hayır, teknik becerilerini kullanmalısın, ihtiyacın olan ek yardımı al ve yayınların nereye iletildiğini bulalım." Telefonu hoparlöre aldı.

"Oradaki güvenlik görevlilerinin, misafirleri izleyen *ekstra* kameralar olduğunu bilmediklerini mi söylüyorsun?" Malik'in sesi keskinleşmişti.

"Sana ciddiylim. Kameralar çok küçük. Abartmıyorum. Koyu renkler ve koyu renkli yüzeylere takılmışlar. Ne aradığını bilmezsen, onları gözden geçirirsin. Tanıştığım güvenlik görevlileri ise, dinlenmek isteyen emekli adamlar. Silahsız dolaşıyorlar ve kimseyi şaşırtmadan çok önce yaklaşacaklarını haber vermek için ıslık çalıyorlar. Başka bir deyişle, burada A Takımı ile karşı karşıya değiliz."

"Kaç kamera var?" Malik ısrar etti.

Gray, Emerson'a baktı. Yedi parmağını kaldırdı. Emerson başını salladı. O da aynı sayıyı saymıştı. "Yedi. Gördüğümüz kadarıyla. Burayı her santimetresini inceleyemedik." Ama kontrol ettikleri yerlerin konumlarını sıraladı.

"Tesisin müdürü bu kameraları öğrenirse, kaldırılmalarını isteyecektir," diye uyardı Emerson.

Evet. Ve kaldırılması, sinyali takip edemeyecekleri anlamına gelir, ama...

Onları yerinde bırakırsak, suçlu daha fazla av aramak için fırsat bulur.

"Onun dikkatini çekmek istiyorum." Emerson, bacaklarını yatağın kenarından sarkıtarak salladı. Sandaletlerinden kum damlıyordu.

"Onun dikkatini çektin," diye tersledi Gray.

"Bundan emin olalım." Omuzlarını geriye attı. "Malik bu kameraların sinyalini takip etmeye çalışabilir. Nereye ilettiklerini görebilir. Ve biz yapmamız gerekenler listesini yerine getirirken, ben de dramatik bir şekilde kameralardan birini bulacağım. Bu büyük keşfimle güvenlik ekibini uyaracağım. Böylece, suçlunun başkalarını izlemesini engelleyeceğiz ve bana daha da kızmasını sağlayacağız."

Kahretsin. Bu, katilin dikkatini çekecektir. *Zaten çekmiş olduğundan daha da fazla.*

"Bu yüzden buradayız, unuttun mu?" Emerson onun düşüncelerini okumuş gibiydi. "Ayrıca, beni koruyacak sensin. Koruyucu, her zaman özenli kocam."

Telefonu neredeyse parçalayacaktı. "Ne bulabileceğini bir bak, Malik." Emerson kameraları "bulduktan" sonra, Rylan'ı gizlice içeri sokup ekipmana erişmesini sağlayacaktı. Belki FBI teknisyenleri kameraları ele geçirdikten sonra daha fazla bilgi edinebilirdi. *Belki aptal suçlu bizim bulmamız için parmak izleri bile bırakmıştı.* Tecrübesine göre, suçlular en basit şeyleri bile mahvedebilirdi.

"Anlaşıldı." Malik, Gray'in birkaç emir daha verdiği kısa ve sert bir konuşmanın ardından görüşmeyi sonlandırdı. Ve sonra...

Gray telefonu komodinin üzerine attı. Buz kovaşında bekleyen şampanyanın hemen yanına. Kova çok iyi yalıtılmış olmalıydı çünkü buz neredeyse hiç erimemişti. Emerson'un üzerinde dikilmeye devam etti çünkü aralarında bir kavga çıkacağını biliyordu. Gözleri adeta ona ateş saçıyordu.

Ona eliyle işaret etti. Onun yaptığı gibi parmağını kıvrımadı.
Elini salladı. Ona. "Söyle bakalım."

"Neyi saydığımı nereden biliyorsun?"

Bu onun ilk denemesi miydi? Adam iç geçirdi. "Emerson, tatlım, bazen ağzın hareket ediyor ve neredeyse sayıları söylediğini duyabiliyorum."

Söz konusu ağız şoktan açık kaldı. "Öyle *değil*."

"Evet, bebeğim, öyle. Genellikle çok stresli olduğunda yapıyorsun bunu. Ve sessizce sayıları söylemesen bile, sayarken gözlerinin nesneleri geçip gittiğini görebiliyorum." Omuz silkti. "Bir binaya girdiğinde adımları saydığını gördüm. O gece takımla O'Sullivan's'tayken, seninle kapı arasında kaç masa olduğunu saydın."

"Bunu nereden *biliyorsun*?"

"Çünkü seni izledim. Bilirsin, Rylan'ın kolunu senin koluna sürmesine izin vermekle meşgulken."

Yataktan atladı. Ona çarptı. "Öyle bir şey yapmadım!"

"Masaları saymadın mı yoksa kolunu koluna sürmesine izin vermedin mi? Çünkü her ikisi de oldu. Ben oradaydım. İzliyordum." Takipçilik yapıyordu. Görevini yerine getiriyordu.

"Kıskanç gibisin," diye suçladı Emerson, başını geriye atıp ona sert bir bakış attı.

"Muhtemelen öyleyim." Suçluyum.

Ondan hızlı, öfkeli bir cevap gelmedi. Aksine, kafası karışmış görünüyordu. Biraz fazla zaman geçtikten sonra, sesi alçaldı ve "Neden kıskanç olarsın ki?" diye sordu.

"Çünkü Rylan'ın ya da başka bir ahmağın sana dokunmasını istemiyorum." Bunun oldukça açık olduğunu düşünmüştü. "Çünkü sen bana aitsin, Emerson."

Yine, ona iki kafası varmış gibi bakan bir bakış attı. "Senin karınmışım gibi davranıyorum diye mi?"

Evet. Belki. Hayır. "Çünkü dün gece benim için, eminim ki başka hiç kimse için olmadığın kadar çok azdın." Acı gerçek.

"Ve bu da demek oluyor ki... sana ait miyim?" Emerson başını salladı. "Sanmıyorum."

Siktir. Gray derin bir nefes aldı. "Bunu mahvediyorum."

"Öyle görünüyor. Evet."

Elleri yanlarında yumruk haline geldi.

"Başka ne saydım?" diye sordu sessizce.

"Evdeyken pencereleri saydın. Eminim evimdeki raflarımda bulunan kitapların sayısını da saymışsındır."

"Dikkatim dağıldığı için saymayı bıraktım." Dudaklarını ıslattı.
"Benim hakkımda başka neler fark ettin?"

Her şeyi. O sapıkça cevabı kendine sakladı. Onun kendisine ait olduğunu söyleyerek açıkça bir hata yapmıştı. Onu sıkıca tutup asla bırakmak istemiyordu, ama o...

Bir katili alay etmek istiyordu. "Bir dahaki sefere neon ışıklı bir tabela tak," dedi boğuk bir sesle. "Anlamadım? Ben asla neon giymem."

"Hayır, takmazsın. Genelde topuklu giyersin çünkü daha uzun olmak istersin. Hiç takı takmazsın, sana verdiğim yüzükler hariç. Sanırım annen sürekli takı taktığı için, onu hatırlatan hiçbir şeyi sevmiyorsun. Süslü etkinliklerden çok rahat ortamları tercih edersin. Utangaçsın, ama bunu göstermemek için mücadele ediyorsun. Diğerlerine uyum sağlamaya çalışır ve kalabalıkta konuşursun, ama her zaman bire bir durumları tercih edersin. Diğer insanlarla birlikteyken her zaman tetikte olursun, duygularını çaresizce kontrol altında tutarsın ve gerçek kendini göstermezsin... Muhtemelen kimseye güvenip gerçek seni gösterebileceğinden korkuyorsun. Dikkatli davranışlarının altında tutsak kalan gerçek seni."

"Bu tam bir profil çıkarma işi, Gray."

Evet, öyleydi. "Senin hakkında bir sürü şey biliyorum. Ama katili çağırıp sana saldırması için meydan okuyacağını *hiç* beklemiyordum!"

"Bunun senin istediğin şey olduğunu sanmıştım. Beni öptün ve kumlara çektin, böylece kiralık kabindeki kameradan izliyorsa bir gösteri yaratmış olacaktık."

"Geri çekil," diye bağırdı.

Bir adım geri çekilmeye çalıştı, ama yatak hemen oradaydı. Ama o, kelimenin tam anlamıyla bir adım geri çekilmeyi kastetmemişti.

"O sahilde onun dikkatini çekmek için seni öptüğümü mü sanıyorsun?" Sadece anlaması için.

Emerson başını salladı.

"Hayır. *Hayır*. O şeyi, sana kameradan bahsettiğimi gizlemek için yaptım. Onun senin peşine düşmesini istemiyorum, benim peşime düşmesini istiyorum."

"Bu mümkün değil. Bu katilin her zaman paket anlaşıma yaptığını biliyorsun."

Ve Emerson, onları çok cazip bir paket haline getirmişti. "Seninle ne yapmam gerekiyor?" Gray arkasını döndü. "Neden beni hayal kırıklığına uğrattığını söylemedin?"

Bu sözler onu dondu. Gray, yanlış duymuş olabileceğini düşünerek başını salladı.

"Bu sabah aramızda olanları neden konuşmadığımızı merak ediyordum. Ya da gün boyunca hiç konuşmadığımızı. Merak etme, tekrar yapman için sana baskı yapmayacağım."

O kadar hızlı döndü ki, Gray boynunu incitmediğine şaşırıldı. "Şu anda ciddi olamazsın."

Gözlerinde parıldayanların gözyaşı olmaması iyiydi.

Hızla gözlerini kırptırarak gözyaşlarını silmeye çalıştı.

Kahretsin, gözyaşlarıydı. Elleri kalktı. Yüzünü avuçladı. "Seninle ilgili beni hayal kırıklığına uğratacak hiçbir şey yok. Tek bir şey bile, anlıyor musun?"

"Yalan söylemene gerek yok..."

"Emerson, yalan söylediğimde hiçbir belirti göstermiyorum. Tabii birine belirti göstermek istemediğim *sürece*. O zaman burnumu ovuştururum ya da elimi çenemin üzerinde gezdiririm. İnsanların beni anladığını düşünceleri için uydurma şeyler söylerim." Başkalarını kandırmak ve manipüle etmek için sahte belirtiler kullanıyordu. "O yüzden bana inanmak zorundasın. Yalan söylemiyorum. Hayatımın en iyi sevişmesiydi."

O... ciyakladı.

Çok sevimliydi.

Sonra itiraf etti, "Sen de benim için en iyisiydin, ama seni karşılaştıracak pek bir şeyim yoktu."

Evet, sadece iki dakikalık eski sevgilisi.

"Dün gece aramızda olanlardan bahsetmedin," diye fısıldadı.

"Çünkü *nazik* davranmaya çalışıyordum ve 'Hey, Emerson, en kısa zamanda seni en yakın duvara yapıştırıp sikmek istiyorum' dememeye çalışıyordum."

"Oh."

Uh, huh. *Oh.*

Dudaklarını yaladı. "Bu odaya girdiğimizde... ilk kez, bilirsin, Hannah'yla..."

"Evet, Hannah'yı tanıyorum."

"Beni yatağa attın. Sonra geri çekildin."

"Seni sikmemek daha iyiydi çünkü önceki gece seni incittiğimden korkuyordum. İki yıl olmuştu ve benim sikim o kadar büyüktü ki, o tatlı, sıcak amcığı her santiminde senin beni içine aldığını hissedebiliyordum."

Gözleri onun gözlerine kilitlendi. "Acımişti."

"Centilmen olmaya çalışıyordum."

Bir duraklama. "Acımam umurumda değil."

Nefesini verdi. Kontrolünü bir kenara bıraktı ve ona şöyle dedi: "Ve centilmen olmaktan bıktım usandım."

On sekizinci bölüm

"Karımı dokunursan seni parçalarım. Kulağa hoş geliyor mu? Sahiplenici tavrımı doğru yansıtıyor muyum? Bir daha deneyeyim... Kimse karımı dokunamaz. Daha iyi mi?" – Gray Stone, Emerson Marlowe söz konusu olduğunda sahiplenici tavrını zaten yansıtıyor olmasına rağmen, özellikle bir nedeni olmadan pratik yapıyor.

ONU YAKALADI. Büyük, sıcak, güçlü elleri belini kavradı ve onu kaldırdı. Ağzıları birbirine çarptı. Açık. Sıcak. Hevesli. Parmaklarını saçlarına gömdü ve güçlü elleri onu dik tutarken, cildine değen yumuşaklığı sevdi.

Adam tahrik olmuştu. Ağır penisi kadına doğru itildi.

Onu çıplak görmek istiyordu ve onun ne kadar centilmen olabileceğini görmek istiyordu.

Öpüşürken, onu yatağa yatırdı. Onu takip etti. Bacaklarını ayırdı, eteğini yukarı çekti ve kalçalarını ona doğru itti, tekrar tekrar itti. Külotu engel oluyordu. Pantolonu da. İkisi de çıkmalıydı. Yavaş yavaş ilerlemek istemiyordu. Onun kıyafetlerini yırtıp atmak istiyordu. Arzu kanında dolaşıyordu.

Elleri onun siyah gömleğini yakaladı. Onun şık düğmeli gömleklerinden biri değildi. Bir tişört. Gray'e hiç yakışmayan bir şey. O, gömleği yukarı doğru çekmeye çalıştı. Adam hala onu öperken zorladı.

Dudakları onunkilerden ayrıldığında yumuşak bir kahkaha duyuldu. "Ben hallederim," diye onu rahatlattı.

Tişörtü uçtu. *Onun* bluzu da. Sütyeni de. O onun üzerine çıkarken, o yatağın üzerinde onun altında uzandı ve Gray

tek eliyle komodine uzandı.

Neye uzanıyor? Komodinde prezervatif mi var? Ne zaman oraya stoklamış olabilir ki? Yoksa bu, gerçekten iyi hazırlanmış bir tatil süiti miydi?

Ama eli geri geldiğinde, elinde prezervatif yoktu.

Parmaklarında bir buz küpü vardı.

"Gray, ne yapıyorsun..." Emerson'un sorusu bir çığlıkla sona erdi, çünkü buz küpünü bir meme ucuna sürmüştü.

"Soğuk," dedi.

Evet, evet, çok soğuktu.

"Şimdi sıcak," diye homurdandı ve dudaklarını aynı meme ucuna doladı. Emdi ve yaladı, ağzı sıcaktı. Hayır, *sıcaktı* ve zıt hisler çılgınca ve şehveti içinden geçip gitti.

Diğer meme ucuna da aynı şehvetli ilgiyi gösterdi. Gray, sıkı meme ucuna buz küpünü sürttü, Emerson onun altında nefes nefese titremeye başladı, tam da onun sıcak, sıcak ağzı onu ele geçirmeden önce. Meme ucunu sertçe emdi. Kalçaları kavislenip dudaklarından inilti çıkarken bile onu kendine doğru itti. Sonra buz küpünü -şimdi hızla eriyen- vücudunda aşağı doğru kaydırmaya başladı. Karnının üzerinden. Göbek deliğinin üzerinden. Aşağı, aşağı, eteğinin üst kısmına kadar.

Emerson nefesini tuttuğunu fark etti. Buz küpü tamamen eriyene kadar...

Pozisyonunu değiştirdi, bacaklarını onun bacaklarının arasından çekti. "Eteğinle çok seksi görünüyorsun, ama çıkması lazım." Tek eliyle eteği ve külot olarak giydiği dantel parçayı çekip çıkardı.

Sandaletleri hala ayağındaydı ve onları çıkarmalıydı.

"Hayır," dedi Gray, sanki onun aklını okumuş gibi. "Onlar da topuklu ayakkabıların kadar seksi. Kalabilirler. Hiç de engel olmuyorlar."

Engel oluyorlar...

Gray aşağı kaydı. Buz aşağı kaydı, doğrudan onun merkezine doğru... doğrudan...

"Hepsi eridi," diye fısıldadı Gray. Nefesi klitorisine çarptı. "Sanırım sadece sıcak hissedeceksin, tatlım. Benim için sıcak olmaya hazır mısın

benim için sıcak olmaya hazır mısınız?"

Uh, onun için ateşliydi. Tamamdır.

Ağız onu aldı. Tereddüt etmeden yaladı, emdi ve öptü. Sadece, kalçalarını ağızına doğru itmesine neden olan ilkel bir sahip olma duygusuyla. Parmakları ağızına katıldı, klitorisini ateşli bir yoğunlukla çalıştırdı. Dili onu nasıl tatacağını tam olarak biliyordu. Onu nasıl arzulatacağını biliyordu ve o da onu çok arzuladı, oh, onu çok arzuladı.

Emerson, onun ağızına boşalacağını biliyordu. Orgazm içinde giderek büyüdü ve sonra, dili içine girdiğinde ve parmakları klitorisini okşadığında, okşadığında, *okşadığında*, sonsuz bir dalga halinde ona boşalırken çığlık attı.

Emerson onu daha da fazla yaladı. Açgözlülükle. Sahiplenici bir şekilde.

Sonra yataktan kalktı. Vücudu hala titriyor olsa da, onu terk etti.

Emerson gözlerini kırptı.

Çantalarının yanına doğru yürüdü. O izlerken, Gray geri kalan giysilerini çıkardı. Bagajından küçük bir paket çıkardı. Paketi yırttı, prezervatifi penisine geçirdi ve ona doğru büyük adımlarla geri döndü.

Kız hala yatakta uzanmış, bacakları açık bir şekilde yatıyordu.

Uh, hareket etmesi gerek, değil mi?

"Dizlerinin üzerine çök, Emerson," diye emretti Gray.

O hemen dizlerinin üzerine çöktü. Ayakkabılar engel oluyordu, bu yüzden bağlarını çözüp kenara attı.

"Ah, Emerson, onları beğenmiştim. Bunun için seni cezalandırmam gerekecek." Ne dedin?

Yatağa tırmandı. Kız onun yanında tereddüt etti.

"Üzerime gel, bebeğim."

Kız onun üzerine atladı. Adam onu elleriyle yakaladı. Dizlerini vücudunun iki yanına yerleştirdi. Kız adeta adamın penisinin üzerine oturmuştu.

"Beni içine al," dedi.

Kız sertçe aşağı bastırdı ve...

"Hayır." Onun sert tutuşu onu durdurdu. "Kendine zarar verme. Yavaş ol. Santim santim."

"Bir beyefendi olmayacağını söyleyen biri için..." Konuşmak zordu. Çok zordu. Duygularını kaybetmişti. Daha önce düşüncelerini kapatamayan kadın, şimdi çok fazla şey hissediyordu. "Sen gerçekten... öyle..." Durdu, çünkü Emerson daha fazla kelime kuramıyordu. Penisinin başı içindeydi. Dizleri yatağa bastırdı. O hissi sevdiği için tekrar tekrar onun üzerinde sallandı.

O, onun içine doğru itti. Bir santim daha. İki santim. "Ne yapıyorum?"

Kadının ağzı iniltiyle açıldı.

O daha derine itti. Gray'in beline sarılması sıkılaştı. "Ne olduğumu söyle, Emerson."

Ona karşı kıvrandı. Onun tamamını içinde istiyordu. "Gray!"

"Gözlerin bana baksın, Emerson."

Gözleri birden açıldı. O daha önce de ona böyle bir şey söylemişti. Bu sözler tanıdıktı. Bakışları onun bakışlarına kilitlendi ve bir beyefendinin gözlerine bakmadı. Onun bakışları, onu yakacakmış gibi şiddetli bir şehvetle parlıyordu.

"Beni tamamen istiyorsun?" diye dişlerini sıktı.

İç kasları açgözlülükle onu sımsıkı sardı. "Evet."

Onu tamamen penisine doğru çekti. Her bir harika santimetre onun içindeydi. Elleri göğsüne çarptı. Parmakları açılırken, onun adını haykırdı.

"Beni sür."

Dizleri yatağa bastırdı. Kendini kaldırdı. Onun şiddetli tutuşu onu aşağı indirdi. Kendini kaldırdı. Onu aşağı indirdi.

Kadının boğazından bir inilti çıktı. Adamın elleri klitorisine kaydı. "Yukarı," diye emretti Gray. Parmakları kadını okşadı.

Emerson'un vücudu gerildi. Parmaklarına doğru itti, sonra yukarı çıktı.

Gray onu tekrar aşağı indirdi. Bu hareketi tekrar tekrar yaptı ve her seferinde o *yukarı* çıktığında, parmakları klitorisini okşadı.

Yukarı.

Aşağı.

Buna dayanamadı.

"Yukarı!"

Dizleri yatağa bastırdı. Vücudu yukarı doğru kalktı, ta ki onun penisinin sadece başı tekrar içinde kalana kadar, ve sonra onun parmakları klitorisini okşadığında, Emerson kontrolünü kaybetti.

Onu yere vurmasına gerek kalmadı. Bunu kendisi yaptı. Zirveye ulaşip dalga dalga zevk dalgaları vücudunu sararken, üzerine çöktü.

"Harika hissettiriyorsun. Evet, Emerson, evet, ama... *gözlerin bende olsun.*

Seni görmem lazım. Her şeyi görmem lazım."

Gözleri açıldı. Zevk dalgaları yükselirken, bakışları onun bakışlarıyla çarpıştı.

onunkilerle çarpıştı.

Onun penisi onu doldurdu. İç kasları onun etrafında titredi. Ve onu geriye doğru devirdi. Yatağa çıktı ve onu yatağın üzerine düşürdü. Bacaklarını yakaladı, omuzlarının üzerine kaydırıp ve Gray acımasızca ona girdi. Tekrar tekrar. Vahşi, derin darbeler, hissettiği zevki sonsuza kadar sürer ve vücudunda yankılanır gibi hissettirdi.

Ve her bir itişte, onun gözleri kadında idi. Kadının gözleri ise ona

O gördüdoruk doruk onu onu Acımasız
acımasız tatmin yüzünde

yüzünde beliren acımasız tatmin.

Zevk. Şehvet. Çok fazla ihtiyaç.

Aslında, sahte bir düşün gecesi gibiydi.

* * *

"Bana babanın öldüğü geceyi anlat."

Emerson uykuya dalmak üzereydi. Birlikte duş almışlardı, bu da başlı başına yepyeni, eğlenceli ve harika bir deneyim olmuştu, ve Gray ile birlikte büyük yatakta kıvrılmıştı. Saat ikiye yaklaşıyordu, bu yüzden uykusu gelmişti.

Emerson, Gray'e dönerek yuvarlandı. Kaşık pozisyonunda yatıyorlardı. O, bu durumdan büyük keyif alıyordu, Gray'in kollarında garip bir şekilde kendini güvende hissediyordu.

belki de bunda tuhaf bir şey yoktu. Belki Gray ona kendini güvende hissettiriyordu.

Ama...

Ona kaşlarını çatı. "Seks sonrası sohbetinde pek iyi değilsin."

"Üzgünüm." Sesi üzgün gelmiyordu. "Karakter kusuru." Yaklaşarak, "Merak ediyorum," dedi.

Bir esneme geldi ve geçti. O da bunu cesurca gizlemeye çalıştı. "Merak ediyorsun... şimdi. Babam hakkında."

Saçının bir tutamını kulağının arkasına koydu. Parmakları yanağına yakın bir yerde durdu. "Sen söz konusu olduğunda, her ayrıntıyı bilmek istiyorum."

Kız başını çevirdi. Dudakları onun avucuna değdi. Onun sözleri gerçekten o kadar tuhaf mıydı? Kız onun hakkında her şeyi bilmek istemiyor muydu? "Fazla bir şey hatırlamıyorum."

"Hatırladıklarını anlat bana."

Yatak odasında sadece bir ışık yanıyordu. Komodinin üzerindeki yumuşak bir lamba ışığı. Gray'in yatağın o tarafında. O tarafta uyumak istemişti, muhtemelen duştan sonra çekmeceye koyduğunu gördüğü silaha daha yakın olmak için. "Gök gürültüsünü hatırlıyorum. Çok fazla gök gürültüsü. O gece yağmur yağıyordu."

"Baban fırtınada dışarıda yürüyüşe mi çıkmıştı?"

"Belli ki, akli başında değildi." Annesi bu sözleri kaç kez söylemişti? Emerson dudaklarını sıktı. Sonra, "Sadece kenardan aşağı yürüdü."

"Nereden biliyorsun? Onu gördün mü?"

Gözlerini kırdı. "Hayır, hayır, korkmuştum." Bu kısmı hatırlıyordu. "Çocukken fırtınalar beni korkuturdu. Özellikle şimşekler. Gök gürültüsü. Babam genellikle odama gelirdi. Bana şarkı söylerdi." Bu anı onu üzdü. "Ama bu, olaylar başlamadan önceydi." *Olaylar*. "Orada olmayan şeyler görüyordu. Çok paranoyaklaşmıştı. Birinin peşinde olduğunu düşünüyordu."

"Bunu hatırlıyor musun? Paranoyayı? Başkalarının görmediği şeyleri görmesini? Yoksa sana bu olayların olduğunu mu *söylediler*?"

Kadın gerildi. "Tam olarak ne demek istiyorsun?"

Elini kızın yanağına koydu. "Hiçbir şey." Yumuşak bir hareketle. "Sadece soruyorum."

Hayır, sadece soruyor değildi. "Söyle. Ne düşünüyorsan ya da şüpheleniyorsan, söyle." Yatakta gerildi. Kalbi hızla atıyordu. *Söyle.*

"Annen Owen'la bir ilişki yaşıyor."

Kafasını yastığa yaslayarak başını salladı. "Evet." "Ne zamandır böyle?"

"Hatırlayabildiğim kadarıyla." Annesi ve Owen her zaman yakın olmuştu. Çocukken onların arkadaş olduklarını düşünürdü. Büyüdüğünde, ilişkilerinin arkadaşlıktan çok daha karmaşık olduğunu fark etti.

"Ama ilişkilerini hiç kamuoyuna açıklamadılar."

"Hayır. Annem, yas tutan bir dul olmak daha iyi olur derdi."

Sessizlik.

"Kulağa korkunç geldiğini biliyorum. Ama bana, ilk seçimini herkesin ona acıyarak kazandığını söyledi. Büyükbabam emekli olduğunda onun senato koltuğunu aldı. Büyükbabam Parkinson hastasıydı, babam yeni ölmüştü ve o bu fırsatı istediği hedeflere ulaşmak için kullandı. Seçildiğinde, büyükbabamın mirasını sürdüreceğine yemin etti. Yıllar içinde sadece annem onu aştı. Çok daha fazlasını başardı. Onun hayal edebileceğinden çok daha fazla güç elde etti."

Gray'in eli yavaşça yanağından kaydı. "Baban öldüğünde büyükbaban evdeydi."

"İki dedem de oradaydı. Korktuğumda..." Bunu hatırlıyordu. "Sonunda onları buldum. Üst kattaki odalarda annemi ve babamı aradım, ama orada değillerdi. Dedem kapıyı açana kadar alt kattaki kapıları yumrukladım." Dedesi onu kucaklarken ellerinin titrediğini hala hatırlıyordu.

O da titriyordu, ama büyükbabasının kucaklaması ve endişeli, gürleyen sesi onu sakinleştirmişti.

"Büyükbabam beni severdi," dedi Emerson. "Fırtınada beni güvende tuttu."

"O gece anneni görmedin mi?"

"Büyükanne ve büyükbabam beni yatağıma geri götürürken bir kapı çarptı. Annemin e ve koştuğunu hatırlıyorum."

Sırılsıklamdı, yere su damlıyordu. Ethan'ın, yani babamın, gittiğini söyledi. Bunun ne anlama geldiğini anlamadım. Kasabaya gittiğini sandım. Büyükbabam ağlamaya başladı ve ben, birisi sadece birkaç saatliğine gitmişken neden ağladığını merak ettim." Ama birkaç saatlik bir şey değildi. Sonsuza dek gitmişti.

"Polis ne zaman geldi?"

"O gece geç saatlerde. Büyükbabam ve büyükbabam beni yatırmışlardı, bu yüzden polisleri pek görmedim. Neler olduğunu anlamadım. Ertesi güne kadar. Fırtına dinmişti. Pencereden dışarı baktığımda, üniformalı polislerin uçurumun yakınında arama yaptıklarını gördüm."

"Fırtına tüm kanıtları silip süpürmüş olmalı. Özellikle de şiddetli bir fırtına ise. Öyleymiş gibi görünüyor. Ondan sonra ayak izleri veya mücadele izleri kalmaz. Ve babanın vücudundaki morluklar veya kırık kemikler sadece düşmeye bağlanabilir."

Kalbi göğsünde sıkışmış gibiydi. "Kanıt mı? Orası bir... suç mahalli değildi, Gray." Sessizce söylenen sözler.

"Emerson. Emerson, Emerson." Alaycı değil. Şefkatli. İlgili.

Gray ne zamandan beri önemsiyordu? Seks yapmışlardı, ama sadece seksti. Duyguların karıştığı bir şey değildi. Onu sevdiği gibi değildi.

"Emerson," diye bir kez daha adını söyledi. Hâlâ şefkatle. "Neden beni aradın?"

"Lamba ışığı çok parlak," dedi kendi kendine. "Kapatayım mı?"

Tereddüt etmeden, öyle yaptı.

Karanlık onu sardı ve Emerson tekrar nefes alabildi.

"Neden beni aradın?" Daha da yumuşak bir sesle. Artık ona dokunmuyordu, ama onu hissedebiliyordu. Onun sıcaklığı, ona çok cazip bir şekilde uzanıyordu. "Neden benimle çalışmak için bu kadar istekliydin?" diye sordu Gray.

Bunu ona daha önce söylemişti. Hızla gözlerini kırttı. Gözleri yaşlarla dolmak üzereydi. "Sen katilleri tanıyorsun."

"Sen de biliyorsun."

Alt dudağı titredi. "Onları tanıdığım herkesten daha iyi tanıyorsun. Nerede olurlarsa olsunlar, onları avlayabilirsin." *Kim olurlarsa olsunlar.* "Durmazsın. Hiçbir şey seni korkutmaz."

"Hiçbir şey," diye onayladı. "Hiç kimse."

Evet, evet, ihtiyacı olan şey buydu, işte buydu...

"Babanı kimin öldürdüğünü bulacağım, bebeğim."

Teşekkür ederim. Gözyaşını tutamadı. Gözünden süzülüp saç çizgisine düştü. Gözyaşının yavaşça yolunu izlediğini hissedebiliyordu. Çok yavaş bir yoldu.

Babası için adalet aramak için izlediği yol gibi. Çünkü polisler intihardan başka bir şeyden şüphelenmemişti. Annesi, babasının şizofren olduğunu herkese söylemişti. Babasının o uçurumun kenarından aşağı atladığını.

Kimse soruşturma yapmamıştı. Kimse yardım etmemişti. Ama Emerson...

Gray katilleri tanır.

"Bana söylemek istediğin başka sırların var mı?" diye sordu Gray, sesini çok dikkatli kullanarak. "Söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

Gray ona yardım edecekti. Ne istediğini anlamıştı. Belki de başından beri gerçeği biliyordu. "Hayır." Zor bir çabayla söylediği bir yalan. Çünkü söylemek istediği şey, çok sıkı sakladığı başka bir sırdı...

Seni seviyorum, Gray.

Ondan uzaklaştı. Yatağın diğer tarafına kıvrıldı. Gözleri karanlığa alışmıştı. İki pencereyi görebiliyordu. İçeriye sızan soluk yıldız ışığı ve ay ışığı. Duvarlardaki çerçeveli resimlerin ana hatlarını görebilmesini sağlıyordu. Resimler adadaki farklı manzaraları gösteriyordu. Daha önce dikkatini çekmişti. Ancak şimdi, omuzları kamburlaşmış bir şekilde yatarken, Emerson otomatik olarak o çerçevelerin sayısını saymaya başladı. *Bir, iki, üç, dört...*

Yatak çöktü. Örtüler hışırdadı. Gray'in sıcak vücudu ona bastırdı. Kolu onu sardı, yanına kıvrıldı ve parmakları karnına dokundu. Kafasının arkasına bir öpücük kondurdu.

"Bir gün farkına varacaksın," diye mırıldandı, "bana her şeyi anlatabileceğini. Bu dünyada yalan söylemek zorunda kalmayacağın tek kişi benim."

Çünkü bana söylediğin her gerçeği kaldırabilirim."

Vücudundaki gerginlik kayboldu. Sonunda, Gray'in kollarında güven içinde uykuya daldı.

* * *

GRAY STONE ÖLMELİYDİ. FBI ajanı, işine karışan baş belası biriydi. O pislik, dokunulmaz olduğunu sanıyordu. İsteddiği her şeyi yapabileceğini. İsteddiği her şeyi alabileceğini.

Emerson'ın kendisine ait olduğunu iddia ediyordu. Ona dokunuyordu. Onunla aynı odayı paylaşıyordu. Muhtemelen onunla yatıyordu.

Büyük, kötü Taş Adam. Ama Gray yenilmez değildi. Yaralanabilirdi. Zayıflıkları vardı.

O pislik hiçbir şeyden habersizdi. Gray *bunun* son davası olacağını bilmiyordu. *Bunun* onun için sonun başlangıcı olacağını bilmiyordu.

Gray, Georgia kıyısındaki ıssız adaya giderek ciddi bir hata yapmıştı. Değerli denizci arkadaşları onu desteklemiyordu. Onu korumuyorlardı. Kurtarmaya koşacak Semper Fi kahramanları yoktu.

FBI ajanı için bu sefer kurtarma olmayacaktı çünkü...

Gray Stone ölmek zorundaydı.

On Dokuzuncu Bölüm

"Gray'in babamın ölümünün gerçeğini ortaya çıkarmama yardım edebileceğini biliyordum. Yedi yaşımdan beri gerçeği öğrenmek istiyordum. Ben

Bana söylenenlere pek inanmayı beceremedim hiç. Özel dedektifler ve polislerin aksine, Gray soruşturmadan korkmayacaktır. Bu dünyada onu korkutacak hiçbir şeyin olmadığına eminim ve bu gerçekten çok, çok çekici.
– Emerson Marlowe

"BURADA, SEVGİLİM!" diye bağırdı Gray. Telefonunu kaldırıp Emerson'ı çekti. Emerson'ın paddleboard üzerinde dengede durmakta oldukça başarılı olduğunu görünce çok etkilendi. Ayrıca, hayatında gördüğü en seksi bikiniyi giyyordu. Bu bikini onu şehvetle çıldırttı ve ona biraz fazla uzun süre bakan her pisliğe öfkeyle bakmasına neden oldu. *Karım, pislikler. Gözlerinizi oyup çıkarmadan önce çekilin buradan.*

Telefonu sabit parmaklarla tuttu, ancak kamera aslında Emerson'a yöneltilmemişti. Bunun yerine, ekrandaki düğmeye basarak kameranın kendi görüntüsünü, daha doğrusu arkasındaki herkesin görüntüsünü göstermesini sağladı. Paddleboard kiralama standının yakınındaki kalabalığı inceledi. Tam olarak kimlerin etrafta dolaştığını görmeye çalıştı. Kiralama standında çalışan tüm personelin görüntülerini zaten toplamıştı. Çok geçmeden Emerson, kiralama standına yerleştirilmiş gizli kamerayı "dramatik" bir şekilde keşfedecekti.

O keşfi de videoya çekecekti. Çalışanların tepkilerini görmek istiyordu.

O ve Emerson güneşin doğuşuyla birlikte yoga yaparak güne başlamışlardı. İlginç bir gerçek, Emerson son derece esnekti.

Şimdi günün ikinci gündem maddesi olan paddleboard'a geçtiler. River'ın balayı gezisi sırasında çevrimiçi olarak paylaştığı gündemi takip ediyorlardı.

Emerson muhteşem bir şekilde suya düştüğü anda, telefonundan gözlerini ayırıp Emerson'a baktı. Emerson tahtasının kenarından kaydı, suya düştü ve kahkahası havada yankılandı.

Onun kahkahasını seviyordu. Gray, iyi ve endişeli bir koca gibi kıyıya doğru koştu. Hala telefonunu da elinde tutuyordu. Böylece tüm şüphelilerini daha iyi filme alabilecekti.

Emerson sörf tahtasına tekrar binmedi. Bunun yerine, tahtayı tutup kıyıya doğru yüzmeye başladı. Gray suya girdi. Tahtayı ondan aldı. Onu öptü.

Neredeyse gerçek gibi hissediyordu. Neredeyse karısını gerçekten öpüyormuş gibi hissediyordu.

Birlikte kıyıya yaklaşırken, suyun onun teninden akıp gitmesini izledi. Bikini altının muhteşem kalçalarına yapışmasını izledi. Kabinde bulunan, fazla hevesli yirmili yaşlarındaki görevli - *adı Theo, Theo Spire* - öne atıldığında *ona* sert bir bakış attı.

"Düşmek çok kolaydır," diye onu teselli etti Theo. "Herkesin başına gelir."

Kadın ona gülümsedi. "Sadece biraz ara vermem lazım." Gray'e el salladı. "Kocama merhaba demek istedim."

Gray kaşlarını kaldırdı.

"Merhaba, kocacığım," diye mırıldandı Emerson.

Theo, Emerson'a bir havlu uzattı. "Standımızda şişe su var," dedi. "Bu taraftan gelin..." Döndü.

Emerson yavaşça onu takip etti, sanki bakışlarını sahil ve üç kiralık kabine gezdiriyormuş gibi görünüyordu, dolgun dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirdi. Ama sonra, kendisine sunulan su şişesini aldıktan ve Theo'nun kabininin hemen yanına geldiğinde, Emerson kaşlarını çattı. "O ne?" Sesi yükseldi. Elini gözlerini korumak için kaldırdı ve su şişesiyle işaret etti. "Orada bir video kamera mı var?"

Theo, onun işaret ettiği yöne bakmadı bile. "Sahil alanında kamera yok," dedi Theo, kabinin masasının arkasına eğilirken. "Ancak misafirlerimizin güvenliği için, tesisin çeşitli yerlerine güvenlik kameraları yerleştirilmiştir."

"O bir kamera." Emerson ısrarcıydı. "Filmlerde gördüğünüz casus kameralar gibi. Çok küçük."

Theo omzunun üzerinden baktı. Sonunda kabinin tepesine göz attı. "Üzgünüm hanımefendi, ben bir şey görmüyorum."

"*Tam orada.*" Sesi yükselmişti. Ve bu dikkat çekiyordu. "Aman Tanrım, tıpkı o zaman alışveriş merkezindeki çocuğun soyunma odasındaki küçük kamera gibi. Tatlım, tatlım, hatırlıyorsun, değil mi?" Gray'e döndü. "Çok küçük. Eğimli çatının kenarındaki küçük siyah kare. Görüyor musun?"

"Evet, görüyorum bebeğim. Tam orada. Gelen herkesi izliyor." Bakışları Theo'ya kaydı. "Yani, güvenlik için kayıt yapıyorsan, sorun değil dostum. Bunun hakkında yalan söylemene gerek yok."

Theo kabinden sessizce çıktı. Beline bir telsiz takılıydı. "Ama burada kamera olmaması gerekiyor." Parmak uçlarına yükseldi ve küçük cihaza baktı. "Bu bizimkilerden biri değil," diye mırıldandı.

Hayır, değildi.

Theo telsizini çıkardı. "Güvenlik ekibi lazım." Sesinde bir sertlik vardı ve birdenbire ince vücudu gerildi. "*Hemen.*"

* * *

"Bundan kesinlikle emin misin?" Hannah, sağ kulağına sıkıca tuttuğu telefonu elinde tutarken sordu.

Gray ve Emerson yavaş adımlarla masasına yaklaştılar. Emerson normal kıyafetlerini giymişti — yine dökümlü bir etek ve tül gibi bir bluz — ve Gray sadık bir koca gibi onun yanında durmaya özen gösteriyordu.

Hannah, telefonla konuşurken başını kaldırdı ve gözleri ikisine takıldı. "Nereden biliyorsun?"

Gray ve Emerson masasından yaklaşık iki adım uzaktaydı.

"Bilgi için teşekkür ederim," dedi Hannah arayana. "Teşekkürler." Telefonu yerine koydu. Yüzünde parlak bir gülümseme

yüzüne yayıldı. "Bay ve Bayan Anderson. Umarım güzel adamızda balayınızın tadını çıkarıyorsunuzdur."

"Kameralar hakkında konuşmak için aradık," dedi Gray, onun tepkisini dikkatle izlerken ciddi bir ifadeyle.

Gülümsemesi daha da genişledi. "Paddleboard kiralama standındaki durumu öğrendim. Oradaki izinsiz kamera kaldırıldı, sizi temin ederim." Kirpikleri bile kıpırdamadı. "Cihazı bize bildirdiğiniz için teşekkür ederim."

"Başka cihazlar da buldunuz mu?" diye sordu Emerson. Hemen konuya girdi. "Çünkü diğer konukların rıhtımın yakınında bir tane bulunduğunu konuştuklarını duydum."

"Birkaç cihaz daha bulduk. Endişelenmenize gerek yok."

"Endişelenecek bir şey yok mu?" Gray ellerini masasına koydu. "Hanımefendi, rastgele birinin tatil köyünün her yerine kamera yerleştirip misafirleri, bizi, *karımı* filme aldığını *mi* söylüyorsunuz? Tabii ki endişeliyim." Kahretsin, "*karımı*" kısmını gerçekten çok sevmiştir. Söylemesi doğal geliyordu. Belki de fazla doğal.

Kadının gülümsemesi sonunda sönüverdi. Hannah yutkundu. "Güvenlik ekibimiz tatil köyünü baştan sona kontrol ediyor. Yetkisiz tüm cihazlar kaldırılıyor."

"Bu *cihazların* sütlerde olmadığını nereden biliyorsunuz?" Emerson'un eli kalbine bastırdı. "Oh, hayatım, ya biri izliyorsa...?"

"O orospu çocuğunu öldürürüm."

"*Efendim.*" Hannah keskin bir nefes aldı. "Böyle konuşmaya gerek yok. Tesis güvenli, ancak aşırı tedbir amacıyla konuk odaları kontrol edilecek." Hannah boğazını temizlerken hafif bir tıklama sesi duyuldu. "Ancak, *içeride* kamera olduğunu düşünmemiz için hiçbir neden yok. Bulduğumuz kameraların hepsi halka açık alanlarda ve kolayca erişilebilir yerlerdeydi. Tüm konuk odalarımız kilitlidir. Anahtarlar *sadece* check-in sırasında fotoğraflı kimlik gösteren kişilere verilir." Yine gülümsedi. Gülümsemesi gözlerine kadar ulaşmadı. "Daha önce de söylediğim gibi, bu konuyu bizim dikkatimize sunduğunuz için ikinize de minnettarım."

"Karımdı," dedi Gray. "O her zaman küçük ayrıntıları fark eder." Sağ elini masadan kaldırdı ve Emerson'un beline koydu. *Karım*. Yine bu kelimeyi kullanmıştı. Dilinden kolayca dökülüyordu.

"Resort adına size teşekkür etmeme izin verin lütfen." Hannah yanındaki klavyeye dokundu. "Yakında masaj randevunuz olduğunu görüyorum, Bayan Anderson. Masajdan sonra da binicilik seansı için rezervasyonunuz var." Dudaklarını büzdü. "Biliyor musunuz? O masajı size ücretsiz yapacağım. Bir teşekkür olarak."

"Bu çok nazik," diye mırıldandı Emerson.

"Amacımız sizi memnun etmek."

Evet, o konuda... "Aslında çift masajı istemiştik," dedi Gray. Çünkü River, kocasıyla birlikte öyle yapmıştı. "Angel ile, çünkü Angel hakkında olağanüstü şeyler duyduk." River, Angel'ın masaj terapisti olarak "cennete dokunduğunu" söylemişti. Gray, River ve kocasının seansında ikinci masaj terapistinin kim olduğunu bilmiyordu. Bu bilgiyi hemen öğrenmeyi umuyordu.

"Üzgünüm. Bu mümkün değil." Hannah kararlıydı. "Angel en popüler masözümüz ve randevuları genellikle haftalar öncesinden doluyor."

Doğru. Bu yüzden son dakikada çift masajı yaptıramamışlardı. Daha uzun süreli çift masajı müsait değildi, bu yüzden daha kısa süreli, tek kişilik "canlandırıcı" masajı seçmek zorunda kalmışlardı. Ama yine de Emerson, River'la birlikte olan masözü sorguya çekme şansına sahip olacaktı.

"Ama başka bir şekilde yardımcı olabileceğim bir şey varsa...?" Hannah kaşlarını kaldırarak onlara baktı.

"Balayı kayıtlarını ne zaman imzalayacağız?" Emerson hiç tereddüt etmeden sordu. "İmzalamak istiyordum ama kimse bana ne zaman isimlerimizi ekleyebileceğimizi söylemedi."

Hannah yarım adım geri attı. "En kısa zamanda sizin için imza törenini ayarlayacağım. Bu özel bir olay. Birbirlerini sonsuza kadar seveceğine söz verenler için." Boğazını temizledi. "Tahmin edebileceğiniz gibi, o cihazların bulunması biraz karışıklığa neden oldu. Normal planlar değişti." Hızlıca başını salladı. "Ama sizin için öncelikli

, sizi temin ederim." Bakışları Gray'e kaydı, sonra tekrar Emerson'a döndü. "İkiniz de en büyük önceliğimsiniz."

"Teşekkürler." Emerson ona güneş gibi parlak bir gülümseme gönderdi.

"Kısa bir süre izin isteyeceğim," diye ekledi Hannah. "Yakında büyük bir aile toplantısı için check-in yapacak bir grup var ve valizlerinin mümkün olduğunca çabuk bağlantılı odalarına teslim edilmesini sağlamam gerekiyor."

"Tabii," dedi Gray yavaşça. "Tüm misafirleri memnun etmelisin."

Hannah dönmeye başlamıştı, ama onun sözleri üzerine durdu.

Başını ona doğru eğdi. "On sekiz yaşında burada çalışmaya başladım. Şimdi yirmi sekiz yaşımdayım. Ana restoranda garson olarak çalışmaya başladım. Bu tesisi içini dışını öğrendim. Burası benim evim. Burada çalışan personel benim ailem. Burayı tüm kalbimle seviyorum. Konuklara ihtiyaçlarını karşılamak her zaman benim için en önemli şey. Sizin ve eşinizin burada unutulmaz bir deneyim yaşamanız için elimden gelen her şeyi yapacağımdan emin olabilirsiniz."

Emerson, parmaklarını Gray'in koluna doladı. "Çok teşekkür ederim, Hannah." Emerson'un sesi sıcaklık doluydu. "Spa randevuma gitsem iyi olacak. Angel'ı bekletmek istemem."

Hannah telaşla uzaklaştı ve doğrudan bagaj masasına yöneldi. Justin masanın arkasından aceleyle çıktı ve onunla yarı yolda buluştu. Birbirlerine eğildiler ve hızlıca konuştular.

"Sanırım bir sorunumuz var," diye Emerson Gray'e fısıldadı.

Gray başını ona yaklaştırdı, ağzı yanağına dokunarak öpücük gibi bir hareket yaptı, ama kulağına fısıldadı, "Az önce sana benim ortağım dedi." Eş değil, ortak. O da bu hatayı fark etmişti.

Sadece sözcük oyunu olabilir. Karı koca ortaklardır demek için kullanılan bir ifade olabilir ama... Gray'in içgüdüğü hayır diyordu. İçgüdüğü, kadının onların gizli görevde olduklarını bildiğini söylüyordu.

"Konuşmamız lazım," diye fısıldadı Emerson.

Yüzde yüz katılıyorum, diye düşündü. Orada, lobinin ortasında, herkesin gözü üzerlerindeyken olmazdı. Özel bir yere ihtiyaçları vardı. Güvenli bir yere. Neyse ki, tam da uygun bir yer biliyordu. "Angel bekliyor," diye hatırlattı Gray.

Sorgulayacak başka bir kişi. Başka bir şüpheli. Nereye dönseler, başka bir potansiyel şüpheli vardı. *şu anda, Hannah kafamdaki tüm alarm zillerini çalıyor.* O ve Emerson'un ortak olduğunu nasıl öğrenmişti?

O anda Agnes ve Trinity ortaya çıktı. Elinde tenis racketleri vardı. Gülüyorlardı. Bakışları Emerson ve Gray'in üzerinden geçip gitti.

Ve Rylan, golf çantasını sürükleyerek lobide dolaşmaya başladı. Güneş gözlükleri, açık polo tişörtünün üstünden sarkıyordu.

Yedekleri tatil köyünü inceliyordu. Ekibi oradaydı. Güvendeydiler.

Öyleyse neden Gray'in boynunun dibinde gerginlik giderek artıyordu?

Çünkü Hannah bizim evli olmadığımızı biliyordu. Biri ona hakkımızdaki gerçeği söylemişti.

Biri bize ihanet etti.

Ve Gray ihanete tahammül edemezdi.

Yirminci Bölüm

*"Başka birinin karıma dokunmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?
Hayır, asla. O parmaklar ona dokunamadan çok önce kırılacak.
Buna emin
olabilirsin." –
Gray Stone*

Yumuşak, sakın bir müzik, tatil köyünün spa merkezindeki özel odayı dolduruyordu. Odanın sağ köşesindeki minyatür bir çeşmeden su akarken, yakınlarda yumuşak mum ışığı titriyordu. *Bir, iki, üç, dört...* Dört mum.

Emerson, saymayı kes!

Masaj masası, yumuşak örtüleri çekilmiş halde bekliyordu.

"Rahat olduğun kadar soyun," diye talimat verdi Angel. "Masaya uzanabilirsin, hazır olduğunda bana seslen."

Masaj masasının yanında durdu, ayaklarını hafifçe kaydırarak. "Bir arkadaşım senin hizmetlerini tavsiye etti."

Angel kaşlarını kaldırdı.

"River," dedi Emerson, umduğu gibi rahat bir ses tonuyla. "Bana senin olağanüstü olduğunu söyledi."

Angel kaşlarını çattı. "River adında biriyle seans yaptığımı hatırlamıyorum." Angel'in yüzünde hızla bir gülümseme belirdi, gamzeleri ortaya çıktı ve gözleri parladı. "Ama çok fazla müşterim var. Bazen insanlar kaldıkları süre boyunca her gün beni görmeye gelirler. Oldukça popülerimdir."

Evet. Öyle olduğunu tahmin edebiliyordu.

Angel bir Yunan tanrısı gibi görünüyordu. Uzun boylu, kaslı, sadece "ölümcül derecede yakışıklı" olarak tanımlanabilecek özelliklere sahipti. Mükemmelliğin bir şekli olsaydı

bir şekli olsaydı, o da Angel'inki olurdu.

"Özellikle endişelendiğiniz bir alan var mı?" Angel derin ve sıcak sesiyle kibarca sordu. "Vücudunuzda özellikle odaklanmam gereken bir alan var mı?"

"Ah..." Emerson yutkundu. "Şey, ayaklar. Ayaklarım çok çalışıyor. Ayaklarım yorgun. Topuklu ayakkabılarla çok yürüyorum."

"Tamam. Ayaklar. Onlara özellikle dikkat edeceğim." O mükemmel gülümseme bir kez daha parladı. "Tekrar söylüyorum, kendinizi rahat hissedeceğiniz kadar soyunun, hazır olduğunuzda hemen geri geleceğim." Kapıya doğru yöneldi.

Kapıya ulaşmadan, kapı açıldı. Gray orada duruyordu. Öfkeli bir Gray.

"Efendim," Angel vücudu gerginleşirken söze başladı. "Bu özel bir seans ve siz..."

"O *benim* karım. Yapabilirim. Güven bana, *yapabilirim*." Bakışları Angel'ın üzerinde dolaştı. Sonra, "Hayır. Hayır, olmaz. Bu olmayacak."

"Anlamadım?" Angel bir adım geri attı.

"Karımı ellemeyeceksin. Senin önünde soyunmayacak." Gray'in sesinde öfke kaynıyordu. "Onu yağla ovup, lobide duyduğum Angel'ın yaptığı lanet olası 'cennet gibi bakım'ı yapmayacaksın. Siktir et. Seninle masaj zamanını atlayacak. Onu *ben* hallederim."

"Gray..." Emerson başladı.

Gözleri onun gözleriyle buluştu. "Hayır." Kesin bir sesle. "Olmaz. Ücreti öderim, ama Angel gidip molasına gitsin."

"Birisi huysuzlanmış," dedi Angel.

"O konuya girme," diye uyardı Gray.

Angel Emerson'a baktı. "Ne istiyorsun?"

O, tam olarak soyunup bir cinayet zanlısı tarafından ovulmak istememişti. O ve Gray bu kesintiyi planlamışlardı. Tüm sahneyi planlamışlardı. Kıskaç, aşırı gergin koca rolü sahteydi.

"O *beni* istiyor," diye tersledi

Gray. Angel bekledi.

Emerson dudaklarından hafif bir iç çekiş kaçırdı. "Kocam inanılmaz derecede kıskanç. Biz yeni evliyiz." Parmaklarını oynattı.

Büyük elmas parladı. "Sorun yok, Angel. Ayaklarım şimdiden daha iyi hissediyor."

Angel yerinden kıpırdamadı. "Bu bir masaj, efendim. Ve ben her zaman profesyonelim."

"Bize odayı verirsen ve hemen buradan gidersen sana iki yüz dolar veririm."

Angel parayı aldı ve hemen oradan çıktı. Kapı arkasından kapandı. Ama Gray uzanıp kilidi çevirerek odayı ekstra güvenli hale getirdi.

Müzik çalmaya devam etti. Çeşmede su şırıldıyordu.

"Randevu defterini ve bilgisayar dosyalarını kontrol ettim," dedi Gray.

Evet, bu onun göreviydi. O Angel'ın dikkatini dağıtırken, Gray arama yapıyordu.

"River ile randevusu vardı."

River'ın "Divine Angel" seansı hakkında sosyal medyada paylaştığı gönderiler sayesinde bunu biliyorlardı.

"Ama Kim'i hiç görmediğini sanmıyorum. Spa kayıtları son derece ayrıntılı. Onun sistemi üzerinden veritabanını aradım, ama Kim spa'nın müşterileri arasında listelenmemişti. İlk şüpheli kurbanımız Wendy Prichard da öyle."

"Bana River'ı hatırlamadığını söyledi." Tabii ki yalan da olabilir. "Ve kayıtların değiştirilmiş olma ihtimali de var."

"Evet, ama River'ın randevusu hala s i s t e m de kayıtlıydı. Neden onu bırakıp Kim ve Wendy'yi çıkardı?"

İyi soru.

Emerson nefes verdi. "Zamanlaman mükemmeldi."

"Anlat bana." Dişlerini birbirine vurdu.

"Etkinliğin kıyafetlerin çıkarılması kısmındaydık."

"Bunun olması hiç beklenmiyordu." Sesinde gerçek bir kıskançlık hissediliyordu.

Emerson kaşlarını çattı. "Gray, bu bir masaj. Bunlar her gün oluyor ve yüzde yüz normal, cinsel içerikli olmayan olaylar."

Ona doğru yürümeye başladı.

"Kıskanç bir koca rolünü oynadığını anlıyorum - aşırı derecede kıskanç bir koca - ve Angel şimdi planladığımız gibi diğer çalışanlarla senin hakkında konuşuyor. Herkes benimle ilgili olarak senin deli olduğunu düşünecek."

Onun önünde durdu. "Sen söz konusu olduğunda deliyim."
Yutkundu. "Bu bir oyun."

"Çıkarken biraz dağınık görünmelisin. Odayı ben istedim ve burada yalnız olduğumuz için Angel ve yakınlarda olan herkes yeni gelinimle sevişmek için bir yer istediğimi düşünecek."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Spada sevişmek gündemde yoktu. "Ben... insanların bizim bunu yaptığımızı düşüneceklerine inanmıyorum. Yani seks yaptığımızı."

"Kıskanıyorum lan." Elleri belini kavradı. Onu masanın üzerine kaldırdı. Eteği bacaklarının etrafında dalgalandı. Evet, yine kabarık bir etek giymişti. Cennet gibi bir adaya başka ne giyilebilirdi ki? O etek giyerken, Gray haki pantolon ve düğmeleri açık beyaz bir gömlek giymişti. Yarı rahat bir görünüm.

"Erkek manken/vücut geliştirici birinin ellerini üzerinde gezdirmesini istemem." Sesinden gerçekten kıskanç *olduğu anlaşılıyordu*. Ama onların öyle bir ilişkisi yoktu. Değil mi?

Elleri belinden kaydı. Eteğinin altına girdi. Parmaklarını külotuna takana kadar tül gibi ince kumaşı yukarı doğru itti.

"Gray." Elleri aşağıya doğru uçtu. Onun ellerinin üzerine vurdu. Nefesi kesildi. "Dağınık *görünmek* ve aslında..." Sesi kesildi.

"Sikişmek mi?" Gray onun yerine cümleyi tamamladı.

Kız başını salladı. Evet, evet, ikisi arasında bir fark vardı.

"Merak etme. Sevişmeyeceğiz. Ama çok kıskançım." Sözleri sert çıkmıştı ve kız fark etti ki...

Vay canına. "Rol yapmıyorsun?"

Gray başını hayır anlamında salladı. "Kimse sana dokunamaz, Emerson."

"Gray, onun benimle ilgilendiğini hiç sanmıyorum. Hiç hiç ilgilenmediğini düşünüyorum."

"*Kimse*, Emerson. Çünkü ben senin olduğun yerde cinayet işlerim.

endişeliyim." Uzun bir nefes verdi. "Evet, bunun beni deli gibi gösterdiğini biliyorum. Üzerinde çalışacağım." Bir kez daha derin bir nefes verdi. "Üzerinde çalışacağım

Çabalayacağım." Onu bıraktı. Geri çekildi. "Davayı konuşmalıyız. Bu yüzden bu odayı tuttum. Özel olarak konuşabilelim diye."

Vücudu onu arzuluyordu. "Sanırım seninle ilgili konularda cinayet işleyebilirim." Acımasız bir dürüstlük, başka bir acımasız dürüstlüğü hak etmiyor muydu? "Başka hiçbir kadının sana dokunmasını istemiyorum. Rol yapmamız gerektiğini biliyorum, ama umurumda değil. Seninle her şey gerçek gibi geliyor." Bitti. "Başka bir kadın vücuduna dokunursa kıskanırım."

Çenesini eliyle ovuşturuyordu, ama onun sözleri üzerine durdu. Eli yanına düştü.

"Kıskanırdım," diye tekrarladı Emerson. Belki sınırlar bulanıklaşıyordu. Belki aynı anda hem ortak hem de sevgili olmak bir hataydı ya da belki... belki de bu, hayatında yaptığı en iyi seçimdi. "Sana güveniyorum, Gray. Seni istiyorum. Sana güveniyorum ve..." *Hayır, söyleme. O konuya girme.*

Kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. "Ve... ne?"

Dudaklarını ıslattı. Bir kez söylendiğinde geri alınamayacak bazı şeyler vardı. Çok ileri gitmeden önce odaklanma zamanı gelmişti. "Haklıydın. Davayı konuşmamız gerek. Bize mükemmel bir özel mekan sağladın."

"Hmm."

"Ortaklar."

Yüzündeki ifade değişmedi.

"Sen de öyle düşünüyorsun, değil mi? Tek bir katil aramıyoruz. İki katil var. *Ortaklar*. Bir ekip." Sözleri hızlandı. Onu sabitleyen bakışları çok ateşli görünüyordu.

Dikkatini mumlara çevirdi. Alevler titriyor ve parılıyordu. "Aynı anda iki kişiyi öldürmek çok zor. Yani, ilk çift olan Kris ve Wendy Prichard'ı öldürmek elbette mümkün olabilirdi, çünkü frenleri sabote edilmişti. Katil onları *fiziksel olarak* alt etmek zorunda kalmamıştı. Ama diğerleri..." Mumlardan gözlerini ayırdı ve Gray'in onu yırtıcı bir bakışla izlediğini fark etti. "Diğerleri için ise fiziksel olarak alt etmek gerekiyordu. Tek bir failin bunu yapabileceğini sanmıyorum. Özellikle Zac ve River için. Onlar koşuyorlardı. Zac saldırıya uğradı, yere düşürüldü, ama eğer bunu bıçaklı tek bir saldırgan yaptıysa, o zaman River..."

kaçıp güvenli bir yere ulaşabilirdi. Ancak kaçamadı. İkisi de bıçaklanarak öldürüldü. Dava dosyalarını okuduğumda, Zac'in yaraları River'inkinden çok daha derin ve ağırdı. O daha hızlı öldürülmüştü. "Bence onun katili daha güçlüydü. River'ı bıçaklayan kişiye gelince, üzerinde tereddüt izleri vardı. Sanki fail emin değildi. River'ı öldürmek için çok daha fazla bıçak darbesi gerekti. Bence bunun nedeni iki katil olmasıydı."

O konuşmadı.

"Ortaklar," diye tekrarladı Emerson.

"Evet." Gray başını salladı. "Ben de aynı şeyi düşünüyorum."

Tabii ki öyle yaptı. "Daha önce bir şey söyleyebilirdin."

"Kendi sonuçlarına varmanı istedim. Yanılıyor olabilirdim." Elini uzattı. Bir şişe masaj yağı aldı.

"Sık sık yanılır mısın?" diye sordu Emerson.

Masaj yağını masaya doğru getirdi. Ona doğru. "Ara sıra," diye itiraf etti Gray. "Yanıldığımda, bu çok büyük bir hata olur." Onun önünde durdu.

Muhtemelen masadan inmesi gerekiyordu.

"Hannah bizim ortak olduğumuzu biliyor. Biri ona haber verdi," dedi Emerson.

Eteğini yukarı çekti. Bir santim. İki santim.

"Sence ona gerçeği kim söyledi?" Parmakları kadının hassas iç uyluklarını okşadığı için biraz kekeleydi.

"Evliliğimizi sahte olduğunu bilen biri olmalı."

Evet, ve bu da kendi FBI ekibini geriye bırakıyordu. Onları koruması gereken ekibi. "Diğer ajanlar," diye mırıldandı.

Elleri uzaklaştı.

Kadın tekrar derin bir nefes alabildi.

"Evet." Düz. Soğuk. Gray masaj yağı şişesini açtı. Avucuna biraz yağ döktü.

"Uh, Gray?"

"Annen gizli görevde olduğumuzu biliyordu." Kız irkildi.

"Owen Porter da biliyordu, onun sadık sevgilisi ve koruması."

Masaj şişesini masaya bıraktı. Avuçlarını birbirine sürdü. Yağla ellerini kayganlaştırdı.

Vücudunun geri kalanına uygun olarak elleri de gerçekten büyüktü.

"Owen kimseye kim olduğumuzu söylemezdi. Yani, neden söylesin ki?"

"Owen'ın söylemeyeceğini söylediğini fark ettim, ama annenin böyle bir şey yapabileceğini inkar etmedin." Elleri tekrar kalçalarına döndü.

Kız, şişedeki sıvının *sıcak* masaj yağı olduğunu fark edince hafifçe inledi. "Annem bizim ilişkimizden memnun değil." Bu, hafif bir ifadeydi.

"Ve memnun değilse, koruma köpeğini kirli işlerini yapması için kullanılabilir." Elleri, iç uyluklarında yavaş dairesel hareketler yapmaya başladı.

Aman Tanrım, bu çok iyi geliyor.

Dairler çizmeye dizlerinin yaklaşık beş santim yukarısından başlamıştı. Ama çok dikkatli bir şekilde, yavaşça yukarı doğru ilerliyordu. Uyluklarının iç kısmına odaklanmaya devam ediyordu.

"Tabii bir de Nathaniel var," diye mırıldandı Gray.

Gözleri kapanmaya başlamıştı. "Kim?"

Yumuşak bir şekilde güldü. Başparmakları iç uyluklarına daha derin bastırdı.

Kadın inledi. *Bu nasıl bu kadar iyi hissettirebilir?* Ellerini masanın arkasına attı, böylece dengede kalabilirdi.

"Nathaniel Hadaway," dedi Gray, parmakları çalışmaya devam ederken. "Aptal eski sevgilin. Davayı biliyordu, şüphesiz annen sayesinde. Burada başarısız olmanı istiyor. Hem seni kötü gösterip işini elinden almak *hem* de senatörü memnun etmek için." Başparmakları daha da derine bastırdı, sonra büyük elleri bir santim daha yukarı kayd. Yukarı ve yukarı, dikkatlice düzelterip ovuşturarak, masaj yağı sayesinde cildinde kayarak.

Durmaları gerekirdi. Çalışacakları bir dava vardı ama...

Birbirlerinden ellerini çekemeyen bir çift rolünü oynamamız gerekiyor. Gray, sahiplenici ve kıskanç bir sevgili rolünü çoktan üstlendi.

Ama gerçekten kıskanç olduğunu itiraf etmişti. Bu duygunun gerçek olduğunu söylemişti.

Onun için hissettiği tüm duygular gerçektir. "Gözlerini bana dik, Emerson."

Göz kapaklarını kaldırdı.

Onun vahşi bir açlıkla kendisine baktığını gördü. Yakıcı bir şehvetle.

Ve... "Gray?"

Başparmakları kalçalarına bastırdı. Sağ kalçasında gergin olan bir noktaya dokundu ve *neredeyse* acı ve çok fazla zevk içeren bir dalga onu sardı.

"Benden başka kimseye güvenemezsin," dedi ona.

Kız başını salladı. Onun parmaklarının devam etmesini istiyordu. *Yukarı, yukarı, lütfen.*

"Sana güveniyorum," diye ekledi, sesi alçak, kalın ve arzuyla boğuktu. "Haftanın her günü sana güvenebilirim."

"Bu..." Dudaklarını ıslatmak zorunda kaldı. Derin bir nefes aldı.

"Bu, bana söylediğin en güzel şeylerden biri."

Masaj yapan elleri daha yukarı çıktı, eteğini daha da yukarı itti. Aşağı bakmış olsaydı, eteği o kadar yukarı kalkmış olduğu için külotunu göreceğini biliyordu. Ama aşağı bakmadı. Gözleri onun gözlerinde kaldı.

"Ben iyi biri değilim." Bir eli külotunun kasık kısmının altına kaydır. Onun kıvrımlarının arasına kaydır. Klitorisinin üzerine.

Sürtüyordu. Sürtüyordu... O, onun eline karşı sallanıyordu.

Parmağını içine soktu. Önce birini. Sonra diğerini.

Sol eli onu masaj yapmaya devam etti. İç uyluklarını ovmaya devam etti. "Gray."

"Benim güzel bir yanı yok." Parmaklarıyla onu gerdi. Başparmağı klitorisine bastırdı. "Avlanma şeklimde *güzel* bir yan yok." Elini onun cinsel organından çekti.

Hayır!

"Takip ettiğim katillerin hiçbir iyi yanı yok."

Masaj masasının yanında dizlerinin üzerine çöktü. Külotunu yakaladı. Yırttı.

Yırtılma sesi aşırı yüksek geldi.

K lotunun parçalarını attı ve bacaklarını daha da ayırdı. Parmakları hemen kalçalarını ovmaya başladı, ama bu noktada elleri çok, çok yukarıdaydı. Elleri biraz daha yukarı doğru hareket ettiğinde, neredeyse onun en hassas bölgesine dokunuyordu. *Neredeyse.*

"Sana karşı hissettiklerimde *hoş* bir yan yok. Karanlık ve vahşi ve seninle birlikteyken seni alıp almak istiyorum." Nefesi klitorisine çarptı. "Ve sana zarar veren *herkese* yapacağım şeylerin *güzel* bir yanı yok." Sonra ağzı onun üzerindeydi. Yalıyor ve öpüyordu. Dili ona doğru itildi. Sonra elleri i  uyluklarını ok ayıp ovmaya devam ederken, onun *içine* girdi. O büyük parmaklar, onun ihtiya ının merkezine o kadar yakındı ki, onu diliyle yalarken, cinsel organını masaj yapıyormu  gibi hissediyordu.

Elleri acımasızdı. Zevk çok yoğundu ve içinden geçen orgazmı durduramadı. Nefes almaya, omuzlarını tutup tutunmaya zar zor vakit buldu, sonra doruk noktası onu paramparça etti. Titreyip sallanan, onu tamamen bitkin bırakan, sanki hiç bitmeyecekmi  gibi görünen bir boşalma.

"Gözlerini bana dik,
Emerson." Gözlerini açtı.

"Sen çok lezzetlisin."

Spa odasında bana oral seks yaptı.

"Ve sen benimsin. Bunu asla unutma." Parmaklarıyla titrek uyluklarını bir kez daha ok adı. "Asla unutmaman gereken başka bir şey var mı?"

Kalp atı larının sesi kulaklarında yankılanıyordu.

Ayağa kalktı. Yakınla arak, ağzı neredeyse onun ağzına değecek kadar yaklaştı. "Ne zaman istersen sana masaj yapmaktan mutluluk duyarım. Seni cennete götürmeyi bilen tek kişi Angel değil."

"Ben... bu adamın *profesyonel* masaj yaptığından oldukça eminim."

"Ve ben de senin hayatımda tattığım en lezzetli şey olduğuna eminim." Eteğini uyluklarından aşağı indirdi. "Ben payla mam, Emerson."

Bir rol oynuyorlardı. Bu gerçek değildi.

Yoksa gerçek miydi? "Dava bittiğinde," diye başladı. "Biz bitmiyoruz." Düz bir sesle. "Biz bitmiyoruz."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Gray?"

"Seninle bitmek istemiyorum. Seni *istiyorum*." Geri çekildi. Yırtık külotunu cebine koydu. "Ve kayıtlara geçsin, ikimiz de Hannah'nın suçlu olduğunu düşünöyoruz, değil mi?"

Kadın başını salladı. "Kesinlikle. Suçlu." Kadın tüm kurbanlara, onların yerlerine erişebiliyordu — sadece balayı kayıtları yüzünden değil, klavyesinde birkaç tıklama ile adreslerini, kredi kartlarını, *hayatlarını* bulma gücüne sahip olduğu için. Hannah, tatil köyündeki balayı konukları hakkında her şeyi öğrenebilirdi.

"Güzeli. Anlaştığımıza sevindim. şimdi gidip katillerden birini yakalamak için kanıt bulalım... sonra da ortağını karanlıkta bulup ikisini de hapishanede çürümeye gönderelim." Bir duraklama. "Dava kapandı."

Yirmi Birinci Bölüm

"Kendimi kurtarmakla ortağımı kurtarmak arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsam ne olur? Aptalca bir soru. Seçim yok. Emerson her zaman önce gelir. Her zaman." – Gray Stone

KOCAMAN BİR SERTVENLİK VARDI. Penisi ağrıyordu, Emerson'a derinlemesine girmek istiyordu, ama bir katil vardı — düzeltme, avlaması gereken bir çift katil vardı — kökünden söküp atması gereken bir hain vardı ve, evet...

Aşıktı.

Emerson'un külotu Gray'in cebindeydi. Onu hatıra olarak almak istememişti. Sanki bir ganimetmiş gibi. O, avladığı seri katillerden biri değildi. Gerçekten değildi. Dedikodular ne derse desin. Ama kazara külotunu yırttıktan sonra, onu tekrar giyemezdi ve o kaslı pislik Angel'ın bulması için külotunu bırakacak havada da değildi.

Angel de şüpheli listemde. Malik'e soruşturulacak kişilerin listesini çoktan mesajla göndermişti. Hannah, doğal olarak, listenin en başında yer alıyordu. Ama sonra bellboy Justin vardı. Arkadaş canlısı paddleboardcu Theo. Lanet olası, aşırı çekici Angel. Nereye dönerse dönsün, yeni bir şüpheli yoluna çıkıyordu.

O ve Emerson, ortaklarını aradıkları konusunda hemfikirdiler. Hannah, onun tüm alarm zillerini çaldırıyordu, bu yüzden onun potansiyel katillerden biri olduğunu biliyordu. Onun ortağının erkek olduğuna bahse girerdi ve bu yüzden Malik'e gönderdiği diğer tüm şüpheliler erkekti. Hannah ve ortağı muhtemelen birlikte yatıyorlardı. Bu yüzden bir sonraki adım, Hannah'ya özellikle ilgi duyan kişinin kim olduğunu bulmaktı.

Spa'ya geri döndüğünde, Gray kıskanç sevgili rolünü *oynamayı* planlamıştı. Ancak Gray o küçük odaya girip Emerson'a bu kadar yakın olan diğer adamı gördüğünde, Angel'ın ona dokunduğunu düşündüğünde...

Emerson bana ait.

Bu vahşi bir düşünceydi, durum göz önüne alındığında hiç de mantıklı değildi, bunu anlıyordu. *Sadece bir masajdı.* Ama...

Belki de o mantıklı bir adam değildi. Belki de çok vahşi y d i . Özellikle de duyguları işin içine girdiğinde.

Emerson'ı seviyorum. Bu gerçeği fark etmişti, dürüst olmak gerekirse, Emerson onu antrenman odasında yere serdiğinden beri gerçeği dolambaçlı bir şekilde ifade ediyordu.

Emerson onu tam anlamıyla yere sermişti. Mecazi olarak. Akla gelebilecek her şekilde. Ve ona karşı hissettiği karmaşık duygular, geçen her an daha da güçleniyordu.

Hâlâ onu anlamaya mı çalışıyordu?

Evet, tabii ki.

Onu o yapan birçok gizemi hala çözmeye çalışıyor muydu?

Yine, evet, tabii ki.

Ama onu çözmeye *başlamıştı*.

Emerson, Nathaniel Hadaway'in iddia ettiği gibi duygusal olarak kırılğan değildi. Tam tersine. O, cesur ve kararlıydı.

Sadık ve güçlüydü ve Gray onunla birlikteyken, kendisi için bir gelecek hayal edebiliyordu. Sadece canavarlar ve katillerle dolu olmayan bir gelecek. Omuzlarında küçük bir kızla bir gelecek hayal edebiliyordu. Annesinin unutulmaz gözlerine sahip bir kız.

Hepsini istiyordu. Bir evlilik. Bir yuva. Bir aile. *Emerson.*

Yeterince çalışırsa, belki de onu bu hayalin kendisi için de arzu edilebilir bir şey olduğuna ikna edebilirdi. Kendini ona kanıtlayabilirdi.

Tabii ki, peşinde oldukları katilleri durdurduktan *sonra*.

"Hannah'dan ne zaman şüphelenmeye başladın?" diye sordu Emerson.

Ahırlara gidiyorlardı. At binmeye. River'ın balayı gezisi sırasında sosyal medya hesabında paylaşılan bir sonraki etkinlikti bu.

Gray, dar patikada yürürken omzunun üzerinden arkasına baktı. Yakınlarda kimse yoktu. Rahatça konuşabilirlerdi. Aslında, spa odasından çıktıklarında da etrafta kimse yoktu. Angel'dan iz yoktu.

Spa'nın kayıt masasında bile kimse yoktu.

Duyuları yüksek alarmdaydı. Ayak bileğinde, giydiği haki pantolonun altına gizlenmiş bir tabanca kılıfı vardı. Sağ ayak bileğinde bir tabanca. Solunda bir bıçak.

"Gray?"

Yolun ortasında durdu ve başını ona doğru eğdi. "Kurbanların ev adreslerini öğrenmek için, tüm konukların bilgilerine tam erişimi olan bir suçluyu arayacağımızı düşündüm. Hannah'nın pozisyonu nedeniyle, bu erişime sahip olacağını biliyordum. Bu kadın, duygularını kontrol etmede gerçekten çok iyi, bunu ilk konuştuğumuzda fark etmiştim."

Emerson mırıldandı. "Ben de fark ettim."

"Bugün yarım adım geri çekildi," diye hatırladı Gray. Bu, kafasında hemen alarm zillerini çaldırmıştı. "Kayıt defterini imzalamayı sorduğunda."

"Bizim gerçek bir çift olmadığımızı biliyordu. İmza atmamızı istemedi."

Emerson onaylayarak başını salladı. Uzakta bir tür... gök gürültüsü duyduğuna yemin edebilirdi. Gökyüzü tamamen açıkken bu çok garipti. "Sanki bizim o değerli deftere yazılmamızı fiziksel olarak o kadar reddediyordu ki, bununla başa çıkamıyordu. Geri çekildi. Kesin bir reddiydi. Fiziksel bir tepki."

"Kanıtımız yok, Gray. Şüphelerimiz var ve... *duydun* mu?"

Evet, evet, duyuyordu. "Emerson..." Başını sola çevirdi.

Atlar doğruca ona doğru koşuyordu. Emerson'a doğru. Sıkı bir at sürüsü hızlı ve sert bir şekilde koşuyordu. Ahırlarda güvende olması gereken atlar, doğruca onlara doğru koşuyordu. Çılgın gözlerle ve çaresiz toynaklarıyla koşuyorlardı.

Atlar o kadar hızlı geliyordu ki, o ve Emerson hemen kaçmazlarsa, bu çılgın koşuşturmanın altında ezileceklerdi. Bir anda,

o çarpıcı nalların Emerson'un vücutuna ne yapacağını hayal etti.

Hayır, olamaz. Tereddüt etmeden Emerson'ı yakaladı. Onları yoldan çıkarmaya çalışırken bile vücudunu Emerson'ın vücuduna sardı. Başaramadılar. Ya da, o başaramadı. Son anda Emerson'ı sertçe itti, onu yoldan uzaklaştırdı ve güvenli bir yere attı.

Atların nefesini boynunda hissedebiliyordu. Sonra Gray yere düştü. Bir toynak omzuna çarptı. Bir diğeri uyluk arkasından geçti.

Ağzında toprak tadı vardı. Atların vahşî çığlıklarını duyabiliyordu. ığlıkları.

Ve...

"Gray! Gray!" Emerson'un çığlıkları. Emerson'un çığlıklarını duyabiliyordu.

* * *

HAYIR, hayır, hayır, hayır. Emerson, atların uzaklaşmasını dehşetle izledi. Arkalarında toprak, toz ve kim bilir başka neler bırakmışlardı. Ahırlardan gelmişlerdi, öfkeyle koşuyorlardı, görevliler onları kovalamamış mıydı? Orada kimse olmamalı mıydı?

"Gray!" Onu güvenli bir yere itmişti. Lanet olsun o adama. Kendini güvenli bir yere götürmeliydi. Ama bir dakika önce onu koruyor, onu kolluyordu, sonra onu yolun dışına *itti*.

Sırf kendisi atların ayakları altında kalmak için.

Nal seslerinin gürültüsü kulaklarında yankılanıyordu. Durmak bilmeyen gök gürültüsü gibi, tekrar tekrar yankılanıyordu.

"Baba, baba, neredesin?" Bir çocuğun sesi, onun sesi, zihninde yankılanıyordu. Çünkü o korkunç gecede de gök gürültüsü vardı, çok fazla gök gürültüsü.

Emerson ayağa kalktı. Dizleri kanıyordu, çizilmişti, Gray'e doğru koşarken. Gray yüzüstü yerde yatıyordu, sağ bacağı vücuduna yakın bir şekilde çekilmişti. Sağ kolu

altındaydı. Kafası, birkaç saniye önce bulunduğu yere doğru dönmüştü.

Gözleri kapalı.

O uzandı. İlk içgüdüğü ona dokunmak, iyi olduğundan emin olmaktı.

Nasıl iyi olabilir ki? Az önce gürleyen atların oluşturduğu bir izdihamın ortasında kalmıştı. Yedi at. Sekiz mi?

Omurgası yaralanmış mıydı? Boynu? Durumu stabilize edilene kadar hareket ettirilemezdi. Yardım çağırması gerekiyordu. Lanet olsun, diğer FBI ajanları neredeydi? Diğerleri onların desteğiydi. Onlar...

Bir dal kırıldı.

Emerson ayağa fırladı ve sesin geldiği yöne doğru döndü. "Acıyor mu?" Hannah, yakındaki bir ağacın altından çıkarken sordu.

"Yaralanmadım." Bacaklarındaki kan önemsizdi. "Gray yaralandı."

"Ben... ben yaralanmadım." Bacaklarındaki kan önemsizdi. "Gray yaralandı."

Gray'e yardım etmeliyiz!"

Hannah'nın kolu kalktı. Sağ elinde bir silah tutuyordu. "Yardım alamayacak. O zaten öldü."

Hayır, hayır, vücudunun hareket ettiğini görmüştü. Öyle değil miydi? Parmakları ona dokunmamıştı, henüz, ama Emerson Gray'in hayatta olduğundan emindi. Başka seçeneği yoktu.

"Buraya gel, Emerson," diye emretti Hannah.

O olduğu yerde kaldı. "Neden bana silah doğrultuyorsun?"

"Aptal numarası yapma." Hannah bir adım daha ileri attı.

"Senin ne olduğunu biliyorum."

"Kocam yaralandı! Yardım çağırmalıyız!"

"O senin kocan değil. Daha fazla yalanla zamanımı boşa harcama." Sol eli vücudunun arkasından çıktı. Sağ eli silahı tutuyordu. Sol elinde ise bir şırınga vardı.

Emerson, Gray'in uzanmış bedeni ile Hannah arasında pozisyonunu korudu.

"Bugün telefon gelmeden önce bile," Hannah sert bir sesle devam etti, "biliyordum. Dün gece geç saatlerde arkadaşın Rylan ile buluştum. Adam muhtemelen bana birkaç içki ikram ederse dilim gevşeyecek

gevşeyecek ve senin burada, *benim* tatil köyümde yürüttüğün büyük soruşturmaya yardımcı olacak bir şeyler söyleyeceğimi düşündü."

"Gray'in yardıma ihtiyacı var," diye fısıldadı Emerson.

"Ama Rylan, içkisine birkaç özel damla kattığımı hiç fark etmedi. Birdenbire, benimle konuşmayı kesemedi. Ne kadar önemli biri olduğunu anlattı. Bir seri katili avladığını söyledi. Gizli bir ekibin üyesi olduğunu söyledi."

Rylan.

"Sonra bugün masama yaklaştığınızda yardımsever bir telefon geldi. Sorumlu biriyle konuşmak isteyen isimsiz bir iyilikseverdi. Tabii ki, tatil köyünün sorumlusu benim. Aniden, tesisteki bazı kişilerin sahte kimlikler kullandığını bilmem gerektiğini söyleyen boğuk bir ses duyuldu. Belki sahte kredi kartları bile kullanıyorlardı. Seni kontrol etmem gerektiğini söyledi. Soruşturmam gerektiğini. Hatta senin ve *partnerinin* fiziksel özelliklerini bile ayrıntılı olarak anlattı." Alaycı bir kahkaha. "Sanki kameraları sihirli bir şekilde bulduğunda şüphelenmemişim gibi. Dün geceki meraklı gece yürüyüşünden zaten haberdarım. Harris bana anlattı."

"Harris?"

"Karşılaştığın gece bekçisi." Hannah öne atıldı.

Emerson yerinde kaldı. O kadın Gray'e yaklaşılamazdı.

"Harris seni gördü. Bana rapor verdi. Herkes bana rapor verir. *Ben bu tatil köyünün sahibiyim.*"

"Bu yerin sahibi buna katılmayacaktır." "Kolunu uzat!"

Emerson kollarını yanlarında tuttu. "Sanırım atları kaçırın sensin? Görevliler nerede? Atların bu bölgede çılgınca koştuğunu kimse fark etmedi mi?"

"Veterinerin odasına gizlice girdim. Atlara onları kaçırarak bir şey verdim. Önce ahırların boş olduğundan emin oldum. Patron olduğunda çalışanları başka yere yönlendirmek kolaydır."

"O atlar diğer misafirlere zarar verebilir..." "Sanki umurumda mı?"

Doğru.

"Kolunu uzat lan."

Emerson'un bakışları şırıngaya kilitlendi. "Neden? Beni öldürmeni kolaylaştırmak için mi?"

"Diz kapağına ateş edebilirim. Seni yere serip *acı* çektirebilirim. Ya da sana küçük bir iğne yapabilirim. Acı yok. Kan yok. Vücudun yere düşmeden önce bayılacaksın. Sahte kocanın yanında ölebilirsin."

Emerson yutkundu. "Şırıngada ne var?"

"At sakınleştiricisi. Seni doğrudan cehenneme gönderecek kadar."

"Cehenneme gideceğimi sanmıyorum." Gray'e bakmak istedi. Çok istedi. "Ben kimseyi öldürmedim. Sen aynısını söyleyemezsin."

"Bunu hak ettiler!" Hannah'nın ağzından tükürükler sıçradı. "Erkekler seni sonsuza kadar seveceklerini söylerler. Senin tek istedikleri kişi olduğunu söylerler. Sonsuza kadar birlikte olacakları kişi olduğunu söylerler, ama *yalan söylerler*. Kalbini kırarlar. Paramparça ederler. *Masaj müşterileriyle seks yaparlar!* Ve sen de öylece hayatına devam etmelisin? Hiçbir şey olmamış gibi davranmalısın? Aşk sonsuza kadar sürmez. Biz onu sonsuza kadar *sürdürmedikçe*. O çiftlerin yemin ettikleri gibi birlikte olmalarını sağladım... ölümüne kadar."

Emerson başını salladı. "Biri kalbini kırdı. O kişi Angel miydi?"

"O şeytanın ta kendisi!"

"Angel seni aldattı ve sen de buna karşılık cinayet serisine mi başladın? Bunu söylemekten nefret ediyorum ama..." Destek ekibi neredeydi? "Ama bu biraz aşırı değil mi sence?"

"Lanet kolunu uzat!"

"Bu küçük dramada senin ortağın kim? Angel değil. İkiniz *açıkça* kavgalısınız. Öyleyse cinayetlerde sana kim yardım etti?"

Hannah şaşkınlıkla hızlıca başını salladı.

"Ayrıldıktan sonra, yeni bir erkek arkadaş buldun, değil mi? Senin ölümcül yeni planlarına uyan birini?"

"Siktir git, kaltak," diye tükürdü Hannah. "Diz kapağına ateş edeceğim ve sen yerde kanlar içinde yatarken boğazına iğneyi saplayacağım."

"Beni vurmayacaksın." Emerson, korku kalbini dondursa da, kesin bir şekilde konuştu. *Gray iyi. Gray iyi olacak.*

sorun yok. "Eğer ateş edeceksen, çoktan ateş etmiş olurdun. Ama vücudumda kurşun delikleri olması, yapılacaklar listesinde yok. Bu sahneyi atlarla hazırladın çünkü kaza gibi görüneceğini düşündün. Muhtemelen Gray ve benim ezileceğimizi düşündün. En fazla ikimiz de ölürdük. Ölmek bile, bize gizlice yaklaşıp damarlarımızdan sakinleştirici enjekte edebileceğin kadar yaralanırdık. Her iki durumda da, yardım gelene kadar ölmüş olurduk ve trajik bir kaza gibi görünürdü."

Hannah'nın yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme vardı.

"Ama Gray beni kurtardı." Onun için kendini feda etmişti. Onun için, çarpan nalların altında ezilmişti. "Şimdi beni vurursan, tüm *kaza* hikayesi ortadan kalkar. Yani beni vuramazsın. Tek yapabileceğin o iğneyle bana saldırmak ve eğer saldırırsan, beni alt edebilmeyi umsan iyi olur, çünkü sana dokunduğum anda... işin biter," diye yemin etti Emerson.

Hannah'nın kendini beğenmiş gülümsemesi kayboldu.

"Bilmen gereken bir şey var," diye ekledi Emerson.
"Göründüğüm kadar *narin* biri değilim."

Gray'in yardıma ihtiyacı var. Hemen yardıma ihtiyacı var. Kaybedecek zaman yok.

Emerson, Hannah'ya saldırırken hayvani bir hırıltı çıkardı.

Hannah'nın gözleri dehşetle büyüdü. Emerson'a bakakaldı.

"Emerson, *dur!*" diye bağırdı Gray.

Ona her zaman emirleri yerine getiremediğini söylerdi ama...

Emerson yere yattı. Tam orada. Düştü. Bir taş gibi yere çöktü. Silah sesleri patladı. Sert bir patlama. Bir mermi Hannah'ya isabet etti. Sağ omzunun üst kısmına isabet etti. Silahı ve şıngayı düşürdü ve kan sıçrarken çığlık attı. Sonra, Hannah yere yığıldığında...

Justin.

Bellboy oradaydı. Hannah'nın arkasında koşuyordu. Çılgın gözleriyle sahneyi izledi. Ellerini uzatarak Emerson'a saldırdı. Ellerinden birinde keskin bir bıçak tutuyordu. O bıçağı ona doğru sallıyordu.

"*Dur!*" diye bağırdı Gray.

Justin durmadı.

Gray tekrar ateş etti. Mermi Justin'in göğsüne saplandı. Justin'in gözleri şaşkınlıkla açıldı ve sonra sendeledi. Önce dizleri yere çarptı. Sonra öne doğru düştü ve bıçak elinden düşerken yere gürültülü bir çarpma sesiyle çarptı.

Emerson hızla ayağa kalktı. Atılmış silahı aldı. Şıngayı parçalara ayırdı. Kıvranan ve küfreden Hannah'ya bakmaya devam etti. "Gray?" diye seslendi Emerson. "İyi olduğunu söyle!"

"İyiyim."

Ayak sesleri onlara doğru hızla yaklaşıyordu. Emerson gerildi, ama Trinity patikadan koşarak geldi.

"Emerson!" diye bağırdı Trinity. Kendi silahını çekmişti. "Agnes ve Rylan çılgın *vahşi* atları kontrol etmek zorunda kalıyorlar!" Olay yerine koştu. Durdu. Ağzı açık kaldı.

Gray sırt üstü yuvarlanmıştı. Hâlâ sağ elinde silahı tutuyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Trinity.

"O vahşi atlar..." diye inledi Gray. "Kıçımı ezip geçtiler."

"Tanrım." Trinity onun yanına diz çöktü. "Hareket etmemelisin bence."

"Bana mı söylüyorsun?" diye mırıldandı. "Emerson?"

Nefesi titriyordu. Justin'in göğsü kanla kaplıydı. O kurşunun onu öldürebileceğini biliyordu. *Çok fazla kan vardı. Akut kanama. Miyokardiyal hasar, yırtılma, kapak hasarı, ya da...* Dikkatini topladı. "Trinity! Hannah'yı korumanı istiyorum!" Hannah yerde yatıyordu, ama yarası hayati tehlike arz etmiyor gibi görünüyordu. Emerson, merminin Hannah'nın omzuna girip çıktığından oldukça emindi. Kan kaybı vardı, ama önemli bir hasara işaret eden bir şey yoktu.

Trinity hemen Emerson'un yanına geldi. Emerson döndü ve Trinity doğrudan Gray'in yanına gitti. Onun önceliği Gray'di.

Elleri onun üzerinde uçtu. "Kıpırdama. Artık kıpırdama, anladın mı? Omurgan zarar görmüş olabilir. Başını ve boynunu sabitlemem gerekiyor. Bana..."

"Emirleri yerine getirdin."

Gözleri onun gözlerine kaydı.

"Bunu yapacağını biliyordum," dedi. "Çünkü ölüm kalım meselesi olduğunda bana güvenirsin."

"Hareket etmemelisin. Ateş etmemeliydin. Hiç hareket etmemeliydin! Gray, lanet olsun, omurgan zarar görmüşse, kendine daha fazla zarar verebilirsin. Felç olabilirsin! Kendine dikkat etmelisin..."

"Hayatın tehlikedeyken değil. *Ben sana bakarım.* Ne kadar risk almam gerekirse gereksin, her zaman senin için savaşıyorum."

Ağzını onun ağzına bastırmak istedi. Onu çaresizce tutmak istedi. Ama...

Durumu stabilize olmalı. Artık hareket etmemeli.

"Daha kötüsünü de yaşadım," dedi Gray. *"İyi olacağım."*

"Öyle olsa iyi olur," dedi Emerson, göz yaşlarını silerek. "Çünkü seni seviyorum."

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Aşk gerçek değil!" diye bağırdı Hannah. "Sonsuza kadar sürmez. Seni sonsuza kadar seveceklerine yemin ederler, ama sevmezler. Aşk gerçek değil!"

Emerson, Gray'den gözlerini ayırmadı. "Evet, gerçektir." Gray'e olan duyguları, hayatındaki en gerçek şeydi.

Daha fazla ayak sesi duyuldu. Rylan ortaya çıktı. Hemen ardından tatil köyünün üniformasını giyen gardiyanlar geldi.

"Tanrıya şükür!" diye bağırdı Hannah. "Bu insanlar deli! Martin, Fletcher!" Muhafızların isimlerini sıraladı; isimler, kalplerinin yakınındaki rozetlerde açıkça yazıyordu. "Onları gözaltına alın. Silahlarını alın!"

Martin ve Fletcher kıpırdamadı. Rylan silahını çekerek ileri atıldı. "FBI olduğumuzu biliyorlar," dedi düz bir sesle. "Ve dün gece bana ilaç verdiğini biliyorum."

Gray tamamen oturdu. Yüzünü buruşturdu.

Emerson'un parmakları omuzlarında titredi. *"Gray. Kıpırdama!"*

"Ben iyiyim. Yapman gerekeni yap."

Yapması gereken şey onu güvence altına almaktı.

"Git, Emerson," diye ısrar etti. "Ölen ben değilim." Grim.

Omzunun üzerinden baktı.

Justin'in vücudu sarsıldı. Titredi.

"Fazla zamanı kalmadı," dedi Gray boğuk bir sesle.

Omuzlarını dikleştirdi. "Buradan bir nakil aracına ihtiyaçımız var!" Emerson, Justin'e doğru atlarken bile sesini yükseltti. Kanamayı durdurması gerekiyordu. Hasarı değerlendirmesi gerekiyordu. "Kurbanlarımız için nakil aracına ihtiyaçımız var ve Rylan, Gray'in yerden kalkmamasını sağla, anladın mı? Onu sabitleyin ve omurgasını kontrol edin, hemen."

Gözünün ucuyla Gray'in kalkmaya başladığını gördü.

"Beni seviyorsan," diye ona hırladı, "emirlere uy ve kıçını yerde tut."

Gray... kıçını yerde tuttu.

Kafasını ona doğru çevirdi.

"Evet, efendim," dedi.

Evet... yani... *onu seviyor muydu?*

Ama bu gerçeğin derinlerine dalmaya fırsat bulamadı çünkü bellboy Justin - ve seri katil - titremeye ve kusmaya başladı.

"Lanet olsun!" diye bağırdı Emerson. Parmakları, adamın göğsündeki açık yaraya kaydı.

Yirmi İkinci Bölüm

"İnan bana... Emerson'dan beni uzaklaştırabilecek vahşi atlar bile yoktur.

Orada bulundum, o boku yaptım. Bir yıldız. Tavsiye etmiyorum." – Gray Stone

"Sana söyleyecek *hiçbir* şeyim yok," diye bağırdı Hannah McIntyre. FBI'ın Atlanta ofisindeki sorgu masasında oturuyordu. Evet, onu ayak ve bilek kelepçeleriyle ve şu anda somurtkan bir ifadeyle bakan Malik Jones'un eşliğinde FBI görevlileri tarafından getirilmişti. "Haklarımı biliyorum," diye homurdandı Hannah. "Avukat istiyorum! Kefaletle serbest bırakılmak istiyorum! *Bu lanet şeylerden kurtulmak* istiyorum!" Bileklerini kaldırmaya çalıştı, ama kelepçeler ayak bileklerine bağlı olduğu için çok yükseğe kaldıramadı.

"Sakin ol," dedi Gray.

Aslında, rahatlamadı. Bunun yerine, Hannah boğazından gelen bir çığlık attı.

Doğru. Gray, Emerson'a kaşlarını kaldırdı. "Rahatlamıyor," dedi.

"Hayır," diye onayladı Emerson. Eli, bir tutam saçını kulağının arkasına koymak için kalktı.

Parmakları artık kanla kaplı değildi. Sea Island'da, Justin McClintock'un kanamasını durdurmak ve o piçi hayatta tutmak için parmaklarını onun yaralarına sokmak zorunda kaldığında kanla kaplıydılar. Emerson, yaralı suçlu hava ambulansıya tedavi için uçurulurken onun yanında kalmıştı. Acil serviste onunla birlikteydi. Adam sonunda gözlerini açtığı anda oradaydı.

Tabii ki Gray de oradaydı. Justin hayatta olduğu için çok minnettardı. Minnettar insanlar genellikle çok, çok konuşkan olurlar.

Gray, dikkatini avına geri çevirirken sert sandalyeye daha rahat oturdu. "Son erkek arkadaşının sana sırtını döndüğünü bilmek isteyebileceğini düşündüm. Anında." Çoğunlukla adam, hayatta kalmasının tek nedeninin Emerson olduğunu bildiği için. "Her şeyin senin fikrin olduğunu söyledi. Asıl beyin sendin. Justin sana aşık olduğu için emirleri yerine getiriyordu. Seni mutlu etmek istiyordu." Tabii, kız arkadaşını mutlu etmek için insanları öldürmek neden olmasın? Sanki bu saçmalık mantıklıymış gibi. "Soruşturmamıza tam olarak işbirliği yapacak."

Hannah artık çığlık atmıyordu. İyi, kulakları biraz dinlenmeye ihtiyaç duyuyordu.

"Avukat istediğini söyledin. Harika bir fikir. Bir avukata ihtiyacın olacak." Gray başını ona doğru eğdi. "Eğer benim müvekkilim olsaydın, konuşmamamı tavsiye ederdim ve, hey, haklarını biliyorsun... Sessiz kalma hakkın var. Söylediğin her şey aleyhine kullanılabilir ve tüm bunlar. Bu noktada, eminim bu konuşmayı birkaç kez duymuşsundur."

Hannah'nın gözlerinde öfke belirdi.

"O yüzden muhtemelen sadece dinlemelisin," diye devam etti Gray. Sağdaki duvarda bulunan tek yönlü aynanın yanında duran Emerson'un varlığının son derece farkındaydı.

Emerson. Beni sevdiğini söylemişti.

Öyle demişti, değil mi? O sırada beyin sarsıntısı geçiriyordu. Bir atın nalı bir ara kafasının yan tarafına çarpmıştı.

Sırtından çiğnenmişti, ama neyse ki omurgasından *uzaktaydı*. Bacağına da darbe almıştı. Omzuna da bir kez. Ayrıca kafası da çarpmıştı. En iyi günlerinden biri değildi, ama dürüst olmak gerekirse, çok daha kötü de olabilirdi. Her şeyi göz önünde bulundurursak, gerçekten şanslıydı. Hannah itirafını yaparken ve onu hazırlıksız yakalayarak saldırmak için beklerken, bir anlığına bayılmış gibi davranmak zorunda kalmıştı.

Ama kadının Emerson'un damarlarına at sakinleştirici enjekte etmesine izin vermesi *mümkün* değildi. Bu yüzden ateş etti.

Emerson bir kez olsun emirlere uydu. Yere düştü. Hannah ve Justin'e ateş etti. Kötü adamlar yakalandı.

şimdi, ikisinin de yakın zamanda dışarı çıkmamasını sağlamak zamanı gelmişti. "Ne dinleyeyim?" diye bağırdı Hannah. "Saçmalık mı? İkiniz beni

beni hasta ediyorsunuz! Birbirinizi sevdiğinizi mi sanıyorsunuz? Bundan kurtulup sonsuza kadar mutlu yaşayacağınızı mı sanıyorsunuz?"

Gray'e bu bir plan gibi geldi. "Ne dersin Emerson? Benimle sonsuza kadar mutlu yaşamak ister misin?" Artık evlilik yüzüğünü takmıyordu. Belki bunu değiştirebilirdi...

"Ben..." Emerson başladı.

"Sonsuza kadar mutlu yaşamak diye bir şey yok!" Hannah'nın ağzından tükürükler sıçradı. "Bu bir yalan. Kimse bunu elde edemez."

"Baban bir tamirciydi," dedi Gray. Parmakları dar masanın kenarına vurdu. "Justin, babanın seni çocukken garajında eğittiğini söyledi. Fren hatlarını sabote etmeyi bu şekilde öğrendin. Kris ve Wendy Prichard'ı öldürme yöntemini bulan sendin."

Hannah'nın kirpikleri titredi.

"Zac ve River Turner koşarken onlara saldırma fikrini de sen buldun. Zac iri bir adamdı, bu yüzden onu Justin'in öldürdüğünü düşünüyorum." Dikkatli Emerson'a bir bakış attı.

"Bana mantıklı geliyor," diye mırıldandı. "Ve Hannah River'ın peşine düştü." Bakışları katildehydi. "Birini bıçaklamak sandığından daha zordu, değil mi? Onun karşılık vereceğine hazırlıklı değildin sanırım. Ya da belki de her tarafına sıçrayan kanı sevmedin."

Hannah dudaklarını yaladı.

"Sonra üçüncü çift vardı. Anzo ve Kim." Gray nefes verdi. "Onları gerçekten mahvettin. Diğerleri... Dürüst olmak gerekirse, kimse onları birbirine bağlamıyordu bile. Avına karşı daha dikkatli olmalıydın."

"Onlar *hiç* kimseydiler!" Hannah öne doğru eğildi. "Bir aşçı ve düşük maaşlı bir polis. Onlarda özel bir şey yoktu! Ben Angel ile bir yıl bile geçiremezken, onlar neden *beş* yıllık mutlu bir evlilik yaşasınlar ki? Ben hiç evlenemedim bile! Ve Justin..."

sadece işime geliyordu. Onu hiç umursamadım. O sadece seks için benimle birlikteydi, ama adamım, onu manipüle etmek çok kolaydı." Gülümsemesi neredeyse kulaklarından kulaklarına kadar uzanıyordu. "Onu parmağımda oynatıyordum."

Emerson bir adım öne çıktı. "O senden daha gençti, daha kolay şekillendirilebilirdi ve seni mutlu etmek için her şeyi yapmaya hazırdı. O her şey cinayeti de içeriyor olsa bile."

Hannah başını ona doğru çevirdi. "Senin değerli sahte kocan senin için öldürmeye hazırdı. Justin'i *kalbinden* vurdu. Bu harika bir duygu, değil mi? Sana o kadar takıntılı biri olduğunu bilmek, senin için bir an bile düşünmeden öldürmeye hazır olduğunu bilmek."

"Gray beni hayatta tutmak için savaşıyordu. Benim dünyaya karşı çarpık bir intikam duygum olduğu için masum insanları öldürmüyordu. Daha önce terk edildiğim için başlayan bir intikam duygusu."

Hannah'nın ağzı açık kaldı.

"Çok acı çekeceksin," diye uyardı Gray. Hannah başını ona doğru çevirdi.

"Aşçı ve düşük maaşlı polis çok *önemliydi*." "Hayır, değillerdi.

Aileleri yoktu. Hayatları çok sıkıcıydı hayatları vardı ve..."

"Güvenlikleri vardı," diye düzeltti Gray. "Sevgileri vardı. Biyolojik akrabaları olmasa da, onlar için intikam almak isteyen koca bir ordu vardı."

"Neden bahsediyorsun?"

İhtiyacı olan itirafı almıştı. Kahretsin, bunu adada almıştı. Ama Hannah, ona sessiz kalması gerektiğini hatırlatmasına rağmen, yine fazla bilgi paylaşmayı seçmişti. Sonuçta, bunu yapmaya hakkı vardı. Sessiz kalmaya. Ama Hannah sessiz kalmamıştı.

Ve sorgulama kaydediliyordu. Odanın sağ üst köşesinde çok belirgin bir kamera vardı. Hannah ve Justin'in adada avlarını bulmak ve izlemek için kullandıkları küçük cihazlar gibi değildi.

Onları izlemekten bahsetmişken... "Tüm bu kameralar ne içindi? Kurbanların adreslerine zaten erişiminiz vardı. Neden Justin'le birlikte kameraları kurdunuz? Gereksiz bir risk gibi görünüyor."

Hannah çenesini kaldırdı ve cevap vermedi. Oh, *şimdi* de sessiz mi kaldı? Ona uyar. Gray ayağa kalktı. Sırtı ağrıyordu, uyluğu ağrıyordu ve şakaklarında hala zonklayan bir baş ağrısı vardı.

Sea Island'dan ayrılalı *iki gün* olmuştu. İki gün boyunca dava dosyaları ve soruşturma raporları incelenmiş ve tüm parçaları bir araya getirmeye çalışılmıştı. Bu görüşme, Hannah'nın sonunu getiren son darbe olmuştu.

"Neden yaptığını biliyorum." Emerson'un sesi emindi. "Bize zaten söyledin."

"Söylemedim."

"Elbette söyledin. Tanıştığımız ilk gündü. Hangi çiftlerin uzun süreli bir ilişki yaşayacağını anlayabildiğini söylediğinde. İki kişinin birbirine yazgılı olduğunu anlayabildiğini özellikle söyledin. Çiftlerin etkileşimlerini izledin. Hangilerinin en bağlı görüldüğünü gördün. 'Gözlerinde belli oluyor.' Bize daha önce böyle söylemiştin. Çiftleri izledin çünkü mükemmel hedeflerini arıyordun. Onları bulduğunda, bilgisayarının başına geçip adreslerini aldın. Tatil köyünden ayrılmalarını bekledin ve onları evlerine kadar takip ettin."

O bu sözleri inkar etmedi. Hatta Hannah biraz kamburunu çıkardı.

Gray tiksintiyle ona baktı. "Ajanlarımdan biri, Justin'in Zac ve River Turner'ın öldürüldüğü kasabada kredi kartı kullandığını keşfetti. Oldukça dikkatsizce." Gray yüzünü buruşturdu. "Ama sanırım bu günlerde iyi bir partner bulmak zor, değil mi?"

Ya da bazı insanlar için zordu.

Bakışları Emerson'a kaydı.

O mükemmel bir ortağa sahipti ve onu asla bırakmazdı. Asla. Yavaşça, bakışları tekrar suçluya döndü.

"Bir avukat istiyorum." Hannah başını salladı. Gözünden bir damla yaş süzüldü. "*Hemen.*"

Gray masadan uzaklaştı. Malik kapının yanında dikkatle duruyordu. Tüm sahneyi sessizce izlemişti. "Elbette." Emerson'a kaşlarını kaldırdı. Gitmeye hazır mıydı?

Emerson başını salladı. Gray'e doğru ilerledi.

"Nasıl bir ordu kurdular?" diye sordu Hannah.

Gray ona baktı.

"Aşçı. Polis. Ne tür bir orduları olabilir ki?"

Gray gülümsedi ona gülümsedi. "Sen hiç duydun duydun
gece Strikers Strikers Motosiklet Kulübü'nü duydun mu?"

Hannah'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Onların bununla ne ilgisi
var?"

"Oh, öğreneceksin ve bu hiç hoş olmayacak."

* * *

CASSIUS "CASS" Striker tek yönlü camdan sert bir bakış attı. Hannah McIntyre ayağa kalktı. Ayak bileği kelepçeleri nedeniyle biraz sendeledi ve yanında bulunan FBI ajanı Malik Jones, onu omzuna elini koyarak dengeledi.

Gözlem odasının kapısı açıldı, ama Cass avından gözlerini ayırmadı. Odaya ayak sesleri girdi. Gray'in ağır adımları. Emerson'un topuklarının tıkır tıkır sesi.

Kapı arkalarından sessizce kapandı.

Hannah'nın yanaklarında gözyaşları vardı.

"Anzo'nun katilini halledeceğimi sana söylediğime eminim."

Cass ellerini yumruk yapıp yanlarına indirdi.

"Ben de sana öylece durup birini öldürmene izin vermeyeceğimi söylediğimi hatırlıyorum," diye karşılık verdi Gray.

Cass sonunda başını camdan çevirdi. Gray'e öfkeyle baktı. "Onun suç ortağını göğsünden vurmak zorundaydın."

"O sırada Emerson'un peşindeydi. *Kimseye* kimsenin ona zarar vermesine izin veremezdim."

Cass'in bakışları Emerson'a kaydı. "Onu neden kurtardın? Kan akışını durdurmak için parmaklarında damarları tuttuğunu falan duydum."

"*Tam olarak* öyle yapmadım."

Gözleri kısıldı.

"Ama onu kurtardım, evet." Emerson başını salladı. "Justin McClintock, cinayetler hakkında bu kadar çok şey bilmemizin sebebidir.

tamamen işbirliği yapıyor ve hayatının geri kalanını hücrede geçirecek."

O piçi toprağın altına gömmek istemişti. Cass, Emerson'a doğru ilerledi.

Sürpriz, sürpriz, Gray onun yoluna çıktı. "Başka ne yapmasını bekliyordun ki? Emerson katil değil."

Cass'in elleri hızlı hareket etti. İşaret diliyle "*Benim. Seninki.*" dedi. İşaret dili onun için neredeyse ikinci bir doğaydı, özellikle Gray'le birlikteyken. İşaret dili, etraflarındaki insanlar -genellikle düşmanları- ne dediklerini bilmelerini istemediklerinde, Gray'le iletişim kurmak için çok kullanışlıydı.

"O değil." Gray'in gözlerinin altında koyu gölgeler vardı. Kuzeninin cildi normalden biraz daha solgundu ve Cass, duyduğu hikayeyi düşündü... Gray'in atların altında *ezildiğini*. Kuzeni bu davada ölebilirdi. Cass'in Gray'in alması için ısrar ettiği bir dava.

O zaman ben ne yapardım? Çünkü MC vardı. Evet. Ama Gray...

Gray kuzeninden çok kardeşi gibiydi. Cass'in annesi öldükten sonra, Gray ona destek olan kişiydi. Gray her zaman oradaydı. Ne zaman bir şeye ihtiyacı olsa. Risk ne olursa olsun.

"Hannah ve Justin çok uzun bir süre hapis yatacaklar." Emerson yaklaştı. *Tap, tap, tap.* "Justin'in işbirliğiyle, başka kurbanlar olup olmadığını belirleyebileceğiz. Tüm ailelere hak ettikleri adaleti sağlayacağız."

"Adalet. Tabii." Başını salladı. "Senin peşinde olduğun şey bu." Ona yan gözle baktı. "Bu arada, ben şahsen eski usul intikamı seviyorum. Bilirsin, göze göz, dişe diş türünden intikam. Bana bulaşırsan, seni toprağa gömerim. O türden."

Gray hafifçe hareket ederek Emerson'ı koruyacak bir pozisyona geçti. Sanki Cass ona zarar verecekmiş gibi. Gray'in bu kadına karşı ne hissettiğini biliyordu. *Onun için hayatını feda etmeye hazırды.*

"Anzo ve Kim'i kimin öldürdüğünü öğrenmek istiyordun. Sana itirafları aldım. Artık biliyorsun." Gray başını salladı. "Gerisi... Gerisini kontrol edemem."

Hayır, sen kontrol edemezsin. Ben edebilirim. Eğer hapse girerlerse, parmaklıklar ardında da onlara ulaşabilirim. Sorunları ortadan kaldırmayı bilirim. O yüzden sakinleşmesi gerek. Bu bir zaferdi. Ama... "Yaralandığın için kızgıyım." Plan bu değildi. "Tehlikeli durumlara her zaman hazırlıklı olduğumu sanıyordum. Dikkatin mi dağıldı?" Belki de Gray, partnerine çok bağlı olduğu için dikkati dağılmıştı.

"Üzerime atlayan *atlar* beklemiyordum," dedi Gray
"Üzgünüm. Beni hazırlıksız yakaladılar. Bir dahaki sefere at sürüsüne dikkat edeceğim."

Bir dahaki sefer olmayacaktı. Cass, diğer FBI ajanlarının Gray'i koruyacağını düşünmüştü. Onun ekibi Cass'i kesinlikle hayal kırıklığına uğratmıştı.

Hayal kırıklıklarını sevmezdi.

"Anlaşmamızın bana düşen kısmını yerine getirdim," dedi Gray.

Ah, tamam. "Ve sana istediğin iyiliği yapıp yapmadığımı merak mı ediyorsun?" Cass başını eğdi. "Ben sözümün eriyim." Onun sözü, onun dünyasında kanundu. "Eski sevgilisini takip ettim. Telefon hatlarını dinlemiş olabilirim. Aramalarını takip ettim. Yasalara aykırı tüm gerekli özeni gösterdim."

Emerson yaklaşarak sordu. "Nathaniel'in aramalarını mı takip ettin?"

Tabii ki izlemişti. "Adayı arayıp Hannah'ya ikinizin çift olmadığınızı söyleyenin kim olduğunu tahmin etmek ister misin?" Çünkü evet, bu konuda zaten bilgilendirilmişti. Ama bildiklerini paylaşma fırsatı bulamamıştı. Şimdiye kadar.

"O orospu çocuğu," diye homurdandı Gray.

"İyi tahmin." Cass topukları üzerinde geriye doğru sallandı. "Nathaniel aramayı yaptı, ama sabahın erken saatlerinde senatör ve her zaman yanında olan koruması Owen ile kahve içmek için ziyaret ettiğini düşünürsek, onların emirlerini yerine getirdiğinden eminim." Emerson'ı inceledi. Gray'in önünde durduğu için görebildiği kadarıyla. "Senatör, senin FBI ajanı rolünü oynamandan hoşlanmıyor, Emerson. Seni eve geri getirmek için dünyanı alt üst etmeye hazırды."

"Gizli kimliğimiz ortaya çıktığında Emerson ölebilirdi." Gray'in sesinde öfke vardı.

"Neredeyse ölüyordun." Emerson yanına yaklaştı. Eli, Gray'in kolunu kavradı. "Bunu yaptığina inanamıyorum. Bu çok..."

Ama Gray başını Emerson'a çevirmişti. İkisi birbirlerine baktılar. Uzun ve yoğun bir bakışma oldu ve Cass rahatsız olmaya başladı. Sanki FBI ofisinde durmak *zaten* rahatsız edici değilmiş gibi. Burası pek de onun tarzı bir yer değildi.

Ama o çay içmezdi. Viskiye tercih ederdi.

"İnanabilirsin," dedi Gray yumuşak bir sesle. "Uzun zamandır gerçeği inkar ediyorsun. Bu yüzden bana geldin. Karanlığı aydınlatma zamanı geldi, bebeğim. Ama ışık vurduğunda, göreceğin şey hoş olmayacak."

"Evet." Cass elini çenesine götürdü. "Siz ikiniz şifreli konuşuyorsunuz, ben dışlanmış hissediyorum ve bugün kimseyi öldürememiş olmaktan çok kızgınım. Sorgu odasına tıklmadan önce buradan çıkmamın zamanı geldi." Ama önce bir şey daha... "Teşekkür ederim," dedi sert bir sesle.

Gray başını ona doğru çevirdi.

"Borcumu ödeyeceğim." O her zaman borçlarını öderdi. "Zaten ödedin. Onun eski sevgilisini takip ettin."

Hayır. Kuzenine daha fazlasını borçluydu. Özellikle de Gray'in o koşturan atlar tarafından omurgası kırılabilirdi.

Hannah McIntyre, Gray'e yapılan saldırının bedelini ödeyecekti. Suç ortağı da ödeyecekti. MC'nin etkisi genişti. Derindi. Gray bu konuda haklıydı. Gray kadına olacakları önceden uyarmıştı.

Ceza geldiğinde, Hannah sadece kendini suçlayabilirdi.

Cass, Gray'in yanından geçip kapıya yöneldi. Koridora çıktı, kendisine yöneltilen birkaç bakışın farkındaydı. Ama federal ajanlar bile ona yaklaşacak kadar cesur değildi. Onun dokunulmaz olduğunu biliyorlardı.

"Sen Cass
Striker'sın." Durdu.

Kadını hiç görmemişti. Kadın elini ona doğru uzattı. "Ben Agnes Quinn."

Elini sıkmayacaktı. Bir MC lideri, FBI ofisinde bir FBI ajanıyla el sıkışmazdı. Bu, Underworld Crime Management 101 gibi bir şeydi.

Kadının parmakları kıpırdadı. "Gerçekten dedikleri kadar kötü müsün?" Şimdi gülümsemek zorundaydı. "Bekle ve gör."

Yirmi Üçüncü Bölüm

"Geçmiş güzel değildir. Karmaşık ve kanlıdır ve bazen sırları gömülü bırakmak daha iyi olabilir. Gitmeden önce Bir mezarı kazarken, uyandıracağın hayaletlerle başa çıkabileceğinden emin ol. – Gray Stone

"EMERSON, bunun kötü sonuçlanacağını biliyorsun."

Emerson derin bir nefes aldı. Parmaklarını titretmeye başlayan öfkesini kontrol etmeye çalıştı. Cass'in bombasını beklemiyordu. Hayır, lanet olsun, bekliyordu. Korkuyordu. Ama gerçekten doğrulandığında... "O bizim kimliğimizi ifşa ettiğinde ikimiz de ölebilirdik." Kendi annesi onu tehlikeye attı. Daha da kötüsü, *Gray'i tehlikeye attı*. Asla affedilemeyecek bazı günahlar vardır.

"Teknik olarak, senin o pislik eski sevgilin her şeyi mahvetti." Gözleri yüzünden hiç ayrılmadı. "Onun kayıtlarını araştırması için bir ajanı görevlendirdim çünkü bizi satan kişinin o olduğunu düşündüm. Davanın patlamasını istediğini düşündüm, böylece senin yerini almaya çalışabilecekti."

"Oysa o sadece emirleri yerine getiriyordu. Her zaman yaptığı gibi." Annesi atla dedi, Nathaniel de itaat etti.

"Bence o sana yapılan saldırılarla bağlantılı."

Hareket edemiyordu. Gözlem aynasının yanındaki duvarda düğmeler vardı. *Bir, iki, üç...*

Gözlem odasının kapısı hafifçe çalındı. Bir saniye sonra kapı açıldı ve Agnes başını içeri soktu. "Temas kurdular, Ajan Stone. Tıpkı sizin söylediğiniz gibi." Dudakları aşağı doğru kıvrıldı. "Rylan her zaman biraz pisliğin tekiydi, ama onun bir hain olduğunu da bilmiyordum."

Gray, Agnes'e doğru ilerledi. "Ne öğrendin?"

"Rylan az önce Nathaniel Hadaway'i aradı. Bu gece O'Sullivan'ın dışında buluşmayı planlıyorlar. Açıkçası, buluşmak için en akıllıca yer değil. Yani, hadi ama, orada bir sürü polis ve ajan takılıyor. Biriyle gizli bir buluşma yapacaksan, daha gizli *olmalısın*." Gözlerini devirdi.

"Rylan, buluşmadan haberdar olduğunu biliyor mu?" diye sordu Gray.

"Sanmıyorum. Gerektiğinde çok sinsi olabiliyorum." Bir duraklama. "Gerekliydi."

"Teşekkürler."

Emerson midesinde ağır bir yük hissetti. "Sanırım FBI'da Nathaniel'e bilgi sızdıran kişinin kim olduğunu bulduk."

"Ve annene." Gray'in yüzü asık. Kızgın. "Rylan'ın banka kayıtlarına baktım. Son zamanlarda büyük miktarda para yatırılmış. Bu paralar, annesinin bağış hesaplarından birine ait."

Doğru. Tabii ki. Bir bağışçı hesabı. Annesinin *kendi* hesabı değil. Kağıt izlerini saklamaya çalışırdı.

"Yardımcın olmamı ister misin?" Agnes kapıda duruyordu. "Çünkü bu akşam o toplantıya gitmeyi planladığını biliyorum."

"Tabii ki öyleyim. Ama yedek planlarım da var." "Yardım etmek istiyorum." Agnes tereddüt etti. "Ne yapabilirim?"

"Senatör Maxine Marlowe ve Owen Porter'ın tam yerini öğren."

Agnes başını salladı. "Tamam." Koridordan hızla uzaklaştı.

Emerson, ellerini birbirine doladığını fark etti. Yavaşça, ellerini indirdi.

Gray aralarındaki mesafeyi kapattı. Elini kaldırdı. Yanağını avuçladı. "Bu gece bitmeden, istediğin tüm cevapları alacaksın. Artık korkma, Emerson. Artık kırık aynalar yok. Artık seni süpürüp saldıracak bir gölge aramak yok."

Yutkundu. "Nathaniel'in beni takip ettiğini düşünüyorsun."

"Sen düşünmüyor musun?"

Yakın ilişkide olduğu bir adamın ona işkence ediyor, onunla hastalıklı oyunlar oynuyor olabileceği düşüncesi... "O bir psikiyatrist. İnsanlara yardım etmesi gerekiyor." Nathaniel mi? Hayır, hayır. Emerson başını salladı. "Bunu zaten araştırdım. Onu araştırdım. Nathaniel'den de şüphelenmediğimi mi sanıyorsun? Hayatıma öyle bir girdi ki? Ben ilişkiyi bitirmek istediğimde beni bırakmadı. Ama yıllar önce bana ilk saldıran kişi o olamaz. Ben on yedi yaşındayken o Oxford'da okuyordu. Okyanuslarca uzaktaydı. O zamanlar evime giren adamın o olduğu bir dünya yok."

"O zaman belki de değil," diye kabul etti Gray. "Ama *şimdi* o piç kurusundan kesinlikle şüpheleniyorum." Parmakları kadının yanağından aşağı kaydı. Boynuna doğru. Kadının yüzündeki hafif yara izinin üzerinde durdu.

Dokunuşu sıcak, güçlü ve aynı zamanda çok dikkatliydi.

"Beni sevdiğini söylemiştin, Emerson."

Göğsü ağrıyordu. "Sevdim. Seviyorum." Rol yapmayacak ya da kendini tutmayacaktı. Gray'le birlikteyken, kendini tamamen vermek istiyordu. Tereddüt etmeden ve korkmadan. "Ama *sen* söylemedin..."

"Seni seviyorum, Dr. Emerson Marlowe. Senin için deli gibi savaşırım.

Her gün."

İki gün. Gray'in atların nallarının altında kalışını izlediğinden bu yana *iki gün* geçmişti. Onu kurtarmak için silahını ateşlediğinden bu yana iki gün. Ona onu sevdiğini söylediğinden bu yana iki gün.

İki gün kaos. Dava çalışmaları. Soruşturmalar. Atlanta'ya geri nakledilme. İki gün onunla yalnız kalamama. Gray'e sarılmak ve onun güvende olduğundan emin olmak için can atma. Hayatta olduğundan. Kurtulduklarından ve her şeyin yoluna gireceğinden emin olmak için.

Ama işler yolunda değildi, henüz değil.

"Cass intikam istiyordu." Gözleri ondan hiç ayrılmadı. "Sen ne istiyorsun, Emerson? Senin için ne yapmamı istiyorsun?"

"Gerçekte ne olduğunu öğrenmek istiyorum. On yedi yaşındayken. Şimdi. Çocukken babama ne olduğunu öğrenmek istiyorum." Çok fazla sır. Hayatında çok fazla acı.

"Ve hayatımın o kısmını gömmek istiyorum. Onu toprağın derinliklerine gömmek istiyorum."

"Senin için birini öldürmemi istiyorsun." Başını salladı. "Tamam."

"Dur, hayır!" O, onun omuzlarını tuttu. O, tamamen yanlış anlamıştı. "Hayır. Hayır, cevapları istiyorum. *Kanıt* istiyorum. Kanıta ihtiyacım var çünkü bilmem gerekiyor ki..." Emerson kendini tuttu. Sözlerini geri çekti. Ama *sonra düşündü... Boş ver.* "Deli olmadığımı bilmem gerekiyor. Babamın yaptığı gibi karanlıkta kaybolmadığımı bilmem gerekiyor."

Yüz hatları yumuşadı. Başını eğdi ve dudakları onun dudaklarına değdi. "Tatlım, çok üzgünüm ama..."

Neden üzgündü?

"Onun karanlığa hiç girmediğini düşünüyorum."

Kaşları çatıldı. "Gray?" Sanki bir yumruk kalbini sıkıyormuş gibi hissetti. "Ama sana gerçeği öğreneceğim." Bir başka yumuşak öpücük. "Bu dünyada istediğin her şeyi sana sağlayacağım. bu dünyada istediğin her şeyi bulacağım. Her zaman. Bil bunu. İnan bana. *Bana* inan."

* * *

"BULUŞMAMALIYIZ," diye homurdandı Rylan Tate, omzunun üzerinden O'Sullivan'ın girişindeki kalabalık caddeye bakarak. Yan sokakta kıvrılmış duruyordu. Bir zamanlar Emerson ve Gray'e bıçaklı bir saldırganın saldırdığı cadde. "Bu saçmalık ve böyle iletişim kurmamıza hiç gerek yok. Bana borcun var, ama herkesin yaptığı gibi bir uygulama aracılığıyla gönderebilirdin, aptal."

Nathaniel Hadaway gölgelerin içinden çıktı. Güneş çoktan batmıştı. Karanlık, yakındaki binaların köşelerinden süzülüyordu. "Daha fazla bilgiye ihtiyacım var."

"Sana verecek başka bir şeyim yok! Bak, Emerson'un yerini alırsan, yeni kitabında en çok öne çıkan ajan ben olacağım demiştin, biliyorum, ama artık sana yardım edemem." Rylan sağ eliyle keskin bir hareket yaptı. "Yapamam. Yapmayacağım. Bu boktan iş şimdi bitiyor. Gizlice dolaşıp rapor vermekten bıktım, senatörün dahil olup olmadığı umurumda bile değil."

senatörün bu işe karışıp karışmadığını umursamıyorum. Gray Stone beni çok korkutuyor ve sana bilgi verdiğimi öğrenirse..."

"*Spoiler uyarısı, öğrendi,*" dedi Gray, tuğla duvardan uzaklaşırken. Bütün bu süre boyunca oradaydı. İzliyordu. Bekliyordu. Rylan'dan önce gelmişti. Nathaniel'dan önce.

Karanlıkta saklanmak kolaydı.

Onun sözleri üzerine, iki adam da ona doğru döndü.

"Oh, kahretsin." Rylan'ın omuzları çöktü. "Çok ağır bir şekilde rütbem düşecek."

"Acı dolu bir dünyaya girmek üzeresin." Gray ona gülümsedi. İleri doğru yürüdü, takım elbisesinin ceketiyile kolunun altına sakladığı silahı örtüyordu. "Onun kitabında kahraman olacağını düşündüğün için beni sattın mı? Cidden mi? Bu yüzden mi yaptın? Beş dakikalık şöhret için mi?"

"Tek yaptığım, sana ve Emerson'un araştırdığı şey hakkında birkaç ayrıntı anlatmaktı. Senatör Marlowe benden bunu yapmamı istedi. Şahsen onunla işbirliği yapmamı emretti. Emerson'un yerini alacağını söyledi." Rylan bir adım geri attı. "Senatör, ona yardım etmezsem FBI'da asla terfi edemeyeceğime yemin etti."

"Terfi etmek senin için çok sorunlu olacak," dedi Gray, Rylan'a. "Çok." Ama dikkatini Emerson'un eski sevgilisine çevirdi. Nathaniel, ürkütücü bir şekilde hareketsiz kalmıştı. "Plan neydi?" diye sordu Gray. "Rylan'ı buraya neden çektin?"

"Çekmek mi?" Rylan bu kelimeyi tekrarladi ve Nathaniel'e doğru biraz döndü. "Onu suçlu göstermek mi istiyordun?" diye sordu Gray,

merakla sordu. "Banka hesabında senatöre bağlanabilecek mevduatları zaten vardı. Belki Emerson'un saldırılarını ona yükleyebileceğini düşündün. Belki onu öldürüp kendini kahraman gibi gösterebileceğini düşündün. Bahse girerim bu, kitabın için eğlenceli bir hikaye gibi göründü, değil mi? Psikiyatrist, sahtekar FBI ajanının maskesini düşürüyor."

"Hain ajan mı?" Rylan birçok şeyi tekrarlıyor gibiydi. Kafasını salladı. "*Beni öldürmek mi?*"

Ama Nathaniel konuşmadı. Sadece orada durdu, elleri büyük ceketinin ceplerine gömülüydü.

Gray kendi silahını çıkardı. Silahı doğrudan Nathaniel'e doğrulttu. "Bitti."

Nathaniel hala konuşmuyordu.

"Ellerini ceplerinden çıkar. Havaya kaldır."

Rylan kendi silahını çıkardı. Nathaniel'e doğrulttu ve sonra... sonra dönüp silahı Gray'e doğrulttu. Rylan kahkahalar attı. "Gerçekten bu pisliğin beni yönlendirdiğini mi sandın?" Daha fazla kahkaha. Daha şiddetli. Daha hızlı.

Nathaniel ellerini cebinde tuttu.

"Beni izlediğini biliyordum, Ajan Stone. Her zaman iki adım önde olduğunu düşünüyordum. Siktir et. Nathaniel, seni ortadan kaldırmaya cesareti yoktu. Oh, o da istedi. Seni ve Emerson'ı takip ederken yakaladım. Senin Emerson'la ilk gece öpüştüğün bu sokakta olan pisliğin o olduğunu anladım." Öfke sesini boğuklaştırdı. "Onu sikmek istedim, ama sen araya girdin. Ve Taş Adam her zaman istediğini alır."

"Her zaman değil," dedi Gray, silahını Rylan'a doğrultarak. "Silahını bırak. *Hemen.*"

Rylan silahını bırakmadı. "Nathaniel'e birlikte çalışabileceğimizi söyledim. Öldürmenin nasıl bir şey olduğunu görmek istiyordu. O kadar çok istiyordu ki, neredeyse ağzının suyu akıyordu. Ama adam performans kaygısı yaşıyor. Ben de ona dedim ki... 'Sana yardım edeceğim. Ve işte buradayım, yardım ediyorum. Beni bulabilmen için yeterli iz bıraktım. Ama yalnız geldin, değil mi? Büyük, kötü ajan. Emerson'ı görmüyorum. Diğer ajanları da görmüyorum. *Semper Fi arkadaşlarını* da görmüyorum. Kendi başınasın. Burada öleceksin, kendi..."

Gray ateş etti. Rylan da ateş etti. Gray'in kurşunu hedefine çarptı, Rylan'ın omzunu parçaladı ve diğer adamı geriye savurdu. Rylan'ın kurşunu da hedefini buldu.

Gray'in göğsüne isabet etti. Kurşun geçirmez yeleğine. Kalbinin iki inç yanına. Çekiçle vurulmuş gibi bir acıydı, ama Gray'in kolayca dayanabileceği bir acıydı. *Kalbini hedef almadım, aptal, çünkü ölecek cezadan kurtulamazsın. Senin kıçın hapse girecek.* Silahını değiştirdi. İki el daha ateş etti. Bir el, hala Rylan'ın silahını tutan eline isabet etti. Rylan kanlar fışkırırken çığlık attı ve silah, sinirleri gevşemiş parmaklarından düştü.

sonraki kurşun Rylan'ın dizine isabet etti. Bu onu yere düşürdü. Rylan'ın kaçması imkansızdı.

Sonra Gray silahını bir kez daha çevirdi ve Nathaniel'i hedef aldı.

Nathaniel'in elleri hala ceplerindeydi. Rylan'a baktı. "Sanırım," dedi Nathaniel yumuşak bir sesle, "artık o işe yaramaz." Başını çevirdi. Gray'e baktı. "Seni öldürmek istedim."

"Adil. Ben de seni öldürmek *istiyorum*." Tetiği çekmemek için tüm iradesini kullanması gerekti.

Rylan ağlıyor, inliyor ve genel olarak baş belası oluyordu.

Nathaniel geri çekildi. "Seni tam buradan bıçaklayacaktım. O ilk gece çok yakındım, ama sonra motosikletlerin gürültüsünü duydum."

Ve tam o anda, sanki işaret almış gibi, motosikletlerin uğultusu geceyi titretiyordu. Gittikçe güçlenen bir uğultu ve Nathaniel irkildi.

Gray kıpırdamadı. "Kükreme tam olarak böyle miydi?"

Farlar parladı.

"Rylan haklıydı," dedi Gray. Hâlâ inleyen ve her yeri kan içindeki Rylan. Gray ona doğru yürüdü ve ayağını Rylan'ın sol elinin üzerine koydu. Sağ eli tamamen işlevsizdi, ama Gray, o pisliğin Rylan'ın zayıf eliyle düşürdüğü silahı almaya çalışmadığından emin olmak istedi. "*Semper Fi arkadaşlarım* bu gece burada değiller."

Motosikletler, O'Sullivan'ın yanındaki dar sokağa girdi. İlk seferkinden daha fazla motosiklet vardı. Motosikletler etraflarını sardı.

Nathaniel döndü, ama gidecek hiçbir yer yoktu. Kapana kısılmıştı.

"Ama emrinde bütün bir ordu varken kim arkadaşlara ihtiyaç duyar ki?" Gray, Cass'i görebiliyordu. Ve Cass'in arkasında Emerson'ı.

Cass ile birlikte gitme planına başlangıçta karşı çıkmıştı. Gray ile birlikte o sokakta olmak istemişti.

Ama Gray, Nathaniel'in ona nasıl tepki vereceğinden korkmuştu. Şimdi bile...

Nathaniel bir fare gibi ona doğru koştu.

"O *senin için değil*," diye bağırdı Gray.

Nathaniel donakaldı.

"Onu korkuttun. Onu kandırdın. Ve yaptıklarının bedelini ödeyeceksin."

Nathaniel'in parmakları sonunda ceketinin cebinden fırladı. Sağ elinde bir bıçak tutuyordu. "Yapmam gerekeni yaptım! Emirleri yerine getirdim! Bana söyleneni yaptım!" Biraz sendeledi. "Emerson, ben... ben bunu ilk başta anlayabilmek için yaptım. Bir avcının zihniyetine girmek için. Avlanmanın, takip etmenin nasıl bir şey olduğunu görmek için..."

Kadın motosikletten indi. Cass de öyle.

"Korkuyordun." Nathaniel bıçağı kaldırdı ve ona doğrulttu. "Birlikteyken, korkun seni bana daha da yaklaştırdı. Bana ihtiyacın vardı. Ve ben senin korkuna ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Ta ki sen gidene kadar."

Demek bu hasta herif onu terörize etmeye devam etmiş. Farlar sahneyi mükemmel bir şekilde aydınlatıyordu. "Onun aynalarını kırmanı *kim* söyledi? Onu tehdit etmeni kim söyledi? Emirleri kim verdi?" Her soru hırçın bir şekilde soruldu. Gray saldırmak istedi, ama Emerson'un cevaplara ihtiyacı vardı. Kanıtlara.

Nathaniel bıçağa baktı. "Öldürmenin nasıl bir his olduğunu görmek istedim."

"*Sana bu emri kim verdi?*"

"Hapishanede sorun yaşamam," diye düşündü Nathaniel. "O kadar çok suçlu var ki. Onlarla saatlerce konuşabilirim. Yazabileceğim onca kitabı bir düşün."

Emerson öne atıldı. Cass onu yakaladı. Geri çekti.

"*Emri kim verdi?*" diye bağırdı Emerson. "Hayatımı mahvetmeni kim söyledi?"

Başını kaldırdı. Ona doğrudan baktı. Sonra omuzları çöktü. "Öldürmenin nasıl bir şey olduğunu gerçekten görmek istedim." Nathaniel, Emerson'dan gözlerini ayırarak iç geçirdi. Gray'e odaklandı. "Ve seni öldürmek istedim." Sonra gülümsedi ve Gray'e doğru koştu. Bıçağı havada. Dudaklarından bir çığlık patladı.

Gray bekledi. Bekledi. Ve sonra...

O piçin sağ diz kapağına ateş etti. Tıpkı Rylan'a yaptığı gibi. Ve tıpkı Rylan'da olduğu gibi, Nathaniel bir çığlık atarak yere yığıldı.

Gray sol eliyle Nathaniel'in elinden bıçağı kaptı ve göz açıp kapayıncaya kadar bıçağı çevirip o pisliğin boğazına dayadı. "Her zaman istediğimizi elde edemeyiz."

Nathaniel çığlık attı.

Gray bıçağı daha derine batırdı. Bu çığlıkları durdurdu.

Emerson, Rylan'ın altında yayılan dev kan gölünü fark etmişti. Onun nefes nefese kaldığını duydu. "Merak etme, tatlım," diye onu sakinleştirdi Gray. "Önemli bir yere vurmadım. Kanıyor ve lanet olası bir pislik gibi inliyor, ama hayatta kalacak." Justin'e yaptığı gibi Rylan'ın yaralarına parmaklarını sokmasını istemiyordu.

Hedeflerimi ortadan kaldırmada çok iyiyim. Emerson insanları kurtarmada da iyiydi. Bu onun yeteneğiydi.

Çete üyelerinin etrafına yayıldığıнын farkında olsa da, Gray'in asıl odak noktası Emerson'a eziyet eden o pislikti.

"Emri kim verdi?" diye sordu Gray.

İtiraf ettiğinde Nathaniel çığlık atmadı. Fısıldadı...

Yirmi Dördüncü Bölüm

"Canavarlar her yerde olabilir. Bazen, tam önünüzde bile olabilirler. Ve sevdiklerinizin maskelerini taktıkları için onları görmezsiniz bile. Bence bunlar en kötü canavarlar olabilir."
– Emerson Marlowe

"MERHABA, ANNE."

"Emerson, canım!" Annesi lüks süiti hızlıca geçerek geldi. Zahmetsizce. Zarifçe. Ne de olsa, bir zamanlar baş balerindi. Emerson'un sağ yanağına havada öpücük kondurdu. Sonra sol yanağına. "Seni görmek ne güzel! Yarın şehirden ayrılıp Washington'a gitmeyi planlıyordum, zamanlaman mükemmel." Emerson'ı otel süitine doğru çekerken ona gülümsedi. "Aklın başına mı geldi? Bu korkunç deneyi geride bırakmaya mı karar verdin?"

"Tam olarak değil." Başkanlık süitinin açık kapısında duruyordu. Annesinin hevesli çekişiyle eşiği geçmişti ve Gray de onun arkasına geçmişti. "Yalnız gelmedim."

Annesi hemen Emerson'ı bıraktı. Başını Gray'e doğru çevirdi. "Ajan Stone." Soğuk bir selamlama.

"Merhaba, Senatör Marlowe. Biraz vaktinizi alabilir miyiz?" diye sordu.

"Kızım için asla çok meşgul değilim." Burnunu çekti. Kapıdan uzaklaştı. Onlara onu takip etmelerini işaret etti.

Lüks otelin en üst katındaydı. Atlanta şehir merkezinde yüksek bir bina. Gray, güvenli kata girmek için FBI kimliğini göstermesi gerekmişti

Emerson, süite vardıklarında kapıya ilk giden oydu, çünkü annesinin kimseyi içeri almadan önce gözetleme deliğinden bakacağını biliyordu.

Emerson, annesinin kapıyı tereddüt etmeden açacağını anlamıştı.

"Owen nerede?" diye sordu Emerson, göz alıcı oturma odasına girerken. Onun orada bekliyor olmasını bekliyordu.

"Oh, bazı işlerini halletmek için dışarı çıktı. Birkaç işi var." Elini salladı. Rahat bir hareket. Maxine, beyaz, yumuşak kanepeye oturmadan önce parmaklarıyla inci kolyesini okşadı. "Bu toplantı ne hakkında?" Yanındaki yastığı okşadı. "Emerson, otur."

Emerson oturmadı. Ayakta kaldı. Gözleri odayı taradı. Sağda, beyaz bir kapı kapalıydı. Yatak odasının kapısı mı? Yavaşça, bakışları annesine döndü. "Nathaniel Hadaway bu gece tutuklandı."

Maxine'in yüzünde şaşkınlık belirdi. Şaşkınlık ve biraz da endişe. "Ne için?"

"Daireme zorla girip eşyaları tahrip ettiği için. Meğer beni uzun süredir takip ediyormuş."

Maxine elini ağzına götürdü. Parmakları düşmeden önce kısa bir süre kasıtlı bir şok ifadesi belirdi. "Şaşkıyım. Dehşete düştüm. Kendi sevgilin...?"

Evet, sanki bu onun midesini bulandırmamış gibi.

Ama annesi çabucak toparlanmış gibi görünüyordu ve "Onu sen seçtin. Hepimiz partnerlerimizle ilgili hatalar yaparız" dedi. Gray'e anlamlı bir bakış attı ve "*partnerler*" kelimesini biraz fazla vurguladı.

"Evet," diye onayladı Emerson. "Yaparız."

Gray hemen yanında duruyordu. "Nathaniel'e Emerson'u terörize etmesini emreden kim olduğunu biliyoruz."

"Emretti mi?" Maxine kaşlarını çatı.

"Nathaniel senin maaşlı çalışanın," diye devam etti Gray, gerginlik ve öfkeyle dolu bir sesle. "Onun araştırmasına fon sağladın. Emerson'ı takip etmesini ve sana rapor vermesini istedin. Tıpkı

Rylan Tate'in sana Büro'da olan biten her şeyi anlatmasını istediğin gibi."

Maxine incilerini tuttu. "Rylan mı? Bu isim bana bir şey çağrıştırmıyor."

"Gelmalı. Bu gece ambulansla götürülmeden hemen önce, senden ve keşfedebileceği her sırrı *sana* vermek için ona nasıl para ödediğinden bolca bahsediyordu," diye tersledi Gray.

Elini incilerinin etrafında yumruk yaptı. "Ne ambulansı?"

"Büyük bir geceydi," diye açıkladı Emerson. Büyük ve yorucu, ve daha bitmesine bile yakın değildi. "Rylan vuruldu." Birden fazla kez. "Nathaniel, Gray'e bıçakla saldırmaya çalıştı. Nathaniel, beni takip etmek için tutulan işi gerçekten çok sevdiğini itiraf etti..."

Maxine'in yüzü soldu.

"Ve o kadar çok sevdi ki, Gray'i öldürmeyi planlıyordu. Sonra da beni öldüreceğini sanıyorum. Suç dünyasına dalmış olmayı çok seviyordu. Birinin hayatını almayı gerçekten nasıl bir şey olduğunu görmek istiyordu."

"Emerson!" Maxine ayağa fırladı. "Hiç bilmiyordum... *seni öldürmeyi mi planlıyordu?*" Gerçekten şok olmuş gibiydi. Eli hala incileri sıkıca tutuyordu.

"Beni nasıl korkutacağı söylenmişti." Emerson, sesinin bu kadar sakın çıkmasına şaşırıldı. "Evimin alarm kodunu vermişlerdi

— Owen'ın kurduğu alarm sistemi. Nathaniel'e aynaları kırması söylendi. Mesajlar yazması söylendi. Programım ona verildi, böylece beni ne zaman takip edeceğini bilecekti. Tam olarak nereye gideceğini."

Maxine başını salladı. "Emerson..."

"Nathaniel bana zarar vermek istiyordu, ama on yedi yaşımıdayken boynumu kesen kişi o olamazdı. O zamanlar ülkede bile değildi. Saldırgan başka biri olmalıydı. Ve düşündükçe, Nathaniel'in üniversitede yurduma giren kişi olamayacağını fark ettim. Ya da tıp fakültesinde beni korkutan kişi. O olaylar sırasında o çok uzaktaydı. Gray kontrol etti. Biz *de iki kez kontrol ettik*. Nathaniel şu anda hayatımı cehenneme çeviriyor, ama bunu daha önce başka biri yapmış olmalı." Bu sözleri söylemek bile çok acı vericiydi.

O kadar uzun süre terörize edilmişti ki.

Gray'in kolu ona değdi. Nefesini tuttu. Kendini topladı.

"Bunu daha önce başka biri yapmıştı." Emerson, sesinin bu kadar sakin çıkmasına şaşırdı. "Benim korkmamı isteyen biri. Beni kontrol etmek isteyen biri. Her zaman tehditleri aramamı isteyen biri. Paranoyak olmamı isteyen biri. Başkalarına avlandığımı, *avlandığımı* söyleyen biri." Başını salladı. "Bana babamın böyle dediğini söylemiştin, hatırlıyor musun? *Avlandığımı* hissettiğini."

"Baban rahatsız biriydi, Emerson. Derinden rahatsız."

Elleri yumruk haline geldi. Tırnakları avuç içlerine batıyordu. "Ya öyle olmasaydı?"

Maxine'in dudakları titredi. "Ne?"

"O dedi ki..." Gray'in sesi. Öfkeli. "*Ya öyle olmasaydı?* Ya biri onunla lanet olası zihin oyunları oynuyorsa? Babasına, olmayan şeyleri gördüğüne inandırıyor? Onu uçurumun kenarına itiyorsa? Kendi aile üyelerinin ondan şüphe etmesine neden oluyorsa? Böylece öldüğünde, pek çok soru işareti kalmasın diye. Böylece cinayet, intihar gibi görünebilsin diye."

Maxine'in eli seğirdi. İnci kolye koptu. Bazıları havaya uçtu. Bazıları yere düştü. Yuvarlandı. Maxine başını salladı. Tekrar tekrar. "Hayır, hayır, hayır. Öyle olmadı." Sonra başını sağdaki kapıya çevirdi. Kapalı, beyaz kapı. Yatak odasının kapısı. "Söyle onlara!" Maxine'in sesi yükseldi. "*Onlara öyle olmadı de!*"

Gray gerildi ve Emerson gözünün ucuyla onun silahını çektiğini gördü.

Yatak odasının kapısı açıldı. Yavaşça. Gıcırdayarak.

Owen Porter, beyaz bir bornoz giymiş olarak orada duruyordu. Saçları ıslaktı. Yüzü asıktı. Üzgündü. Maxine'e doğru baktı. "Üzgünüm."

Maxine düştü. Dizleri tutmadı ve yere yığıldı.

Emerson ve Gray, Owen'ın süitte olduğunu biliyorlardı. Ne de olsa, annesinin sevgilisi her zaman yakındaydı.

"O engel oluyordu." Owen açık kapıda durdu. "O zamanlar boşanmanın mümkün olmadığını, bunun bir skandala yol açacağını söylemiştin."

skandal yaratacağını söylemiştin. Senin için kolay bir çıkış yoluydu. Her şeyi mükemmel planladım."

Bu adam babasını öldürmüştü. "O şizofreni hastası değildi, değil mi değil mi?"

Owen, bir yılan gibi, avını takip eder gibi başını yavaşça ona doğru çevirdi.

avını takip eder gibi. "Onunla ilgili dosyaları gördün. Psikiyatristlerin raporlarını okudun."

Evet, okumuştun. Defalarca. Her seferinde kalbinde korku ile. *Ya ben de onun gibiysen?* Bu korku yıllardır onu rahatsız ediyordu. Ve Owen başından beri gerçeği biliyordu. *Benim o kadar korkmam gerekmiyordu.* Ama o, kendisi ve annesi için koruyucu gibi davranan adamdan korkması gerekiyordu. "Doğru baskı ile o dosyalar sahte olabilir. Eminim doğru baskıyı nasıl uygulayacağını biliyordun."

Owen'ın yüzündeki çizgiler derinleşti.

"Bunca yıldır beni korkutmaya devam ettin. Onun gibi olmaktan korktuğumu biliyordun... ve birini beni korkutması için görevlendirdin. Kendi akıl sağlığımı sorgulamam için ortamı hazırladın." Başını salladı. "*Kaç kez? Kaç kişi?*"

"Emerson..."

Maxine ağlamaya başladı.

"Annen senin yanında olmanı istiyordu," dedi Owen, sesi titreyerek. "Ben sadece durumu *kontrol altına* almaya çalışıyordum."

Emerson'un içinde öfke birikti. Kederle mücadele ediyordu. "Beni kontrol etmek istedin."

Gray'in kolu bir kez daha ona dokundu. "Emerson on yedi yaşındayken boğazını kesen kimdi?"

Annesi bir çığlık attı. Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzü Emerson'a döndü, sonra tekrar Owen'a.

"O çoktan öldü," diye güvence verdi Owen. "Maxine'in senatodaki oyunu değiştirmesini isteyen çılgın bir protestocuydu. Saldırıdan sonraki gün onu ortadan kaldırdım. Kimse onun cesedini bulamayacak."

Midesinde bir bulantı hissetti. *Bunca yıldır...* Owen umursuyormuş gibi davranmıştı. Aileymiş gibi davranmıştı. Ve kendi akıl sağlığından şüphe etmesine neden olmuştu. Onu çok korkutmuştu.

"Emerson..." Annesinin zayıf fısıltısı. "Bilmiyordum. *Bilmiyordum!*"

Owen ilerledi. Dikkatini senatöre vermişti. "Seni seviyorum," dedi Maxine'e. "*Bütün* bunları senin için yaptım. Kocanın gitmesini istedin. Onu gönderdim. Kızının yanında olmasını istedin, ben de onu kontrol altında tuttum. Sen istedin..."

"Hey, pislik!" diye bağırdı Gray.

Owen irkildi. Kafasını Gray'e doğru çevirdi.

"Sen hiçbir şeyi kontrol etmiyorsun," dedi Gray. "Şimdi ellerini kaldır, çünkü cinayetten tutuklusun. Birden fazla cinayetten."

O anda diğer FBI ajanları da odaya akın etti. Emerson ve Gray dinleme cihazı taktıkları için süite koştular. Eski SEAL üyesinin itirafının her kelimesini kaydetmişlerdi.

Owen yere itildi. Kelepçelendi.

Annesi ağlamaya devam ediyordu. Emerson'dan onu affetmesi için yalvarıyordu. Bilmediğini söylüyordu. Bilmesinin imkânı olmadığını. Ve Emerson...

Owen ona baktı.

"Cehenneme git," dedi ona, çünkü o piç kurusu babasını öldürmüştü.

Bunun *bedelini* ödeyecekti.

Yirmi Beşinci Bölüm

"Dünyada canavarlardan daha fazlası olmalı. Ben daha fazlasını istiyorum. Daha fazlasını alacağım. Emerson'u alacağım."
– Gray Stone

O, saatli bir bomba değildi.

Ya da... belki de öyleydi.

Babasının şizofrenisi sahteydi. O kandırılmıştı.

Manipüle edilmişti. Öldürülmüştü. Ve hepsi aşk adına.

Aşkın sizi bir canavara dönüştürmemesi gerekirdi. Sizi çarpıtıp insanları öldürmenize neden olmaması gerekirdi. Sizi daha iyi bir insan yapması gerekirdi. Sizi zenginleştirmesi gerekirdi.

Ama...

Aşk karanlık olabilirdi. Ya da belki bazı insanlar için aşk, içlerinde zaten var olan karanlığı ortaya çıkardı.

Emerson, karanlığın içinde yaşadığını biliyordu. Belki de içinde bir saatli bomba vardı. Tik, tik, tik, ve bir gün patlayacaktı. Bir gün, o patlayabilirdi. Bir gün...

"Hayatım, daha fazla düşünürsen, düşüncelerini kelimenin tam anlamıyla duyacağım."

Kafası sağa doğru döndü.

Gray ofisine girmişti. Onu bekliyordu. Otuz altı saat boyunca ondan kaçındıktan sonra, kendini zorlayarak FBI binasına gitmişti. İçeri girip onun özel odasına doğru yürüdü.

Ancak ofis boştu. Biraz hayal kırıklığı yaratıcıydı. Bu yüzden masasının karşısındaki sandalyeye oturdu. Bekledi.

Ve düşüncelerine o kadar dalmıştı ki, Emerson'un odaya girdiğini duymamıştı.

Ona yarım bir gülümseme gösterdi. "Kaçmayı bıraktın, değil mi?"

"Kaçmıyordum, ben..." Emerson derin bir nefes aldı.

"Kaçınıyordum.

Kaçmıyordum, kaçıyordum."

Onun etrafında dolaştı ve kalçasını masaya dayadı. Kollarını göğsünde kavuşturarak ona baktı.

"Tüm davaları kapatmakla çok işin olduğunu biliyordum." Hepsi onun etrafında dönen davalar. Hayatının karmaşası.

"Annen dün bir basın toplantısı düzenledi."

Emerson başını salladı. "Evet, gördüm. Özür diliyor. Kendini kurban olarak gösteriyor. Owen'ın maskesinin ardındaki canavarı hiç görmemiş."

"Buna hiç inanmıyormuşsun gibi konuşuyorsun."

Elleri sandalyenin kolçaklarını sıktı. "Annem bana hiç inanmadı. Ona ne olduğunu kaç kez anlatsam da."

"Üzgünüm."

"Neden?" Çenesini kaldırdı. "Sen bana inandın. İlk andan itibaren. Sana anlattığım hiçbir şeyi sorgulamadın."

"Tabii ki, hiç şüphe etmedim."

Sandalyeden fırladı. Ona uzandı. Son anda kendini durdurdu. "Neden inanmadın?"

"Çünkü sen benim ortağımsın." "İstemediğin bir ortak."

"Oh, Emerson, biliyorsun ki dünyada senden daha çok istediğim kimse yok."

Onun sözleri onu üzdü. "Sana çok fazla tehlike getirdim."

"Tehlike umurumda değil. Hayatı ilginç kılıyor."

Öyle *değildi*. "Neden sana söylediğim hiçbir şeyden şüphe etmedin?"

Ona gülümsedi. Yumuşak bir gülümseme. Onun megavatlık, manipülatif gülümsemesi değildi. "Bir sır duymak ister misin, Emerson?"

"Bilmiyorum." Açık sözlü. Dürüst. "Son zamanlarda pek çok sır duydum ve hiçbiri pek iyi değildi."

Sağ elini uzattı. Yanağını okşadı. "Bu iyi bir sır. *Benim* sırlarımdan biri. Çok sırrım var, biliyorsun. Ve

Karar v e r d im, sen benim partnerimsin, bu yüzden hepsini öğrenebilirsin."

Kadın nefes verdi. "Kaç tane sırrın var?" *Çok fazla*, belirli bir sayı değildi.

"Oh, tonlarca." Breezy. "Mesela... Night Strikers MC'nin üyesi olduğumu biliyor muydun?"

"Ne?"

"Evet, bu yüzden O'Sullivan'ın dışındaki sahneyi umursamadım. Strikers'ın etrafımı sardığını biliyordum. Sadece motosikletlerle gürültüyle gelenler de değildi. Diğerleri de tüm bu süre boyunca O'Sullivan'ın gölgesinde saklanıyordu. Bazıları da yakındaki binaların çatılarındaydı. Cass arkamı kolluyordu."

"Bir FBI ajanı nasıl olur da en kötü şöhretli motosiklet kulüplerinden birinin eski üyesi olabilir?"

Göz kırptı. "Üye 'ydım' mı dedim? Benim hatam. Muhtemelen üyeyim demeliydim."

Emerson gözlerinin büyüdüğünü hissetti.

"Ama aslında sizinle paylaşmak istediğim sır bu değildi. Size söylemek istediğim sır, başından beri size inandığım neden, başından beri sizi sevdiğim içindi."

Kalbinin her sert atışını hissedebiliyordu.

"Başlangıçta seni partnerim olarak istememiştim çünkü seninle sınırları aşacağımı biliyordum. Bu kaçınılmazdı. Sana baktım, seninle konuştum ve sana aşık oldum. Senin benimle davaları çalışan bir iş arkadaşşımdan çok daha fazlası olmanı isteyeceğimi biliyordum. Senin benim tüm dünyam olmanı isterdim."

Ona doğru sallandı. Kendini tuttu. "Ya... ya yanılmışsam? Her şey hakkında? Ya ben..." Sözleri kesildi.

"Emerson." Kafasını salladı. "Gözlerine her baktığımda senin hakkındaki gerçeği görebiliyordum. Sen zayıf değildin. Savaşta yaralanmış ve ruhen güçlüydün. Seni *bu* yüzden sevdim. Ama seni aceleye getiremeyeceğimi biliyordum. Sırlarını kendi zamanında ve kendi tarzında bana anlatman gerekiyordu." Bir duraklama. "Tıpkı benim sana benimkileri anlatmam gerektiği gibi."

"Otuz altı saat oldu," diye fısıldadı. Evet, ondan uzak kaldığı her saati saymıştı. "Sen..."

peşimden koşmadın."

"Hayır." Başını salladı. "Çünkü seni asla kontrol etmeye çalışmayacağım. Ne zaman zamana ihtiyacın olduğunu biliyorum. Ne zaman alana ihtiyacın olduğunu. Beni seçmeni istiyorum, Emerson. Sadece Büro'da değil, hayatta da bir partner. Tüm günlerinde benimle olmayı seçmeni istiyorum."

"Bu kadar çok istediğim başka kimse yok." Doğru. "Seni seviyorum, Gray. Sonsuza kadar seninle olmak istiyorum. Beni hiç kimse senin kadar anlayamaz." Babasının intikamını almıştı. Onun yanında durmuştu. Onu korumuştı.

Onu sevmişti.

Onu o kadar çok seviyordu ki, bu onu korkutuyordu.

"Ne dersin, tatlım? Benimle birlikte canavar avlamaya devam etmek ister misin?"

Emerson başını salladı.

"Profil oluşturmaya devam edip, o karanlık işleri gün ışığına çıkarmaya devam etmek ister misin?"

Yine başını salladı.

"Her zaman benimle kalmak, benimle evlenmek, belki de senin muhteşem gözlerine sahip bir kızımız olsun ister misin?"

"Evet." Artık uzak kalamazdı. Emerson Gray'e atladı. Gray onu yakaladı, kollarını ona doladı ve kendine çekti. Ve tam o anda, Gray'in kollarında, onun sıcaklığıyla sarılmışken, Emerson sonunda gerçeği anladı...

Güvendeyim.

Zaman bombası yok. Zihninde ölümcül fısıltılar yok.

Gray güvenliydi. Gray onun dayanağıydı. Gray onun için dünyayla savaşacak adamdı.

O, onun ihtiyacı olan her şeydi. Daha fazlasını isteyebileceği kimse yoktu.

O, onun mükemmel partneriydi.

Çünkü o da onun için dünyayla savaşırdı. Onun sırlarını saklardı. Onu korurdu. O ona karşı fazla kibirli davranmaya çalıştığında baş belası olurdu, ama...

Ölene kadar onu sevecekti. Onu sevecek ve onunla mutlu olacaktı, Hannah McIntyre ve diğer tüm katiller ise canı cehenneme gidebilirdi.

Çünkü bazen aşk gerçektir. Bazen insanlar mutlu sonlara ulaşır. Kanını akıttığın, uğruna savaştığın ve kazandığın sonlara.

Her şeyden daha çok değer verdiğin bir aşk. Bir aşk ki... "Sea Island'da balayı *yapmayacağız*," dedi Gray, dudakları dudakları onun dudaklarının hemen üzerindeydi.

Gülerek karşılık verdi. Otuz altı saat sonra ilk kez, Emerson'un taşıdığı ağır yük kalkmıştı. Tekrar nefes alabiliyordu. Geçmişten kurtulabilirdi. Şimdiki zamana odaklanabilirdi. Geleceğine. Onu bekleyen hayata. Ve kesinlikle, yüzde yüz *kesin*, kaçan atlarla balayı yapmayacaklardı. "Soğuk bir yere gidelim," diye karar verdi. "Ormanda küçük bir kulübe turalım, günlerce şöminenin önünde çıplak kalalım ve dünyanın geri kalanını dışarıda bırakalım."

"Tamam."

Yine güldü.

Bu adamı çok seviyorum.

Mükemmel partner.

Onun partneri. Her zaman.

Epilog

*"Karanlık bir tarafım var mı? Evet. Ne kadar karanlık olduğunu tahmin bile edemezsin. Ama Emerson'uma bulaşırsan, öğrenirsin." –
Gray Stone*

GRAY HAPİSHANE KAPISINI AÇTI. İçeri girdi, yataktan mahkumunu yakaladı ve o piçi parmaklıklara doğru fırlattı.

Nathaniel Hadaway çığlık attı, tüm vücudu titriyordu ve lanet olsun, küçük pislik altını ıslatmıştı.

Gray tiksintiyle onu itti. "Görüyorum ki hapishane hayatı sana iyi geliyor."

Nathaniel yere yığıldı. "Çıkarın beni! Çıkarın beni! Burada kalamam, diğer mahkumlar beni korkutuyor! *Lütfen, çıkarın beni! Çıkmam lazım! Lütfen!*"

"Emerson'ı takip ediyordun. *Benim* Emerson'ımı. Ve beni öldürmek istedin. Piç kurusu, bir daha gün ışığını göremeyeceksin. Az önce emir geldi, maksimum güvenli hapishaneye nakledileceksin. Umarım yolculuğun hoş geçer." Sonra, yumruklarını sıkarak arkasını döndü.

"Hayır, *lütfen!* Yapma..."

Hücreden çıktı. Kapı gürültüyle kapandı. Gray arkasına bakmadı. Bütün gün öfke onu kemirmişti ve bazı yarım kalan işleri halletmesi gerekiyordu.

Nathaniel Hadaway nihayet naklediliyordu. Psikiyatrist, çete üyeleri tarafından zaten hedef alınmıştı. Maksimum güvenli yeni evinde büyük acılarla karşılaşacaktı.

Rylan'a gelince, FBI ajanı silahla yaralanmasından kurtulmuş, kendisine yöneltilen suçlamaları kabul etmiş ve, evet,

önümüzdeki yirmi yıl boyunca hapishanede arkasını kollamak zorunda kalacaktı. Eski FBI ajanları genel nüfus içinde genellikle iyi durumda olmazlardı.

Gray dar koridorda ilerledi. Onun emriyle hiçbir gardiyan görünmüyordu. Orayı boşaltmalarını emretmişti. Avlanması için daha iyi olurdu. Sağa döndü. Şaşkınlıkla durdu.

Cass bekliyordu. Lanet yolunu kapatıyordu.

Gray ona kaşlarını çattı. "Burada ne halt ediyorsun?"

"Bağlantılarım olduğunu biliyorsun." Cass kaşlarını kaldırdı. "Beni gördüğüne şaşırmış gibi davranmayı bırak. Asıl kızgın olması gereken benim. Yani, hadi ama. Ben eğlenemiyorum, ama sen eğlenebiliyorsun? Bu hiç adil değil."

"Hayatın adil olduğunu kim söyledi?" Yanından geçip gitti.

Cass onunla birlikte hareket etti. "Owen Porter'ı korkutmaya mı gidiyorsun? Bu heyecan verici, gece yarısından sonra başlayan turunun bir sonraki durağı bu mu?"

Tabii ki Owen Porter'ı ziyaret edecekti. "Sadece onunla birbirimizi anladığımızdan emin olmak istiyorum."

"Uh, adam ömür boyu hapis cezasına çarptırılacak. Hapishanede ölecek. Bence o gayet iyi anlıyor."

Henüz anlamamıştı. "*Emerson'u yıllarca korkuttu.*"

"Ve eğer senin hapishanelere gizlice girip, kanunları çiğneyip, belki de insanları öldürdüğünü öğrenirse, ne olacak?"

Gray'in nefesi kesildi. Owen Porter'ı *öldürmeyecekti*. Sadece adamın ölmeyi dilemesini sağlayacaktı. Bunlar tamamen farklı iki şeydi.

Tık, tık, tık.

İki adam da bu hafif sese dönüp baktılar. *Hayır, hayır, bu olamaz...* Ama öyleydi.

Emerson topuklu ayakkabılarıyla koridorda yürüyordu.

"Balayımdan bir ay sonra döndüm. *Bir ay*. Ve kocam şimdiden yeni hobiler edinmeye başladı." İçini çekti. "Benden şimdiden sıkıldın mı?"

"Seninle bin yıl yaşasam bile asla sıkılmam." O, tamamen ona dönerek baktı. Elbette, o ne planladığını anlamıştı. O, çok dikkatli davranmaya çalışsa da. Mahkumların geçici olarak aynı tesiste kalmasını ayarlayarak, onlara erişebilmesini sağlayarak,

onlara erişebildiğinden emin olmak, tüm ipleri eline almak, güvenlik kameralarını kapatmak...

Tap, tap, tap.

Emerson onun önünde durdu. "Benim için onlara zarar vermek zorunda değilsin."

Onlara *onun* için zarar veriyordu. Çünkü o piçlerin ona yaptıklarından nefret ediyordu. Çünkü içindeki canavar intikam istiyordu. Bazen Cass'e çok benziyordu. *Göze göz. Acıya acı.*

"Bizi bekleyen bir hayat var. Karanlık bizi aşağı çekemez." Elini tuttu. Karnına bastırdı. "Bebek, bu canavarları rahat bırakmamızı istiyor. Onların cezaları gelecek. Başka bir şey yapmamıza gerek yok."

Bebek mi?

Ona gülümsedi. Cass

ıslık çaldı.

Hapishane çok karanlıktı. Oradaki günahlar çok büyüktü.

"Balayından önce denemeye başladık. Sana söylemiştim, uzun sürmez." Ona gülümsedi.

Tabii ki, balayından önce de bebek için uğraşıyordu. Emerson prezervatifleri bırakmayı önerir önermez, o da hemen kabul etmişti. Onun çıplak vücudunda mı? Onu hamile bırakarak mı? Küçük bir Emerson 2.0 mu?

Benim istediğim bu. Benim geleceğim bu.

Ona, geleceğin onun elinde olduğunu söylüyordu. Onların geleceği.

Bebek burada olamaz. Bu karanlıkta olamaz. O da başını salladı.

Emerson'u kendine çekti. Onu kucakladı.

Cass omzuna vurdu. "Defol buradan. Git kutlama yap."

Bebek.

"İkimiz için de eğleneceğim," diye ekledi Cass.

Gray yavaşça başını kuzenine doğru çevirdi.

Cass ona göz kırptı. "Ben hallederim. Kirli işi başkasına bırak."

Hayır, Cass de orada olmamalıydı. Cass...

Cass zaten karanlığa çok yakındı.

"Bebeğin vaftiz babası da bizimle birlikte buradan gitmeli," dedi Emerson, tartışmaya yer bırakmayacak bir tonla. "Siz ikiniz olumlu örnek olmalısınız. Suçluları korkutamazsınız. Bu doğru değil."

Ama yapılmaz mıydı? Özellikle de biraz terörize edilmeyi hak ettiklerinde?

O uzaklaştı. Döndü. *Tap, tap, tap.* "Onları bırakın." Emerson'un sesi Gray ve Cass'e geri döndü. "Onlar kendi cehennemlerinde."

"Harika," diye homurdandı Cass. "Şimdi de karın eğlenmeme izin vermiyor."

Gray ona gülümsedi. "Baba olacağım."

Cass somurtarak baktı, sonra o da gülümsedi. "Harika bir baba olacaksın."

Gray, Cass'in omuzlarına kolunu attı. "Sen de harika bir amca olacaksın."

Gülümsemesi kayboldu. "Ben... senin kuzenim, senin..."

"Harika bir amca." Gray, Cass'in omuzlarını daha sıkı kavradı. "Şimdi kızıncı düzeltmeye başla da kızım seninle gurur duysun."

"Uh, kızın olacağını bile bilmiyorsun."

Doğru. Ve ne olacağı gerçekten önemli değildi. Emerson'un *bebeği* olacağı düşüncesi onu çok mutlu etmişti. Onun ve Emerson'un *bebeği*.

Arkadaşlarını araması gerekiyordu. Hepsi düğündeydiler ve bu habere çok sevineceklerini biliyordu. *Tyler, Ronan ve Kane çıldıracaklardı.*

Semper Fi arkadaşları onunla birlikte coşkuyla kutlayacaklardı.

Cass'in yanında, Emerson ve bebeği önünde, o hapishaneden çıktı ve Gray şunu biliyordu...

Hayal kurmak böyle bir şeydi.

Hayatında pek çok kabus görmüştü. Pek çok insan için bir kabus *olmuştu*. Ama sonunda, daha fazlası vardı. Onun için daha fazlası.

Sevinç. Umut.

Emerson omzunun üzerinden baktı.

Ortağı.

Karısı.

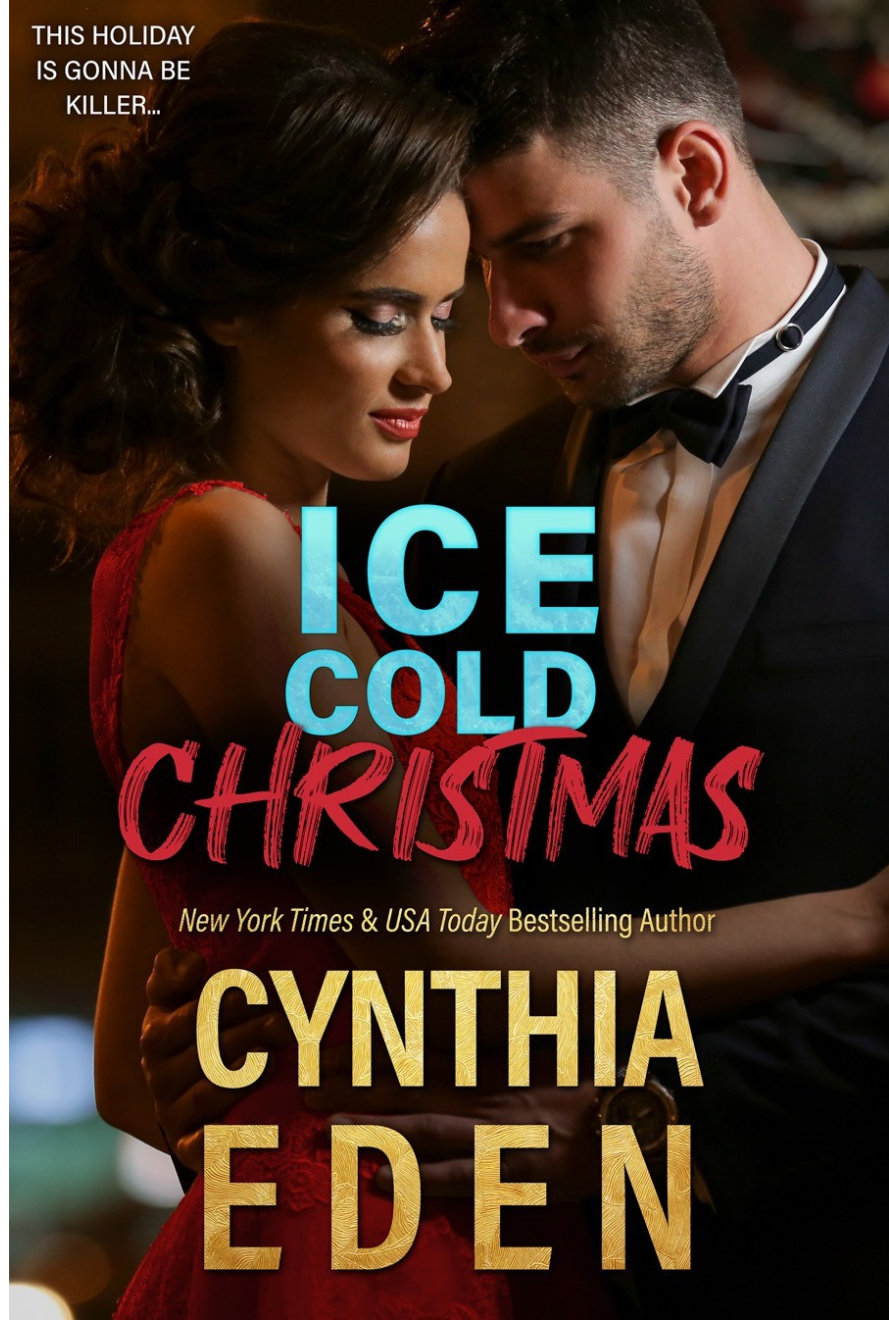
Onun

hayatı.

Onu her nefesiyle koruyacaktı. Her zaman.

SON

Gerçekten neyi seviyorum biliyor musun? Çözülmemiş davaları
çözmeyi... ve aynı zamanda biraz da Noel eğlencesini.

Tatil için eve geliyor... ve bedeli çok ağır olacak.

Geçen Noel, Melody Mage iz bırakmadan ortadan kayboldu. Zengin sosyetik kadın, sevdikleri tarafından öldüğü varsayıldı. Ancak kayboluşunun yıldönümünde Melody, ailesinin malikanesinin kapısında belirir. Hafızası parçalanmış, geçmişisi sis ve kafa karışıklığıyla örtülüdür, ama tek bir şeyi bilmektedir: biri ona saldırmıştır. Onu ölüme terk etmiştir. Suçluyu bulması gerekmektedir. Sonra da o kişiye bedelini ödetecektir.

Başka bir deyişle, Melody kendi çözülmemiş davasının gizemini çözmek zorundadır. Ve ne pahasına olursa olsun bunu başaracaktır. Zengin ailesinin dolabından kaç tane iskelet çıkarmak zorunda kalırsa kalsın. Ve kimse onun yoluna çıkamaz. Babasının yoğun ve tehlikeli derecede çekici çırağı Victor Alexander bile. Victor, şirketin yeni CEO'su olarak göreve yeni başlamıştır. Azimli, güçlüdür ve ona çok fazla... özlemle parıldayan gözlerle bakar.

Onu aramak için dünyayı alt üst etti ve hayatının aşkı, sanki hiçbir şey olmamış gibi kapısını çaldı.

Ancak Melody, Victor'un o kaybolduğunda kalbinin parçalandığını bilmiyor. İlişkileri gizliydi. Dışarıdan bakıldığında, o ve Melody birbirlerini zar zor tolere ediyor gibi görünüyorlardı. Özel hayatlarında ise birbirlerine dokunmuşlar ve alevlenmişlerdi. O, onun takıntısıydı. O ise onun kişisel saldırı köpeğiydi. Şimdi geri dönmüş, adalet aradığını söylüyor ve o da ona adaleti verecek. Ona *her şeyi* verecek. Ne yazık ki Melody, bir zamanlar onu sonsuza kadar seveceğine söz verdiğini ve ortadan kaybolduğunda ona verdiği nişan yüzüğünü taktığını bilmiyor.

O, onu sevmekten hiç vazgeçmedi. Ne yazık ki Melody, onun düşmanı olduğuna inanıyor.

Victor, çözülmemiş davaları çözen bir ekip olan Ice Breakers ile çalışıyor ve Melody'ye saldıran kişinin ailenin yakın çevresinden biri olduğundan şüpheleniyor. Ayrıca, Melody'nin bir daha ortadan kaybolmasına asla izin vermeyeceğini de biliyor. Onu koruyacak, kalbini bir kez daha kazanacak ve Melody'ye zarar veren kişinin yeni yıl başlamadan önce buzlu bir mezara gömüldüğünden emin olacak.

Yazarın Notu: Noel geldi ve çözülmemiş davaların çözölme zamanı... Ancak bu kitapta kahraman, davanın kendisi. Melody geçmişini tam olarak hatırlayamıyor. Victor'a güvenip güvenemeyeceğini bilmiyor, ya da onun korkması gereken bir kötü adam olup olmadığını. Bu konuda endişelenmenize gerek yok. Victor'un karanlık bir tarafı olabilir, ama o sadece dünyanın geri kalanı için bir kötü adamdır. Melody için asla öyle değildir. Salonları süsleyelim, çözülmemiş bir davayı çözelim ve bu BUZ GİBİ NOEL'de aşık olalım.

Yazarın Notu

Gray'in kitabını okuduğunuz için çok teŖekkür ederim! Gray, WHEN HE PROTECTS kitabında ilk kez sayfaya çıktığından beri onun için bir hikaye yazmak istiyordum. Zor olan, ona yakışacak bir kahraman bulmaktı. Umarım Emerson'un Gray için doğru eş olduğunu düşünmüşsünüzdür ve onların aşk hikayesini beğenmişsinizdir.

Protector & Defender kitaplarını yazmak benim için büyük bir zevkti... ve yakında bir tane daha geliyor! Cass'i dışarıda bırakmam mümkün değildi. Onun hikayesi WHEN HE GUARDS kitabında anlatılacak.

Tekrar teŖekkür ederim. Yıllar önce ilk Harlequin kitabımı aldığımdan beri romantik kitaplara bağımlıyım. Romantik kitapları okumayı seviyorum ve onları yazmak benim için gerçekten bir hayalin gerçekleşmesi.

Vaktiniz varsa, WHEN HE DEFENDS için bir yorum bırakmayı düşünün lütfen. Yorumlar, okuyucuların yeni kitaplar keşfetmesine yardımcı olur ve yazarlar da yorumlar için kesinlikle minnettardır! (İnanın bana, biz çok, çok minnettırız!)

Yayınlarım ve indirimlerim hakkında güncel bilgileri almak istiyorsanız, lütfen [haber bültenime üye](#) olun. Üye olduğunuzda ÜCRETSİZ bir Cynthia Eden kitabı alacağınızı söylemiş miydim? Çünkü alacaksınız!

Bu arada, sosyal medyada da aktifim. Beni [Instagram](#) ve [Facebook'ta](#) sohbet ederken bulabilirsiniz.

Bir dahaki sefere kadar... hayatınız mutlu günlerle dolu olsun ve kitaplarınız mutlu sonlarla dolu olsun.

Sevgiler,

Cynthia Eden

cynthiaeden.com

Cynthia Eden'in Diğer Kitapları

Koruyucu ve Savunucu Romantizm

- [O Koruduğunda](#)
- [Avlandığında](#)
- [Savaşığı Zaman](#)

Buz Kırıcı Soğuk Dava Romantizm

- [Buzda Donmuş](#) (Kitap 1)
- [Buz Kraliçesine Aşık Olmak](#) (Kitap 2)
- [Buz Gibi Aziz](#) (Kitap 3)
- [Buzun Dokunuşu](#) (Kitap 4)
- [Buzda Sıkışmış](#) (Kitap 5)
- [Buzdan Yapılmış](#) (Kitap 6)
- [Buzun Altında Gömülü](#) (Kitap 7)
- [Buz Gibi Soğuk Öpücük](#) (Kitap 8)
- [Buzda Kilitli](#) (Kitap 9)
- [Vahşi Buz](#) (Kitap 10)
- [Acımasız Buz](#) (Kitap 11)
- [Zalim Buz](#) (Kitap 12)
- [Yasaklı Buz](#) (Kitap 13)
- [Buz Gibi Yalancı](#) (Kitap 14)

Vahşi Yollar

- [Piper'ı Korumak](#) (Kitap 1)
- [Gwen'i Korumak](#) (Kitap 2)
- [Ben'den Önce](#) (Kitap 3)
- [Kırdığın Kalp](#) (Kitap 4)
- [Onun İçin Savaşmak](#) (Kitap 5)
- [Bir Şansın Hayaleti](#) (Kitap 6)

- [Çizgiyi Aşmak](#) (Kitap 7)
- [Cole'a Güvenmek](#) (Kitap 8)
- [Peşimden Gel](#) (Kitap 9)
- [Evet De](#) (Kitap 10)
- [Roman Düşecek](#) (Kitap 11)
- [Kaçan](#) (Kitap 12)
- [Beni İstiyormuş Gibi Yap](#) (Kitap 13)
- [Kalbime Yemin Et](#) (Kitap 14)
- [Komşumun Koruması](#) (Kitap 15)
- [Ex Marks The Perfect Spot](#) (Kitap 16)
- [Beni Seven Hırsız](#) (Kitap 17)

Düşmüş Serisi

- [Karanlığın Meleği](#) (Kitap 1)
- [İhanete Uğrayan Melek](#) (Kitap 2)
- [Zincirli Melek](#) (Kitap 3)
- [İntikam Meleği](#) (Kitap 4)

Vahşi Yollar: Kaçak

- [Bir Prensesi Nasıl Korursun](#) (Kitap 1)
- [Kalp Kırıklığını İyileştirme](#) (Kitap 2)
- [Bir Suç Patronunu Nasıl Kandırırsınız](#) (Kitap 3)

Gece Nöbeti Paranormal Romantizm

- [Beni Yakala](#) (Kitap 1)
- [Adımı Öldür](#) (Kitap 2)
- [Şeytaniyle Yüzleş](#) (Kitap 3)

Trouble For Hire

- [Savaştan Kaçış Yok](#) (Kitap 1)
- [Odin'le Oynamayın](#) (Kitap 2)
- [Jinx, Sen O'sun](#) (Kitap 3)
- [Ramsey'i Hatırla](#) (Kitap 4)

Ölüm ve Ay Işığı Gizemi

- [Ağıma Gir](#) (Kitap 1)
- [Beni Karanlıktan Kurtar](#) (Kitap 2)

Anka Kuşu'nun Öfkesi

- [Yanacak Kadar Sıcak](#) (Kitap 1)
- [Yavaş Yanan](#) (Kitap 2)
- [Yak Ateşle](#) (Kitap 3)

Karanlık Günahlar

- [Bir Katile Güvenme](#) (Kitap 1)
- [Bir Yalancıyı Sevme](#) (Kitap 2)

Lazarus'un Yükselişi

- [Asla Vazgeçme](#) (Kitap Bir)
- [Beni Yakında Tut](#) (Kitap 2)
- [Benimle Kal](#) (Kitap Üç)
- [Bana Koş](#) (Kitap Dört)
- [Bana Yakın Ol](#) (Beşinci Kitap)
- [Sıkı Tutun](#) (Altıncı Kitap)

Kötü Şeyler

- [Kılık Değiştirmiş Şeytan](#) (Kitap 1)
- [Avda](#) (Kitap 2)
- [Ölümsüz Ya Da Canlı](#) (Kitap 3)
- [Kırık Melek](#) (Kitap 4)
- [Taş Kalp](#) (Kitap 5)
- [Kaderin Cazibesi](#) (Kitap 6)
- [Kötü ve Vahşi](#) (Kitap 7)
- [Aziz mi Günahkar mı](#) (Kitap 8)

Isırık Serisi

- [Yasak Isırık](#) (Isırık Kitap 1)
- [Çiftleşme Isırığı](#) (Isırık Kitap 2)

Kan ve Ay Işığı Serisi

- [Tozu Yut](#) (Kitap 1)
- [Ölümsüz Olmak Daha İyi](#) (Kitap 2)
- [Acı Kan](#) (Kitap 3)

Benim Serisi

- [Benim Olacak](#) (Kitap 1)

- [Benim Olacak](#) (Kitap 2)
- [Benim Tutacaklarım](#) (Kitap 3)
- [Benim Olmak İstediğim](#) (Kitap 4)
- [Benim Olacak](#) (Kitap 5)
- [Koruyacağım](#) (Kitap 6)

Karanlık Takıntı Serisi

- [Beni İzle](#) (Kitap 1)
- [Beni İste](#) (Kitap 2)
- [Bana İhtiyacın Var](#) (Kitap 3)
- [Benden Sakın](#) (Kitap 4)

Araf Serisi

- [İçimdeki Kurt](#) (Kitap 1)
- [Vampir Tarafından İşaretlenmiş](#) (Kitap 2)
- [Canavarı Büyülemek](#) (Kitap 3)
- [Şeytanla Anlaşma](#) (Kitap 4)

Bağlı Serisi

- [Kan Bağları](#) (Kitap 1)
- [Karanlıkta Bağlı](#) (Kitap 2)
- [Günahla Bağlı](#) (Kitap 3)
- [Geceye Bağlı](#) (Kitap 4)
- [Ölümlle Bağlı](#) (Kitap 5)

Bağımsız Romantik Gerilim

- [Noel'i Beklerken](#)
- [Merhametsiz Canavar](#)
- [Bu Noel Beni Öp](#)
- [Harika Bir Kurt Adam](#)
- [Asla Ağlama Kurt Adam](#)
- [Ölümsüz Tehlike](#)
- [Salonları Süsle](#)
- [Bana Geri Dön](#)
- [Bana Büyü Yap](#)
- [Asla Olmayacak](#)
- [Sıcak Bir Tatil](#)

- [Bütün Gün  ld r](#)
- [Gece Yarısı Isırığı](#)
- [Gizli Hayran](#)
- [Casusla Noel](#) . .
- [Femme Fatale](#)
- [ lene Kadar](#)
- [Günahkar Sırlar](#)
- [Karanlığın İlk Tadı](#)
- [Bir Vampir'in Noel  arkısı](#)

Yazar Hakkında

Cynthia Eden romantik kitapları, çikolatayı ve yarı tembel maceralara çıkmayı sever. *New York Times*, *USA Today*, *Digital Book World* ve *IndieReader*'ın en çok satan yazarlarından biridir. Romantik gerilim, doğaüstü romantizm ve eğlenceli ağdaş romanlar yazmaktadır. alışmaları hakkında daha fazla bilgiyi www.cynthiaeden.com adresinde bulabilirsiniz.

Yeni çıkan kitapları ve kitap fırsatları hakkında güncel bilgileri almak istiyorsanız, haber bülteni grubuna katılmayı unutmayın:cynthiaeden.com/newsletter . Yeni okuyucular haber bültenine kaydolduklarında, otomatik olarak ücretsiz bir Cynthia Eden e-kitabı alırlar.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM